J. H. CHASE

COȘMARUL

EDITURA S&C

James Hadley Chase

COŞMARUL

ISBN 973-96126-0-1
EDITURA S & C - BUCUREŞTI - 1993

HIT AND RUN - James Hadley Chase

Editura S & C 1993

JAMES HADLEY CHASE

COŞMARUL

Traducere de S. COSMA

ROMAN TRADUS PENTRU PRIMA DATĂ ÎN LIMBA ROMÂNĂ

EDITURA S & C
Bucureşti, 1993

Coperta seriei de: SOR[illegible]A

Următoarele apariţii în aceeaşi colecţie:

- Linia albă	- José Louis Bocquet
- Un hippy pe autostradă	- Hames Hadley Chase
- Cavale	- Eva David
- Carnea orhideei	- Hames Hadley Chase
- Nebunii şi castelele lor	- Hean-Pierre Manchette
- Cine râde la urmă	- James Hadley Chase
- La vânătoare de îngeri	- J. B. Pouy
- Mai bine sărac	- James Hadley Chase
- Zlătarii	- Thierry Jonquet
- Punctul slab	- James Hadley Chase
- Dubla lovitură	- Laurent Fetis

Editor: SORIN COSMA
Consilier literar: IRINA LIŞCA
Redactor: EUGENIA CERNEA

Tiparul executat la Tipografia "ALMA" Galaţi

CAPITOLUL I

I

Roger Aitken era unul din acei patroni care se feresc cât pot mai bine să-şi amestece viaţa particulară cu activitatea profesională. Prima dată când m-am dus la el acasă şi i-am cunoscut soţia a fost în ziua când a alunecat în faţa restaurantului Plaza Grill şi şi-a rupt piciorul.

Aitken nu avea nimic din patronul gen părinte. Era mai curând tipul stăpânului... Îşi selecţiona cu cea mai mare grijă colaboratorii şi îi plătea mai bine decât toate celelalte agenţii de publicitate. Şi dacă în prima săptămână nu-i dădeau satisfacţie, îi trimitea la plimbare cu un picior în spate. Aitken nu-ţi dădea niciodată ocazia să-ţi răscumperi greşeala. Dacă nu mergea din prima, îţi arăta uşa.

Înainte de a lucra pentru Agenţia Internaţională a Pacificului, cea mai importantă şi cea mai bună agenţie de publicitate din California şi la care Aitken era director, lâncezeam într-o amărâtă de firmă, ameninţată cu falimentul de la o zi la alta şi cu un patron care probabil că urma să-şi trăiască ultimele zile într-un azil pentru alcoolici incurabili.

Au trecut doi ani de atunci. Într-o bună zi, pe când mă aflam la birou şi mă luptam cu proiectul de lansare a unei noi maşini de spălat vase - care n-ar fi fost în stare să cureţe nici măcar o farfurie - am primit un telefon de la secretara lui Roger Aitken. Se părea că acesta dorea să mă vadă pentru o afacere care mă privea şi mă ruga să-l vizitez la birou la ora şase.

Cunoşteam, bineînţeles, reputaţia lui Aitken. Ştiam că el conduce agenţia în numele unui grup de oameni de afaceri bogaţi şi că era o mină de aur. Natural că mă-ntrebam dacă avea de gând

să-mi propună să lucrez pentru el. Şi, fireşte, eram destul de ambalat; un post la Internaţională era visul tuturor agenţilor de publicitate din regiune.

La şase fix intram deci în secretariat şi la şase şi cinci eram aşezat în faţa lui Aitken, sub privirea unor ochi de un albastru de oţel care mă străpungeau dintr-o parte în alta. Era un malac de peste un metru optzeci şi cinci, înalt cât casa, cu faţa roşie de la whisky, cu o gură făcută să înghită ginul cu litrul şi fălci autoritare de mare patron. Aitken putea să aibă cam cincizeci şi şapte de ani şi începuse să se cam împlinească, dar chiar şi aşa arăta puternic şi solid. Avea aerul unui tip care-şi menţine excelent forma fizică.

După ce m-a privit vreo zece secunde, se ridică şi-mi strânse mâna ca într-un cleşte.

- Deci, tu eşti Chester Scott? strigă el aşa de tare că se putea auzi în anticameră fără să stai cu urechea lipită de uşă.

Mă întrebam cum putea să aibă vreun dubiu în privinţa identităţii mele, ţinând cont de faptul că trebuise să mă prezint de cel puţin patru ori înainte de a intra în biroul său. I-am răspuns că eu sunt Chester Scott. A deschis un dosar de pe birou şi a început să bată darabana cu degetele.

- Tu ai făcut asta?

Dosarul conţinea două duzini de anunţuri şi pliante publicitare, decupate din diverse reviste şi ziare, pe care le concepusem în ultimele patru sau cinci luni. L-am asigurat că eu sunt autorul. A închis dosarul şi-a început să se plimbe prin birou.

- Nu-i rău, a zis. Aş avea nevoie de un colaborator ca tine. Cât câştigi acolo unde eşti?

I-am spus. S-a oprit din plimbare, privindu-mă surprins, de parcă n-ar fi înţeles bine.

- Ştii că faci mai mult de atât?

I-am răspuns că eram convins.

- Atunci de ce dracu' n-ai căutat altceva?

I-am explicat că am avut mult de lucru în ultima vreme şi nu prea am avut timp să caut altceva.

- Deci munca pentru tine contează mai mult decât banii, ai?

- Nici chiar aşa. Dar am fost efectiv foarte ocupat.

M-a mai privit o dată şi apoi s-a aşezat la biroul său.

- Îţi ofer o sută de dolari în plus pe săptămână peste ce

câştigi acum. Poţi să începi luni.

Iată cum am intrat la Agenţia Internaţională.

Doi ani după această întrevedere, devenisem director adjunct şi nu dădeam socoteală decât lui Aitken. Aveam un salariu care cu doi ani mai devreme mi s-ar fi părut o himeră. Aveam un Cadillac decapotabil, un bungalow cu trei camere pe malul mării, un servitor filipinez şi un cont în bancă destul de rotunjor.

Ei bine, într-o seară fierbinte de iunie, această mirifică imagine mi se spulberă subit în mii de cioburi.

Era trecut puţin de nouă seara şi numai secretara mea, Pat Henessey şi desenatorul Joe Fellows mai erau cu mine. Toţi ceilalţi angajaţi plecaseră. Lucram la un proiect de campanie publicitară pentru o nouă marcă de săpun de toaletă. Era o afacere importantă, care cuprindea şi o serie de emisiuni de televiziune şi avea un buget de două milioane de dolari.

Fellows îmi arăta schiţele pe care voia să le publice în revistele săptămânale. Erau excelente.

Pat şi cu mine tocmai discutam când a sunat telefonul. Pat se duse să răspundă.

Pat era o fată fermecătoare, cu picioare lungi, cu părul de culoarea mierei, cu ochi mari albaştri şi cu un ten care părea prea frumos ca să fie adevărat, dar care era absolut natural. Avea douăzeci şi şase de ani şi era descurcăreaţă foc. Lucram în echipă. Dacă n-ar fi fost ea acolo pe post de secretară, n-aş fi putut niciodată să urmăresc toate dosarele pe care Aitken le îngrămădea în fiecare zi pe biroul meu.

Nu dădeam atenţie la ce vorbea la telefon. Eram ocupat cu Joe să modificăm una din schiţele lui. Fata pe care o desenase nu-mi plăcea decât pe jumătate.

- Ascultă, Joe, dacă o fată ar avea şi în realitate asemenea sâni, în mod sigur şi i-ar prinde între uşile primului lift în care ar urca.

- Dar tocmai asta este, strigă Joe cu o sfântă simplitate. Este exact impresia pe care vreau s-o dau. Vreau ca oricine vede acest anunţ să se întrebe cum ar putea o asemenea fată să intre într-un lift. Este un desen psihologic, bătrâne!

I-am aruncat cu schiţa în cap fără să mă pot opri din râs. Apoi Pat închise telefonul şi declară cu vocea sa calmă şi cu

timbru plăcut:

- Domnul Aitken şi-a rupt piciorul.

- Ah! Dacă ne-ai fi spus că şi-a spart capul... începu Joe.

Apoi se întrerupse şi rămase o clipă cu gura căscată înainte de a relua:

- Nu, serios, tu glumeşti?

Pat mă privi.

- Era guvernanta domnului Aitken. Domnul Aitken a alunecat pe scări la Plaza Grill. Şi-a rupt piciorul.

- Ăsta-i Roger Aitken întreg, exclamă Joe dispreţuitor. Bineînţeles, ca să-şi rupă piciorul a trebuit s-o facă la localul cel mai snob. Nu ţi-a spus şi care picior?

- Ajunge, Joe, am spus.

Şi am adăugat către Pat:

- Unde e? La ce spital?

- L-au dus acasă. Te cheamă. Guvernanta a zis că trebuie să te duci imediat.

De-abia în acel moment mi-am dat seama că nici nu ştiam unde locuieşte Roger Aitken. M-am ridicat.

- Unde stă?

- Are o căsuţă pe lângă Palm Boulevard, reluă Joe cu un surâs cinic. Douăzeci şi patru de camere şi un salon mare cât un depou. O nimica toată. O căbănuţă pentru week-end, ce mai!

Nu i-am răspuns şi am privit-o pe Pat.

- "The Gables" - Palm Boulevard - preciză ea cu rapiditatea-i obişnuită. A treia casă pe dreapta.

Începu apoi să deschidă sertare şi clasoare şi să scoată tot felul de hârtii pe care le băgă într-un dosar. O priveam cu admiraţie.

- Ce tot faci?

- S-ar putea să ai nevoie. Nu-mi închipui că domnul Aitken te cheamă numai ca să-l consolezi. Mâine are loc o şedinţă a consiliului de administraţie. Mai mult ca sigur că va trebui să te ocupi de asta. Îţi va cere toate hârtiile pe care le ai aici, zise, întinzându-mi dosarul.

- Dar tocmai şi-a rupt piciorul! Precis că nu-i arde de discutat afaceri. Probabil că suferă. Şi presupun că i-au făcut şi nişte calmante.

- Dacă aş fi în locul tău, eu le-aş lua, insistă Pat foarte serios. S-ar putea să ai nevoie.

Şi bineînţeles că avea dreptate. Am avut cu adevărat nevoie.

"The Gables" era o casă uriaşă, situată în mijlocul unui parc ce se întindea pe un hectar, cu vedere spre mare şi spre munţii din zare. Poate nu avea chiar douăzeci şi patru de camere, dar zece tot avea. Era o vilă splendidă, cum mi-aş fi dorit şi eu.

O vilă pe care toţi prietenii sunt obligaţi s-o admire, chiar dacă nu te pot înghiţi.

În stânga corpului principal al clădirii, am remarcat o piscină şi un garaj pentru patru maşini care adăpostea Bentley-ul lui Aitken, un Cadillac, un Buick break şi o maşinuţă sport englezească.

Parcul, împodobit cu tufe de trandafiri, begonii, petunii şi diferite flori rare era luminat ***"a giorno"***. La fel şi piscina, care mi s-a părut pustie, pe când rulam pe aleea cu pietriş. Era tipul acela de piscină care arată şi mai bine cu câteva splendori în bikini.

Toată această somptuozitate îmi cam tăia respiraţia. Ştiam că Aitken era un barosan, dar nu bănuisem niciodată că e în stare să-şi permită un asemenea decor impozant şi luxos.

Am parcat maşina, am urcat vreo douăzeci de trepte şi am sunat la uşa de la intrare.

Am aşteptat puţin, cum se face şi, când uşa se deschise, un personaj înalt şi voinic, îmbrăcat în ţinuta clasică a majordomului englez, ridică interogativ sprâncenele albe spre mine. Aveam să aflu ulterior că se numea Watkins şi că trebuise să-i poleiască drumul cu aur ca să-l aducă din Anglia.

- Chester Scott, am spus. Domnul Aitken mă aşteaptă.

- Da, domnule. Dacă domnul binevoieşte să mă urmeze.

L-am urmat într-un hol uriaş, am coborât câteva trepte şi am pătruns într-o cameră care trebuia să fie cabinetul de lucru al lui Aitken. Am remarcat un birou, un dictafon, patru fotolii tip club şi radioul. Cel puţin două mii de volume căptuşeau pereţii. Watkins aprinse lumina. Văzând că se pregăteşte să facă o mişcare de retragere, l-am oprit:

- Cum îi merge?

- Atât cât se poate de bine, domnule, răspunse cu o voce pe

care i-ar fi invidiat-o orice angajat de la pompele funebre. Dacă domnul binevoieşte să aştepte câteva minute, mă duc să-l anunţ pe domnul de sosirea domnului.

Ieşi. Am făcut atunci înconjurul camerei parcurgând titlurile cărţilor. După câtva timp, Watkins a reapărut.

- Domnul îl aşteaptă pe domnul.

Cu mâna încleştată pe dosarul voluminos, pe care Pat mă constrânsese să-l iau, l-am urmat pe majordom de-a lungul unui culoar, apoi într-un ascensor care ne duse la etajul al doilea. După ce am traversat un hol uriaş, Watkins bătu la o uşă şi, răsucind mânerul, se dădu la o parte:

- Domnul Scott, domnule, anunţă el.

Aitken era lungit pe un divan, într-o cameră spaţioasă şi de bărbat sută la sută. Draperiile ferestrelor uriaşe erau date de o parte şi în lumina lunii se vedea marea.

Aitken era neschimbat; dar era curios să-l vezi culcat când erai obişnuit să-l vezi în picioare; stătea cu un trabuc între dinţi şi o grămadă de hârtii erau împrăştiate pe pat.

O veioză proiecta un cerc de lumină în jurul lui, iar restul camerei era în penumbră.

- Intră, Scott, zise. (După tonul vocii mi-am dat seama că era destul de enervat). Ce chestie! Ia un scaun. Dumnezeule, cineva o să mi-o plătească scump! Am de gând să trimit un avocat şi un portărel să examineze scările cârciumii ăleia. Am să le fac un proces care o să-i coste şi ochii din cap. Din păcate asta n-o să-mi vindece mie piciorul.

Mi-am tras un scaun la capătul patului şi m-am aşezat. Am vrut să-i spun câteva vorbe de îmbărbătare, dar se grăbi să-mi închidă gura.

- Nu te mai obosi, scrâşni el. Nu serveşte la nimic. Sunt condamnat să zac imobilizat la pat cel puţin o lună, dacă ar fi să mă iau după imbecilul ăla de doctor. Când vei fi la vârsta mea o să vezi că un picior rupt poate să ducă la tot felul de complicaţii. Şi dacă nu sunt atent risc să rămân şchiop. Dar n-am deloc de gând să se întâmple asta. Aşa că trebuie să stau la pat. Mâine e şedinţa consiliului de administraţie. Trebuie să te ocupi tu de ea. (Mă privi fix.) Te crezi în stare?

Nu era momentul să fac pe modestul.

- Spuneţi-mi în ce sens doriţi să îndrept discuţiile şi am să mă ocup.

- Ai hârtiile?

Atunci am binecuvântat-o pe Pat. Dacă n-aş fi ascultat-o, aş fi fost bun de aruncat la gunoi. Am scos hârtiile din dosar şi i le-am întins lui Aitken.

El mă privi lung vreo zece secunde, apoi trăsăturile sale dure se destinseră într-un rânjet.

- Ştii Scott, spuse, luând hârtiile, îmi pari un tip dat naibii. Cum de te-ai gândit la toate astea? Cum de nu ţi-ai zis că voi fi la pat şi incapabil să lucrez?

- Îmi este imposibil să-mi închipui aşa ceva, domnule. Nu sunteţi omul care să se lase doborât cu una cu două.

- Asta-i adevărat.

Am înţeles că răspunsesem cum trebuie. Puse hârtiile deoparte şi întinse mâna pentru a scutura scrumul trabucului într-o scrumieră aşezată pe noptieră.

- Spune-mi, Scott, reluă el, ai ceva bani, ceva avere?

Întrebarea asta neaşteptată mă-nmărmuri şi am rămas mut câteva momente înainte de a răspunde.

- Am puţin mai mult de douăzeci de mii de dolari.

La rândul său, păru mirat.

- Douăzeci de mii zici? Aşa de mult? (După care zâmbi. De când îl cunoşteam, era prima dată când îl vedeam vesel.) S-ar putea spune că nu prea ţi-am lăsat timp să-ţi cheltuieşti banii, nu?

- Să nu exagerăm. Cea mai mare parte îmi revine dintr-o moştenire.

- O să-ţi spun de ce ţi-am pus această întrebare. Am început să mă satur să tot muncesc pentru gaşca asta de snobi. Am de gând să mă stabilesc pe cont propriu la New York. Timp de o lună vei conduce agenţia. O să-ţi spun ce trebuie să faci, dar tu vei acţion[illegible] şi vei fi obligat să iei hotărâri rapide fără să mă mai con[illegible]. N-am să-ţi cer să-mi telefonezi pentru un "Da" sau pentru un "[illegible]". O să-ţi indic principiile noastre de bază, dar detaliile de [illegible]cuţie vor fi la libera ta alegere. Dacă te descurci onorabil, am să-ţi dau, la rândul meu, o ocazie pe care o vor invidia toţi tipii din branşă. Am să te iau asociat la New York dacă vei fi de acord să-ţi bagi banii în afacere. Asta vrea să însemne că vei conduce filiala

noastră new-yorkeză în timp ce eu mă voi ocupa aici de Agenţia Internaţională. În felul ăsta, Scott, noi doi vom face o grămadă de bani. Ce părere ai?

- E formidabil, am zis, aplecându-mă în faţă cu inima bătându-mi nebuneşte. Puteţi conta pe mine, domnule Aitken.

- De acord. O să vedem ce-o să iasă. Ocupă-te de Internaţională fără greşeală şi te bag în schemă. La cea mai mică eroare, însă, te-am azvârlit cât colo. Înţeles?

N-am avut timp să reflectez pe loc ce consecinţe ar putea avea această propunere, întrucât a trebuit să ne ocupăm imediat de şedinţa consiliului de administraţie, dar mai târziu mi-am dat seama efectiv cât de importantă era. Acum sau niciodată era ocazia de a-mi face o situaţie comparabilă cu a lui Aitken şi, mai devreme sau mai târziu, să mă stabilesc pe cont propriu. Cu cele douăzeci de mii de dolari ai mei, pentru început, plus posibilităţile pe care New York-ul le poate oferi unui agent întreprinzător şi, în plus, cu sprijinul lui Aitken, aveam într-adevăr o ocazie pe care ar fi invidiat-o toţi din branşă.

Am mai stat cu el încă vreo două ore şi jumătate să răsfoim procesele verbale ale şedinţelor precedente ale consiliului de administraţie, apoi am discutat afacerile de care trebuia să mă ocup în săptămâna respectivă. Pat îmi dăduse toate hârtiile necesare. Nu uitase nici una şi asta-l impresionase puternic pe Aitken. În sfârşit, pe la unsprezece şi jumătate, o femeie înaltă şi slabă, în rochie de mătase neagră, doamna Hepple, guvernanta, după cum aveam să aflu mai târziu, intră şi puse capăt întrevederii.

- E timpul să dormiţi, domnule Roger, zise ea pe un ton care nu admitea replică. Doctorul Schulberg a insistat să vă culcaţi la unsprezece. Şi e deja trecut de unsprezece şi jumătate.

Mă aşteptam să-l văd pe Aitken trimiţând-o la plimbare, dar nu zise nimic.

- Şarlatanul ăsta! mormăi el fără s-o privească, în timp ce-mi întindea dosarul. Bine, foarte bine. Ia toate astea, Scott.

Pe când îmi aranjam hârtiile în servietă, reluă:

- Iată ce mă aşteaptă în următoarele patru săptămâni! Să-mi dai un telefon imediat ce se termină şedinţa. Păzeşte-te de Templeman. E un pisălog. Vino să mă vezi mâine seară. Vreau să ştiu de asemenea cum ai să rezolvi cu bugetul Wasserman. Nu

trebuie să-l scapi din vedere nici un moment. Acelaşi lucru pentru săpunul de toaletă. Altfel riscăm să le pierdem pe amândouă.

L-am asigurat c-o să mă ocup de toate, i-am urat noapte bună şi m-am retras.

Am traversat culoarul, am apăsat pe butonul ascensorului, dar fără nici un rezultat. Probabil că cineva uitase să închidă uşa. Trebuia deci să mă hotărăsc s-o iau pe scări. În timp ce coboram, am observat culoarul primului etaj, spre care dădeau mai multe uşi. Una dintre ele era deschisă şi lumina din interior desena un dreptunghi pe covorul verde cu alb.

Mocheta de pe scară era destul de groasă ca să înăbuşe zgomotul paşilor şi ăsta fu motivul pentru care tânăra nu mă auzi apropiindu-mă. Stătea în faţa unei toalete înalte şi se admira în oglindă, cu mâinile ridicate pentru a-şi susţine buclele bogate de păr şaten-roşcat care-i cădeau pe umeri, cu capul aplecat puţin pe o parte. Purta o cămăşuţă de noapte din acelea scurte, până la jumătatea pulpei, care lăsa să i se vadă picioarele lungi şi goale.

În viaţa mea nu contemplasem un tablou atât de fermecător. Putea să aibă vreo douăzeci şi doi de ani, poate nici atât. Douăzeci de ani mi se părea mai aproape de adevăr. Era plină de prospeţime, tânără şi frumoasă şi totul la ea, de la părul lung şi strălucitor până la picioarele-i superbe, totul era senzaţional.

Imaginea asta mirifică aprinse-n mine o scânteie pe care nici o femeie nu reuşise să o aprindă înainte. Şi scânteia asta deveni o flacără orbitoare care mă făcu să mă dau înapoi, îmi uscă gura, îmi tăie respiraţia şi-mi acceleră bătăile inimii.

Am rămas înmărmurit, în penumbră, fără să-mi pot lua ochii de la ea; sângele-mi pulsa în tâmple, inima-mi bătea nebuneşte. Niciodată, eram convins, nu văzusem o femeie pe care să o doresc atât de mult.

Instinctul s-o fi avertizat că era privită? Sau se săturase să se admire în oglindă? Cert este că dispăru brusc şi uşa se închise.

Timp de vreo zece secunde am rămas încremenit pe loc, fixând uşa închisă. Apoi am coborât în sfârşit şi m-am trezit în hol. De-abia atunci mi-am scos batista şi mi-am şters faţa. Watkins apăru în pragul salonului.

- E destul de cald în seara asta, remarcă el în timp ce mă studia curios cu o privire expertă. Domnul nu a avut pălărie?

Mi-am băgat batista în buzunar.

- Nu.

- Domnul este cu maşina?

- Da.

M-am îndreptat spre uşă. Îmi deschise.

- Bună seara, domnule.

I-am răspuns şi am ieşit în întunericul cald şi liniştit. De-abia după ce m-am instalat la volan am fost în stare să respir.

Chiar dacă părea cu treizeci şi cinci de ani mai tânără decât Aitken, eram sigur că nu-i era nici fiică şi nici amantă. Totul îmi spunea că era soţia lui şi asta îmi frângea inima.

II

În noaptea aia, aproape că n-am dormit.

Aveam o grămadă de chestii în cap. Era perspectiva de a deveni asociatul patronului meu la New York, ocazie cu adevărat unică, ştiam asta. Apoi şedinţa de a doua zi, care putea să fie destul de delicată.

Agenţia Internaţională a Pacificului avea un consiliu compus din cinci administratori. Patru dintre ei erau bancheri. Se arătau cât se poate de înţelegători în privinţa lui Aitken, căruia îi admirau calităţile. Al cincilea, avocatul Selwyn Templeman, era un fel de "ştie-tot" dintre cei mai dezagreabili şi mă îngrijora serios.

Şi apoi mai era şi bugetul Wasserman. Joe Wasserman era cel mai mare fabricant de televizoare de pe coasta Pacificului. Era (şi ştia foarte bine asta) unul dintre cei mai mari clienţi ai noştri şi unul dintre cei mai generoşi în materie de publicitate. Din când în când ne ameninţa c-o să-şi cheltuie banii în altă parte, dar până-n acel moment, reuşisem să-l păstrăm de client. Aitken se ocupase întotdeauna personal de el. Era una din acele afaceri rare de care se interesa îndeaproape. Acum o aveam eu pe cap şi asta mă îngrijora de asemenea.

În fine, îmi ziceam că timp de o lună, începând de a doua zi,

voi fi în fruntea agenţiei, cu o sută cincizeci de bărbaţi şi femei angajaţi sub ordinele mele şi două sute trei clienţi care puteau, la orice oră din zi, să ne scrie sau să ne telefoneze pentru a ne cere sprijinul, în speranţa că le voi oferi imediat o soluţie. Înainte, chestia asta nu mă frământa prea tare, pentru că ştiam că, la o adică, puteam oricând să mă adresez lui Roger Aitken şi să-i pasez problema. Puteam s-o fac şi acum, bineînţeles, dar asta i-ar fi schimbat complet părerea despre mine. Şi apoi, când te-ai căptuşit cu un picior rupt, nu-ţi convine să fii deranjat pentru fleacuri. Aspectul ăsta al problemei nu înceta să mă frământe. Întins în pat, luminat de razele lunii ce pătrundeau pe fereastră, legănat de zgomotul valurilor ce se spărgeau pe plajă, rumegam toate aceste dificultăţi. La prima vedere mi se păreau aproape de nedepăşit, dar după ce-am reflectat mai adânc, mi-am dat seama că dacă mă frământam atâta, era de fapt pentru că mă obseda imaginea soţiei lui Roger Aitken în faţa oglinzii.

Adevărata cauză a insomniei mele era imaginea braţelor sale ridicând pe umerii albi pletele-i şatene, conturul sânilor sub cămaşa spumoasă, frumuseţea ei plină de tinereţe şi prospeţime, faptul că era soţia lui Aitken şi dorinţa arzătoare pe care mi-o inspira.

Asta-mi dădea o stare de fierbinţeală şi îmi alunga odihna.

De ce-o luase Aitken de soţie? Era destul de tânără ca să-i fie fiică... Şi apoi, mult mai important, de ce-l luase ea de soţ? Nici o fată din lume nu putea să se îndrăgostească de un bărbat ca Roger Aitken!

Să nu credeţi că nu încercam să-mi alung gândurile astea. Făceam orice să nu mă mai gândesc la această magnifică făptură. Îmi repetam că era soţia lui Aitken şi, în consecinţă, sacrosanctă. Nu era pentru mine. Era imposibil. Era o nebunie să te gândeşti la ea aşa cum făceam eu, dar nu puteam face nimic. În noaptea aceea n-am dormit prea mult.

A doua zi dimineaţă am sosit la birou puţin după ora nouă; am luat ascensorul odată cu Pat. Eram înghesuiţi amândoi într-un colţ, cu alţi angajaţi; i-am zâmbit, fără să-i vorbesc, căci erau prea multe urechi indiscrete.

Numai ajungând în biroul meu i-am anunţat proiectul agenţiei de la New York.

- O! Ches, dar e minunat! strigă ea. Întotdeauna m-am întrebat de ce nu se stabileşte pe cont propriu la New York. Şi acum, poftim, tu vei fi patronul!

- Încă nu-i sigur. Aş putea foarte bine s-o scrântesc aici şi să mă dea afară!

- N-ai s-o scrânteşti deloc. Vei reuşi foarte bine. N-ai de ce să-ţi bagi în cap că ai putea să ratezi ceva.

- Aş avea nevoie de tine la New York, Pat. Fără tine nu voi reuşi.

Cu ochii strălucitori, răspunse:

- Dar nimeni nu m-ar putea împiedica să vin! Întotdeauna am visat să lucrez acolo.

Pe fondul acestor discuţii, Joe Fellows îşi făcu apariţia în birou, în timp ce parcurgeam corespondenţa.

- Salut, şefule, zise surâzând. Cum îi merge bătrânului?

- Ca de obicei, doar că stă întins, în loc să meargă de colo-colo. Ascultă, Joe, am treabă. E şedinţa consiliului în câteva minute. Ce vrei?

Joe se aşeză pe colţul biroului.

- Calm, amice. De şedinţa asta, puţin îmi pasă. Tot ce vreau să ştiu este dacă bătrânul se zvârcoleşte de durere. M-ar încălzi teribil să ştiu că suferă. Pariez că scoate nişte urlete de scoală tot cartierul.

- Ba deloc. E de-un stoicism grozav. Îmi pare rău să te dezamăgesc, Joe. Şi acum, dacă ai vrea s-o ştergi, aş putea să-mi citesc şi eu corespondenţa.

Joe nu se clinti şi mă privi cu un aer perplex.

- Îmi pari cam nervos. Ce ţi se-ntâmplă?

Lucram de doi ani cu Joe şi-mi plăcea. Era cel mai bun desenator de publicitate din branşă. Repetase de nenumărate ori că m-ar prefera ca patron, în locul lui Aitken şi că, dacă m-aş stabili pe cont propriu, ar fi fericit să mă urmeze. L-am pus deci la curent cu proiectul new-yorkez.

- Dar e nemaipomenit! zise el când am terminat. Pat, tu şi cu mine vom face o echipă imbatabilă. Ches, dacă nu pui mâna pe plăcinta asta, te sugrum.

- Dacă-i aşa, am să fac pe dracu-n patru, am replicat eu cu un surâs.

Joe se ridică.

- Ai văzut-o pe soţia lui Roger Aitken, când ai fost la el?

Un val de căldură mă străbătu. Tocmai aranjam nişte hârtii, întors cu spatele, altfel m-aş fi trădat. Am răspuns cu o voce pe care încercam să o fac cât mai indiferentă.

- Soţia lui? Nu, n-am văzut-o.

- Atunci, să ştii c-ai ratat o chestie. Poţi să spui un fenomen! Am zărit-o o singură dată şi de-atunci o visez şi noaptea.

Avusesem timp să mă stăpânesc şi am ridicat privirea spre Joe:

- Ce are aşa de extraordinar?

- Aşteaptă s-o vezi şi-ai să-ţi dai singur seama c-ai pus cea mai prostească întrebare din lume. Ce are aşa de extraordinar? În primul rând, numai la degetul mic are mai mult sex-appeal decât orice altă femeie. Nu cred că are mai mult de douăzeci de ani; şi ce frumuseţe! Mă îmbolnăveşte numai gândul că s-a măritat cu bătrânul ăsta pisălog şi zbârcit care înoată în whisky!

- De unde ştii tu că nu-i fericită cu el?

- Dacă tu ai fi o puştoaică aşa frumoasă, ai fi fericită cu un soţ ca Roger Aitken? Eterna poveste, bineînţeles. Singurul motiv pentru care l-a luat de soţ a fost probabil carnetul de cecuri.

Şi acum trăieşte într-un palat, poate să-şi pună la gât un colier de diamante şi se poate băga-n pat cu Roger Aitken. Dar fac pariu că nu-i fericită.

- Curios, dar n-am auzit niciodată spunându-se că-i căsătorit. Ea de unde-a apărut?

- Nu ştiu. Din lumea music-hall-ului, presupun. Cred că era una dintre cele mai frumoase bijuterii din vreo trupă de fete îndrăcite. A luat-o de soţie cu un an înainte să vii tu aici. Cred că avea vreo şaptesprezece ani. Poţi să-i spui corupere de minore! În fine, deschide ochii mari. Merită o privire.

- Şi dacă ai lăsa cancanurile şi ai şterge-o? Mai am zece minute până la şedinţă.

Pe moment, n-am avut timp să mă gândesc prea bine la ce îmi spusese Joe, dar mai târziu mi-am amintit. Faptul că se aruncase în braţele lui Roger Aitken numai pentru banii lui, îmi displăcea destul de mult. Eram convins că Joe avea dreptate. Nu putea să se fi măritat cu el pentru altceva.

Pe la ora trei după-amiază, i-am telefonat lui Aitken. Aveam impresia că trecusem printr-un storcător. Şedinţa de consiliu fusese încă şi mai furtunoasă decât mi-aş fi imaginat, căci Templeman, văzând că Aitken nu e ca să-i ţină piept, scosese toată artileria grea. Dar în final reuşisem să ies deasupra şi restul consiliului mă ascultase. Reuşisem să-i conving să accepte punctele la care Aitken ţinea în mod deosebit; numai asta şi tot era un succes.

Am sunat deci acasă la Roger Aitken, înainte chiar de a mă întoarce în biroul meu. Soneria ţârâi doar un pic când cineva ridică receptorul şi o voce feminină îmi zise:

- Alo? Cine-i acolo? repetă ea.

- Chester Scott, am reuşit să articulez. Aş putea vorbi cu domnul Aitken?

- Domnul Scott? Da, bineînţeles. Numai o clipă. Aştepta apelul dumneavoastră.

- Cum se simte? am zis pentru a auzi încă o dată această voce atât de dulce, atât de tulburătoare.

- Foarte bine. (Era imaginaţia mea? Sau efectiv îi lipsea entuziasmul?) Doctorul e foarte mulţumit de el.

Apoi lăsă receptorul şi, puţin mai târziu, Roger Aitken începu să-mi vorbească.

CAPITOLUL II

I

Am sosit la "The Gables" puţin după ora opt. În timp ce rulam spre vilă mă întrebam dacă aveam s-o revăd. La gândul ăsta mi se usca gâtul, mi se contracta stomacul şi inima îmi bătea nebuneşte.

În apropierea casei, mi-am dat seama că stinseseră luminile parcului şi piscinei, dar proprietatea continua să aibă acelaşi aer maiestuos în lumina palidă a clarului de lună.

Mi-am lăsat maşina în faţa intrării principale, am urcat treptele şi am sunat. După aşteptarea obişnuită, Watkins deschise uşa.

- Bună seara, domnule, zise. E frumos, astă seară.

- Da, am răspuns, trecând prin faţa lui. Cum se simte domnul Aitken?

- Destul de bine, după părerea mea. Numai că domnul este puţin cam nervos astă-seară. Dacă mi-aş putea permite, l-aş ruga pe domnul să nu stea prea mult cu domnul.

- Voi fi cât se poate de scurt.

- Domnul este foarte amabil.

Mi-a făcut loc în ascensor. Bătrânul servitor respira zgomotos şi, de fiecare dată când respira, plastronul apretat pârâia încetişor.

Aitken era aşezat în pat, cu un trabuc în gură. Mai multe ziare financiare îi erau deschise pe genunchi şi, lângă el, am remarcat un bloc-notes şi un creion.

Mi s-a părut că are faţa congestionată; lumina veiozei făcea să-i lucească pe frunte câteva picături de sudoare. Colţurile gurii îi căzuseră trist şi avea o privire abătută. Nu mai părea deloc în aceeaşi formă bună din seara precedentă.

- Intră, Scott, mormăi pe un ton care-i trăda din plin proasta dispoziţie.

M-am apropiat de pat şi m-am aşezat în fotoliu.

- Cum merge piciorul? am întrebat fără să-l privesc, deschizând servieta cu un aer ocupat.

- Merge. (Mătură ziarele cu un gest.) Hamilton mi-a telefonat. Mi-a spus că te-ai descurcat foarte bine la şedinţa consiliului.

- Mă bucur că crede asta. N-am fost prea strălucit cu Templeman. Mi-a arătat de ce-i în stare.

Rictusul lui Aitken se transformă într-un surâs.

- Te-ai descurcat foarte bine. Mi-a spus Hamilton. Bătrânul cretin a plecat cu coada-ntre picioare. Ai procesul verbal al şedinţei?

I l-am întins.

- Ia un pahar, până arunc eu o privire, şi dă-mi şi mie unul, zise, indicându-mi o întreagă colecţie de sticle şi pahare pe o măsuţă de lângă perete. Dă-mi un whisky şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu te teme să torni.

Tonul vocii îmi spuse să nu discut şi am turnat în două pahare. Am revenit dându-i-l pe al său. Îl comtemplă şi încruntă sprâncenele. În momentul ăla avea aerul unui buldog.

- Ţi-am spus să nu-ţi fie frică să torni! Nu înţelegi?

M-am întors la măsuţă, am mai turnat whisky în paharul său şi i l-am întins. Îl privi şi îl goli dintr-o înghiţitură. Apoi rămase mai mult timp cu paharul în mână, privindu-mă fix. În sfârşit, mi-l întinse din nou.

- Mai dă-mi unul şi vino să te aşezi.

Am reînnoit porţia, am pus paharul pe noptieră şi m-am aşezat. Ne priveam şi dintr-o dată mi-a zâmbit.

- Nu mă băga în seamă, Scott, zise. Când ai un picior rupt eşti neputincios. În casa asta e un întreg complot să mă transforme într-un bolnav grav. Am aşteptat toată ziua ca să vii să-mi dai şi mie ceva de băut.

- M-aş fi gândit că nimic nu poate să vă facă mai rău.

- Crezi? (Râse.) Asta mă priveşte personal. (Luă procesul verbal.) Poţi să fumezi.

Mi-am aprins o ţigară şi am băut un pic de scotch. I-au trebuit vreo douăzeci de minute ca să citească procesul verbal, apoi lăsă

foile pe genunchi şi îşi luă paharul.

- Nu-i rău pentru început, aprobă el. Aş zice chiar mai mult, nici eu n-aş fi procedat altfel. Continuă aşa şi postul de la New York e al tău.

Era într-adevăr un compliment.

- Şi acum, să vedem ce ai de gând să faci cu ce le-ai smuls. Spune-mi ce idei ai.

Mă aşteptam să-mi pună întrebarea asta şi discutasem cu şefii diferitelor servicii înainte să plec de la birou; aveam deci toate răspunsurile pregătite.

Timp de o jumătate de oră, i-am expus punctul meu de vedere. Nu se clinti şi mă ascultă sorbindu-şi whisky-ul, aprobând din când în când. Eram aproape sigur că spuneam ceea ce trebuia. Când am terminat, declară:

- Nu-i rău deloc. Acum, lasă-mă să-ţi dau câteva sugestii pentru a îmbunătăţi toate astea.

A fost rândul meu să-l ascult şi a fost o lecţie interesantă. Se servea de ideile mele, dar le mai şlefuia un pic şi am înţeles imediat care-mi fuseseră greşelile. Maniera mea de a le trata era mai greoaie. Urmând metoda lui, câştigam zece la sută, ceea ce dovedea că era mai bun afacerist ca mine.

Trecuse deja de ora nouă şi mi-am amintit de recomandarea majordomului. Am început să-mi aranjez hârtiile în servietă.

- Perfect, domnule. O să mă ocup de asta. Şi acum, dacă nu vă deranjează, am să mă retrag. Am o întâlnire la ora zece.

Îmi zâmbi.

- Eşti un mare mincinos, Scott. Te iei după flecarul ăla bătrân de Watkins. Dar nu-i nimic. Du-te. Vino mâine seară la ora opt.

Îşi termină whisky-ul, puse paharul şi întrebă:

- Tu ai o prietenă, Scott?

Întrebarea mă surprinse. Am tresărit şi am lăsat să-mi scape câteva hârtii. Aplecându-mă să le ridic, am răspuns:

- Nici una în mod deosebit, dacă asta vreţi să spuneţi.

- Nu asta vreau să spun. Un bărbat are nevoie de o femeie din când în când. Nu te lăsa îmbrobodit, dar să nu-ţi fie frică să mai agăţi câte una. Pentru asta sunt făcute. (Tonul cu care vorbise mă călca pe nervi.) Nu vreau să te văd muncind întruna. Trebuie să te

distrezi. Eşti destul de copt ca să ştii că femeia este un mijloc de distracţie dintre cele mai satisfăcătoare, cu condiţia să nu le laşi să pună gheara pe tine. Dacă le laşi, eşti terminat.

- Da, domnule, am murmurat înghesuind dosarele în servietă. (Eram mirat. Nu mă aşteptam la genul ăsta de conversaţie din partea lui şi cinismul său mă irita.) Voi fi mâine aici la ora opt.

Se aşeză între perne, cu privirea aţintită asupra mea.

- Îţi dau liber pentru week-end. Nu vreau să te văd vineri seara. Îmi dai luni un telefon. Ce zi e azi? Marţi? Fă-ţi programul pentru week-end, Scott. Vreau să te odihneşti. Joci golf?

I-am răspuns că da.

- E cel mai frumos joc din lume dacă nu-l iei prea în serios. Golful, ca şi femeile. Dacă le iei prea în serios şi dacă te laşi îmbrobodit, eşti terminat. Care e punctajul tău obişnuit?

I-am răspuns că, atunci când sunt în formă, fac şaptezeci şi două de puncte la cele optsprezece găuri. Mă privi de parcă mă vedea pentru prima oară.

- Nu mai spune, păi eşti dat naibii!

- E firesc. Joc de la vârsta de cinci ani. Taică-meu era mort după golf. Ajunsese s-o convingă până şi pe maică-mea să joace.

M-am îndreptat încetişor spre uşă.

- Pe mâine, deci, la ora opt, am zis.

- E-n regulă, Scott, răspunse fără a înceta să mă privească cu un aer perplex. Şi vezi cum aranjezi să faci o partidă de golf în timpul week-end-ului. (Gura i se strâmbă într-un rictus răutăcios.) Şi găseşte-ţi o fetişcană pentru noapte. Golful şi femeile sunt cele mai bune distracţii din lume.

Am fost fericit să ies din cameră. Cinismul lui mă îngrozea. Pe palier, am avut o ezitare. Să iau ascensorul sau să cobor pe scări? Şi apoi, imaginea tinerei în picioare, în faţa oglinzii, îmi reveni în minte şi, renunţând la ascensor, am luat-o pe scări.

M-am oprit pe prima treaptă şi am aruncat o privire la etajul de dedesubt. Mare mi-a fost dezamăgirea văzându-l cufundat în întuneric. Inima-mi era sfâşiată. Apoi mi-am dat seama că de-abia trecuse de ora nouă. Era mult prea devreme ca ea să fie în cameră.

M-am întors, deci, să iau liftul. Watkins mă aştepta în holul de la parter.

- Mi s-a părut că domnul Aitken nu-i într-o formă prea bună astă-seară, i-am spus urmându-l spre uşă.

- Are puţină febră. Era şi de aşteptat, de altfel.

- Da. Voi reveni mâine seară.

- Domnul va fi cu siguranţă încântat să primească vizita domnului, susură el deschizându-mi uşa de la intrare.

I-am spus bună seara şi-am ieşit în noaptea scăldată în lumina lunii. Uşa grea se închise în urma mea.

Am coborât agale cele câteva trepte, îndreptându-mă spre locul unde lăsasem Cadillacul. Pe ultima treaptă, însă, m-am oprit şi am contemplat casa. Cu excepţia ferestrelor de la camera lui Aitken, toate celelalte erau cufundate în întuneric. Ca nişte orbite goale care mă priveau. Mă întrebam unde o fi.

Ieşise în oraş sau se găsea undeva într-o cameră din spate?

Toată ziua aşteptasem ocazia de a o revedea. Mi-a trebuit un efort considerabil ca să nu rămân înfipt acolo, cu ochii ridicaţi spre casă, în speranţa că se va aprinde o lumină şi că o voi vedea la o fereastră.

Dar, cine ştie? Poate că doamna Hepple şi Watkins tocmai mă pândeau din spatele uneia din ferestrele întunecate. Nu era momentul să mai rămân acolo. M-am îndreptat spre maşină, am deschis portiera, mi-am aruncat servieta pe scaunul din spate şi m-am aşezat la volan...

Era acolo, alături de mine, cu mâinile încrucişate pe genunchi. Cu toate că era întuneric în maşină, puteam să-i ghicesc forma capului, pe care-l ţinea puţin aplecat, privindu-mă. Ştiam că este ea. Trebuia să fie ea. Dacă ar fi fost altă femeie, nu mi-ar fi bătut inima aşa de tare şi nu aş fi fost cuprins de o asemenea emoţie.

Am rămas cu gura căscată, privind-o timp de cinci secunde, inspirându-i parfumul lejer, ascultându-i respiraţia uşoară şi ritmică. În tot acest timp am pierdut complet orice noţiune a lucrurilor.

A fost un moment pe care nu-l voi uita niciodată.

- Bună seara, zise. Te-am speriat? Nu m-am gândit că o să revii aşa repede.

- Ei bine, puţin! - am spus cu voce răguşită, nu mă aşteptam.

Râse.

- E maşina ta?

- Da.

- E superbă. Ador maşinile. Când am văzut-o pe asta, nu m-am putut opri şi m-am urcat. O prefer Bentleyului lui Roger. Pun pariu că zboară.

- Da. E destul de rapidă.

Se aşeză comod în scaun, cu ceafa sprijinită de spătar. Razele lunii îi luminau profilul. Era aşa de frumoasă de ţi se tăia respiraţia.

- Roger mi-a vorbit de tine. Zice că eşti noul său asociat.

- Încă nu-i nimic hotărât.

Stăteam încordat, cu pumnii strânşi pe genunchi, complet înmărmurit de a o fi găsit acolo şi de a o auzi vorbind cu mine de parcă mă cunoştea de când lumea.

- El mi-a zis că-i hotărât. Ţi-ar place să locuieşti la New York?

- Foarte mult.

- Şi mie mi-ar place să merg acolo. (Ridică braţele şi-şi încrucişă degetele la ceafă. Sânii i se ridicară şi întinseră lâna subţire a tricoului.) Palm City e ca un cimitir, nu ţi se pare?

- Pentru cei de vârsta ta, cu siguranţă.

Întoarse capul şi mă privi.

- Vorbeşti de parcă ai fi un bătrân, dar nu eşti. Cred că nu ai încă treizeci de ani, nu?

- Treizeci şi unu.

- Trebuie să fii teribil de inteligent. Roger zice că o să bagi douăzeci de mii de dolari în afacere. Cum ai făcut să câştigi atâţia bani, dacă n-ai decât treizeci şi unu de ani?

- O bună parte din ei mi i-a lăsat tata. Iar restul sunt economii.

- Şi o să bagi toţi banii ăştia în afacerea lui Roger?

Eram stupefiat de calmul cu care îmi punea toate aceste întrebări precise.

- Se pare că te interesează destul de mult.

- Da. (Îmi zâmbi.) Întotdeauna m-a interesat felul în care bărbaţii câştigă banii. Pentru o femeie, singura cale de a deveni bogată este să se mărite...

Se îndreptă, întinse mâna şi o aşeză pe tabloul de bord.

- Ador maşina asta. Vrei să mă înveţi să conduc?

- Nu este nimic de învăţat, am spus cu o voce sugrumată. Schimbătorul de viteze este automat. Trebuie doar să apeşi pe acceleraţie şi merge singură.

Se răsuci spre mine.

- Crezi ce vrei, dar nu am condus niciodată. Roger nu vrea să mă ating de maşini, deşi are patru.

- Dar de ce?

- Ţine teribil la lucrurile lui. Dacă vreau să plec, trebuie să iau bicicleta. E culmea, nu? Pretinde că nu sunt în stare să conduc. Dacă aş învăţa, ar trebui să-mi dea o maşină. Deci, vrei să mă înveţi?

N-am ezitat deloc.

- Bineînţeles. Dacă asta poate să-ţi facă plăcere.

Îşi încrucişă mâinile pe genunchii ridicaţi până sub bărbie. Am văzut că purta un pantalon de culoare deschisă.

- E chestia care-mi face cea mai mare plăcere. Vrei să începem acum? Sau eşti ocupat?

- Vrei să spui imediat?

- Da, dacă ai timp.

- Bun. De acord. Să schimbăm locurile.

Mă pregăteam să cobor din maşină, dar mă trase de mînecă. Contactul cu degetele ei îmi transmise ca o descărcare electrică pe şira spinării.

- Nu aici, suflă ea. O să ne vadă şi o să-i spună lui Roger. Să mergem în altă parte, unde n-o să ne vadă nimeni.

- De ce? Ce vrei să spui?

- Doamna Hepple şi Watkins. Ai văzut-o pe doamna Hepple?

- Da.

- Nu mă place. E prefăcută. Ţie nu ţi se pare prefăcută?

- Nu ştiu. N-am văzut-o decât o clipă ieri seară. Nici nu i-am vorbit.

- Îi displac. Îi face plăcere să mă sâcâie. Roger are deplină încredere în ea.

Brusc mi-am dat seama că toată povestea asta risca să iasă prost.

- Dacă domnul Aitken nu vrea ca să înveţi să conduci...

O mână pusă pe braţul meu mă opri brusc.

- Să nu-mi spui că şi tu eşti unul dintre cei care tremură de frica lui. Dacă-i aşa, mai bine-mi găsesc alt profesor.

- Nu-i vorba că mi-e frică de el, dar nu-i uşor să te opui voinţei lui.

Îşi lăsă capul într-o parte şi mă privi întrebător.

- Dar voinţa mea, ea nu contează deloc?

Ne privirăm un timp, după care am pornit motorul.

- Dacă ţii să înveţi să conduci, am să te învăţ, am spus, cu inima spărgându-mi pieptul.

Am manevrat schimbătorul de viteze, am apăsat pe pedală şi maşina ţâşni ca din puşcă. La poartă am frânat şi când am pătruns pe asfalt, am răsucit volanul pentru a ieşi pe şosea. Iar apoi i-am dat bătaie.

Am condus rapid vreo cinci minute, cu vreo sută patruzeci la oră, apoi am încetinit, am virat pe un drum lăturalnic şi am oprit.

- Uf! exclamă ea, cu răsuflarea tăiată, nu te-ncurci la condus! N-am mers niciodată aşa repede!

Am coborât şi am făcut înconjurul maşinii.

- Treci dincolo, am zis, deschizând portiera pe partea ei. Nu poţi să conduci de unde eşti.

Ea trecu la volan, iar eu i-am luat locul. Pernele erau calde încă şi sângele începu să-mi clocotească.

- Priveşte. E foarte simplu. Ăsta-i schimbătorul de viteze. N-ai decât de împins în poziţia asta, aşa, apoi apeşi pe pedală cu piciorul drept. Când vrei să te opreşti, ridici piciorul şi apeşi pe pedala mare din stânga. Asta-i frâna. Ai înţeles?

- Dar e uşor.

Şi dintr-o mişcare, trase schimbătorul şi apăsă cu toată

puterea pe pedala acceleraţiei.

Brusc, maşina făcu un salt înainte. Partenera mea nu pusese într-adevăr niciodată mâna pe volan. Eram sigur că nici nu se uita pe unde merge. Am întrerupt contactul şi am oprit la timp.

- Se pare că n-ai înţeles prea bine. Domnul Aitken nu te-a învăţat niciodată să conduci?

- Roger? spuse râzând. Oh! nu. N-ar avea răbdare.

- Vrei să conduci prea repede şi nu priveşti drumul. Reîncepem mergând mult mai încet.

De data asta reuşi să ruleze vreo sută de metri cu douăzeci şi cinci la oră, chiar pe mijlocul drumului.

Se întoarse spre mine râzând.

- Ce-mi place! Ador chestia asta. Ştiu că o să învăţ repede. Ai să-mi împrumuţi şi mie câteodată maşina, dacă Roger nu mă lasă să le conduc pe-ale lui?

- Îţi mai trebuie câteva lecţii ca să poţi merge singură.

- Da, dar când am să pot... mi-o împrumuţi?

Nu avea nici un dubiu, iar eu eram gata să i-o fac cadou dacă mi-ar fi cerut-o: iată unde ajunsesem deja!

- Bineînţeles, am răspuns. Numai că mi-e frică să nu intri în careva sau să te lovească cineva. Îţi trebuie mai multă experienţă înainte de a te lansa singură. Şi apoi, unde vrei să mergi?

- Nicăieri. Pur şi simplu îmi doresc să conduc. Îmi doresc să simt vântul suflându-mi pe la urechi şi să zbor ca o săgeată. Îmi doresc demult chestia asta.

- Bine, de acord. Atunci, când ai să ştii să conduci, am să ţi-o împrumut.

Îşi puse mâna pe a mea. Contactul cu pielea ei răcoroasă mă cutremură din cap până-n picioare.

- Serios?

- Da, bineînţeles.

- O să pot lua maşina când o să vreau? Trebuie doar să-ţi telefonez şi mi-o laşi?

- Exact.

- Juri?

- Bine... jur.

Mă privi îndelung, apoi mă mângâie pe mână cu multă

blândeţe.

- Eşti cel mai simpatic tip pe care l-am întâlnit vreodată.

- Să nu exagerăm, am zis, cu un nod în gât. Dacă vrei maşina, am să ţi-o împrumut. Acum să mai facem o încercare. Să vedem dacă te descurci mai bine.

- Da, zise, pornind motorul.

O puse în mişcare şi rulă încetişor. De data asta se descurcă într-adevăr mai bine. Chiar când ne încrucişarăm cu doi bolizi, reuşi să păstreze Cadillacul pe sensul nostru.

- Acum ştiu, zise. O simt.

Şi acceleră. M-am apropiat puţin de ea pentru a putea prelua volanul în caz de nevoie. Mi-am vârât piciorul lângă pedala de frână, dar mergea cât se poate de drept şi, după un timp, începu să apese pe accelerator.

Acul vitezometrului se îndreptă spre o sută douăzeci şi cinci şi se fixă la o sută treizeci.

- Nu te enerva, i-am zis. Mergi prea repede.

- E minunat! exclamă. Am visat întotdeauna să conduc aşa. Ce maşină! Ce minune!

- Mai încet, acum! am spus scurt.

Şi am pus piciorul pe frână.

O maşină ţâşni din noapte, cu toate farurile aprinse şi venea drept spre noi. Eram chiar în mijlocul drumului. Apăsai pe frână.

- Dreapta!

Trase brusc de volan. Dacă n-aş fi frânat, ne-am fi răsturnat în şanţ.

Am prins volanul şi am redresat maşina în momentul când celălalt autoturism ne intersecta într-un urlet de claxon. Am oprit Cadillacul.

- De ce ai făcut asta? mă întrebă răsucindu-se spre mine. Mă descurcam foarte bine.

- Fără îndoială, era perfect. (Începusem să mă satur. Eram la capătul răbdării.) N-ai nevoie decât de un pic de antrenament. Dar pentru astă seară ajunge. Am să trec eu la volan.

- Bine, dacă aşa vrei. (Se uită la ceasul de la bord.) Ah! Dumnezeule! Trebuie să mă întorc! O să se întrebe pe unde-am umblat!

Aceste cuvinte transformară întâlnirea noastră într-un fel de conspiraţie. Aveam o impresie curioasă, dulce-amară. În timp ce schimbam locurile, adăugă:

- Vrei să te grăbeşti? Dar într-adevăr cât mai repede?

Am apăsat pe acceleraţie. În câteva secunde Cadillacul zbura pe şosea cu o sută patruzeci şi cinci la oră.

Îşi strânse genunchii şi începu să urmărească cu privirea, prin parbriz, dârele luminoase ale farurilor alergând în faţa noastră. Aveam impresia că s-a lăsat pradă beţiei vitezei şi că adora chestia asta.

Am ajuns la poarta vilei la unsprezece fără douăzeci. Pe când parcam, scoase un suspin prelung.

- Conduci foarte bine. Pe bune. Ador chestia asta. Aş fi putut să continui aşa ore în şir, la viteza asta. Pe când următoarea lecţie?

Am ezitat puţin. O voce lăuntrică îmi spunea că aventura asta putea să fie periculoasă.

- Ascultă, am zis, n-aş vrea să-ţi fac greutăţi. Dacă într-adevăr soţul tău nu vrea să înveţi să conduci...

- N-o să ştie niciodată, zise, punându-mi mâna pe braţ. Cum vrei să afle?

Contactul cu trupul ei mă făcea să-mi pierd capul.

- Trebuie să vin mâine la opt seara. Fără-ndoială că pe la nouă o să termin.

- O să te aştept în maşină, zise, deschizând portiera să coboare. Nici nu ştii cât mi-a plăcut. De obicei, mă plictisesc îngrozitor! Am petrecut cea mai minunată seară, cea mai excitantă, cum n-am petrecut niciodată. Sunt încântată, cu adevărat!

În lumina palidă şi rece a lunii am observat că era îmbrăcată într-un pantalon gălbui şi un tricou verde închis. Avea nişte linii atât de perfecte sub tricoul strâns pe corp, că am tresărit de admiraţie.

- Mă cheamă Lucille, zise. O să-ţi aminteşti?

I-am răspuns că nu voi uita. Îmi zâmbi complice.

- Atunci pe mâine. Bună seara!

Făcu "la revedere" cu mâna şi se îndreptă spre casă pe

aleea principală. O urmăream cu privirea; mâinile-mi erau încleştate aşa de tare pe volan, că mi se albiseră încheieturile. Am rămas acolo, cu respiraţia tăiată, până când dispăru din vedere.

Îmi pătrunsese în suflet, în sânge, ca virusul unei boli infecţioase. Da, era la fel de contagioasă. Nici nu ştiu cum am ajuns acasă. Nu-mi amintesc să mă fi culcat. Tot ce ştiu e că n-am dormit toată noaptea.

Cum aş fi putut? Eram cuprins de patimă. Şi orele care mă despărţeau de următoarea noastră întâlnire mi se păreau secole.

CAPITOLUL III

I

Următoarele trei zile se derulară toate la fel. Soseam la birou în fiecare dimineaţă la ora nouă, plecam la şapte, mâncam rapid câteva sandvişuri într-un bistro italian pe drumul spre "The Gables" şi ajungeam în faţa vilei la ora opt. Petreceam o oră şi jumătate cu Aitken, discutând afacerile curente şi parcurgând corespondenţa de care, de obicei, se ocupa el însuşi, apoi reveneam la Cadillac unde mă aştepta Lucille.

Nu trăiam decât pentru clipa asta! Restul orelor din zi erau ca o corvoadă de care încercam să scap cât mai repede posibil. Numai după ce îmi luam la revedere de la Watkins, şi uşa se închidea în spatele meu, de-abia atunci începeam să trăiesc.

De la nouă şi jumătate la unsprezece, Lucille şi cu mine rulam mai mult pe drumuri secundare. Nu ne vorbeam prea mult. În primul rând, pentru că trebuia să-şi concentreze întreaga atenţie asupra condusului. Îmi dădeam seama că dacă pălăvrăgeam, îi distrăgeam atenţia şi atunci maşina mergea de capul ei pe şosea. Pe de altă parte, era evident că adora să conducă Cadillacul şi nu-i convenea să-i tulbur bucuria. De-abia când ajungeam în faţa porţilor principale de la "The Gables" ne permiteam cinci sau zece minute de conversaţie.

În cursul acestor trei seri petrecute cu ea, dragostea mea luase un asemenena avânt că trebuia să fac eforturi supraomeneşti ca să nu-i mărturisesc sentimentele mele. În ceea ce o priveşte, nu făcea nimic ca să mă încurajeze. Mă trata ca pe un prieten cu care te înţelegi bine şi ştiam că era adevărat. Îmi dădeam seama de asta după felul în care mă privea şi îmi vorbea, dar totul se oprea aici.

Mai curând, propria mea atitudine mă îngrijora.

Ştiam că dacă mi-ar fi dat cel mai mic semn de încurajare, n-aş fi putut rezista tentaţiei de a-mi declara sentimentele.

Nu ignoram că mă jucam cu focul. Dacă vreodată Aitken ar fi aflat ce se întâmplă, m-ar fi azvârlit pe uşă afară. Ea mă avertizase că ţinea foarte mult la lucrurile lui personale. Îl cunoşteam acum suficient de bine pentru a şti că n-ar fi tolerat nici o clipă să mă vadă în compania soţiei sale, indiferent cât de platonice erau sentimentele ei faţă de mine.

A treia seară, pe când ne luam la revedere, i-am amintit lui Lucille că a doua zi nu voi veni la ei.

- Domnul Aitken mi-a dat liber pe perioada week-end-ului, i-am explicat. Deci mâine seară nu voi urca la vilă.

- Atunci eu rămân fără lecţie? întrebă răsucindu-se în scaun cu faţa la mine.

- Numai până luni seara.

- Ai să pleci din oraş?

- Nu, nu plec.

- Atunci, de ce nu poţi veni ca de obicei? Putem să ne întâlnim aici, în loc să urci până la vilă. Dar poate că n-ai chef?

- Ba da, numai că trebuie să-ţi mărturisesc că problema asta mă frământă destul de mult. Sunt sigur că dacă soţul tău ar afla, ar turba de furie.

Începu să râdă. Niciodată n-o auzisem râzând cu atâta poftă. Apoi mă apucă de braţ cu amândouă mâinile şi mă scutură uşor.

- O să turbeze, şi, ce ne pasă? Şi, în fond, n-o să afle niciodată.

- Watkins sau doamna Hepple ar putea să ne vadă...

- Ei nu ies niciodată seara. Dar o să-ţi spun ce-o să facem. O să ne întâlnim la tine. Vin cu bicicleta. Se poate? Mi-ar place să-ţi văd bungaloul.

Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul.

- Mai bine nu. Nu, nu trebuie să vii la mine. Dacă vrei cu adevărat să iei o lecţie şi mâine, o să vii aici la ora nouă, dar numai dacă doreşti asta cu adevărat.

Deschise portiera şi coborî, apoi se întoarse şi mă privi prin geamul deschis.

- O să fiu aici, zise. Ches, sunt tot mai convinsă că eşti cel mai simpatic tip pe care l-am cunoscut. Fac progrese, nu-i aşa? În curând o să fiu în stare să-mi iau permisul, ce zici?

- Eşti formidabilă, am murmurat cu vocea răguşită. (Aş fi dat orice s-o pot lua în braţe şi să-i sărut buzele atrăgătoare.) De acord. O să vin mâine.

Odată ajuns în vastul meu salon, m-am instalat într-un fotoliu, cu un pahar de whisky cu sifon în mână şi am încercat să rezum situaţia.

O cunoşteam pe Lucille de cinci zile şi ştiam că eram mai îndrăgostit de ea decât fusesem vreodată în viaţă. Oare înţelegea? Sau era atât de naivă încât îşi imagina că riscam să-mi pun patronul în cap numai ca să-i învăţ soţia să conducă? Chestia asta trebuia să o clarific.

Eram destul de neliniştit că îmi propusese să vină la mine. Îi spusesem că servitorul pleca de obicei la şapte seara şi că trăiam singur. Dorea poate să-mi sugereze prin asta că era gata să-mi arate dragostea ei?

Deşi fără tragere de inimă, trebuia să recunosc că era puţin probabil. Nu făcuse nimic ca să mă lase să cred că eram pentru ea altceva decât un prieten amabil, săritor să o înveţe să conducă şi să-i facă plăcere, fără speranţa de a obţine în schimb cea mai mică favoare.

Am petrecut o noapte agitată, rumegând acest aspect. A doua zi dimineaţă, am sosit la birou destul de prost dispus şi am scos un suspin de uşurare aranjându-mi ultimele hârtii şi luându-le pe cele pe care doream să le studiez în timpul week-end-ului. Pat, care suportase fără să riposteze schimbările mele de dispoziţie, îmi mai aduse câteva scrisori la semnat.

- Fi-r-ar al naibii! am mormăit, credeam că le-am semnat pe toate!

- Nu sunt decât şase, spuse, punându-mi-le pe birou.

Am luat stiloul, am mâzgălit rapid o semnătură în josul scrisorilor, apoi m-am ridicat, mi-am pus la loc stiloul şi am declarat:

- Luni la prima oră voi fi aici. Acum, am plecat. E trecut de şase, nu?

- Aproape şi jumătate. Pleci din oraş, Ches?

I-am aruncat o privire rapidă şi deloc binevoitoare.

- Nu ştiu. Poate. Cred că am să fac un golf.

- Sper că ai să te poţi odihni. N-ai de ce să-ţi faci atâtea griji, Ches. Te descurci admirabil.

Altădată, vorbele astea m-ar fi încurajat, dat în starea mea de spirit, n-au făcut decât să mă irite.

- Nu-mi fac nici un fel de griji, am replicat aspru. Pe luni!

Cu un scurt semn din cap am părăsit-o, lăsând-o mirată şi cu un aer necăjit. Pe când străbăteam culoarul, Joe ieşi din biroul său.

- Mă laşi şi pe mine la gară, Ches?

- Dacă vrei.

Compania lui nu-mi surâdea în nici un fel, dar nici nu puteam să-l refuz deoarece ştia că pentru a ajunge acasă, treceam obligatoriu prin faţa gării.

Am luat împreună liftul. Coborând, Joe îmi zise:

- Te vezi cu Roger Aitken în seara asta?

- Nu. Mi-a dat liber pentru week-end. Trebuie să arunc o privire pe textul dosarului Wasserman pentru televiziune. După cât am observat nu arată prea rău.

- De ce nu laşi tu un pic deoparte munca? Ar trebui să te odihneşti, îmi zise Joe traversând holul. Pari destul de nervos. Ce ai?

- N-am nimic, i-am tăiat-o scurt, dând din coate pe trotuarul aglomerat, pentru a ajunge la Cadillac.

Joe se aşeză alături de mine.

- De două zile eşti cu nervii la pământ şi te cerţi cu toată lumea. Azi după amiază ai făcut-o să plângă pe Paula.

- Paula e o tâmpită. I-am cerut de trei ori să-l sune pe Wasserman şi nu a fost în stare să-l găsească.

- Era plecat. Iar ea nu poate să facă minuni.

Am pornit maşina.

- Drept cine te crezi, Joe? De când ţi-am permis să mă critici?

- Ei, vezi! suspină Joe lăsându-se pe pernele maşinii. Acum mi-a venit mie rândul. Bine. Dacă-ţi închipui că aşa trebuie să te

porţi ca să pari barosan, n-am să te împiedic, dar urmează-mi sfatul: încearcă să te odihneşti. Te oboseşti prea mult.

Ştiam foarte bine că avea dreptate şi dintr-o dată, mi se făcu ruşine de mine însumi.

- Da. Îţi cer iertare, Joe. După week-end o să fie mai bine.

- Cred că în locul tău şi eu aş face la fel, zise Joe într-un elan de generozitate. Ai o muncă afurisită.

Apoi schimbă subiectul şi reluă:

- Doamne, cât pot să-ţi invidiez maşina! Ce minune!

- Întotdeauna mi-am dorit un Cadillac. M-a costat o groază de bani, dar îşi merită greutatea în aur. O am de un an şi jumătate şi nu m-am plictisit încă de ea.

- Te înţeleg. Când o să se pună pe picioare afacerea de la New York, dacă vreodată Aitken va accepta să-mi mărească salariul, mi-ar place să-mi cumpăr şi eu una.

- Dacă o să meargă, să nu-ţi faci probleme, Joe. O să am eu grijă să-ţi mărească salariul.

- Cum se mai prezintă situaţia, Ches? Ţi-a mai vorbit?

- Am vorbit aseară. Cred că e ca şi aranjată. M-a întrebat când aş putea dispune de bani peşin.

- Crezi că este o idee bună să-ţi bagi banii în afacerea asta?

- Sunt convins. O agenţie la New York trebuie să meargă. Iar cu o participare la afacere, am să câştig cinci la sută din venitul brut peste salariul meu. Aş fi un prost să ratez ocazia. Pe de altă parte, cum eu am să conduc mai mult sau mai puţin afacerea, o să-mi fie uşor să-mi apăr interesele.

- Ce mi-ar place să fiu bogat, suspină Joe. Cinci la sută din venitul brut! O să te scalzi în aur, Ches!

Mâinile mi se încleştară pe volan. O să mă scald în aur, dar cu condiţia să nu fiu descoperit. Aş putea deveni chiar destul de bogat ca să i-o suflu pe Lucille lui Aitken.

- Ştii, asta va depinde foarte mult de felul în care o să ne ocupăm de afacere, bătrâne.

- Când o să ai banii?

- I-am spus agentului de schimb să vândă toate acţiunile. În principiu e o problemă de câteva zile. Bursa merge bine în clipa

asta. Am baftă. S-ar fi putut să vând în pierdere.

Am încetinit în faţa gării.

- Mulţumesc, Ches, zise Joe coborând din maşină. Poate că într-o zi o să pot să-ţi cumpăr rabla. Când vei fi la New York, vei avea posibilitatea să-ţi iei un Eldorado. O să vrei să mi-o vinzi? adăugă, mângâind tandru aripa Cadillacului.

- Aşteaptă să ai cu ce, am spus zâmbind. Nu zic nu. La revedere. Duminică plăcută!

După care, am zburat ca o săgeată în direcţia bungaloului meu.

II

La nouă fix trăgeam maşina în faţa grilajului înalt, din fier forjat, care bara intrarea la "The Gables".

În picioare, în întuneric, Lucille mă aştepta.

Văzând-o că se apropie rapid, am deschis portiera pe partea mea. Când traversă spaţiul luminat de lună, am observat că purta o rochie albastru deschis cu falduri bogate. Avea părul strâns în coadă de cal. Era frumoasă de-ţi tăia răsuflarea. Se instală la volan şi eu mă aşezai alături de ea.

- Bună seara, zise cu un surâs. Eşti grozav de punctual. Îţi place rochia mea? Am pus-o în cinstea ta.

- E extraordinară; şi tu la fel.

Zâmbi fericită.

- Chiar crezi? Adevărat?

- Da.

Ceva din tonul vocii mele o surprinse. Cert este că se întoarse brusc spre mine, dar eram în penumbră şi nu putea să-mi ghicească expresia feţei.

- Deci? Unde mergem? zise. Dacă am coborî spre mare?

- De acord.

În seara aceea nu părea dornică de viteză. Rula cu maxi-

mum cincizeci la oră şi, la viteza asta, conducea destul de onorabil.

Părăsi şoseaua şi o luă pe o arteră secundară până la un drumeag care ducea spre plajă.

Fredona încetişor în timp ce conducea, cu mâinile sprijinite lejer pe volan, fără să se cramponeze de el cum făcea la început. Cu o strângere de inimă, mi-am dat seama că în curând va fi destul de experimentată ca să-şi dea examenul şi că lecţiile vor lua sfârşit.

Urmă încetişor drumeagul şi, după un viraj în ac de păr, am observat o vastă întindere de nisip, cu câţiva palmieri şi oceanul care strălucea ca o oglindă în lumina lunii.

Mai rulă un pic pe nisipul întărit, apoi se opri şi întrerupse contactul.

Am rămas nemişcat, cu mâinile umede şi încleştate, cu inima bătând, privind fix plaja pustie, marea şi palmierii. Dintr-o dată stinse farurile.

- Mă duc să fac baie, spuse. Vii şi tu?

Era ceva neaşteptat. Am rămas fără grai.

- Eu am venit să te învăţ să conduci, am spus în sfârşit. Nu ai prea mult timp. E zece fără douăzeci.

- I-am spus lui Roger că mă duc la cinema. Nu mă aşteaptă înainte de miezul nopţii. (Deschise portiera şi sări pe nisip.) Nu-i nimeni aici. Nici dracu' . Plaja-i toată a noastră. Dacă nu vrei să faci baie, stai în maşină şi aşteaptă-mă.

Începu să alerge pe nisip, spre un mic pâlc de palmieri. Am rămas o vreme în maşină, privind-o. În tot cazul, această nouă iniţiativă trebuia să fie răspunsul la întrebarea care mă frământase toată noaptea. Dacă n-ar fi avut intenţia să accepte avansurile mele, nu m-ar fi adus în nici un caz într-un asemenea loc pustiu.

Cu respiraţia întretăiată, cu inima bătând, am ieşit din maşină. O vedeam distinct pe Lucille, lângă pâlcul de plamieri. Se opri ca să-şi scoată pantofii, apoi îşi trase fermoarul rochiei şi o lăsă să-i alunece la picioare. Dedesubt purta un costum de baie dintr-o bucată.

Din portbagaj am scos două prosoape de plajă şi slipul meu, pe care le ţineam mereu în maşină.

M-am dezbrăcat în spatele maşinii, mi-am lăsat hainele pe nisip şi, apucând prosoapele, am alergat s-o ajung pe Lucille, care înainta agale spre mare.

Când am ajuns-o, se întoarse spre mine şi zâmbi.

- Ştiam că ai să vii. Am să-ţi fac o mărturisire. Întotdeauna mi-am dorit să fac baie pe clar de lună, dar Roger n-a vrut niciodată să mă lase. Pretinde că-i periculos.

- Îmi pare că faci cam tot ce-ţi este interzis... Şi mă atragi şi pe mine, în plus! am zis, păşind alături de ea pe nisipul încă fierbinte.

- De-aia îmi şi placi.

După care, o rupse la fugă pe plajă şi se aruncă în valuri.

Dacă la volan era debutantă, în apă înota ca un peşte. Am intrat în apă după ea, dar am înţeles că era inutil să încerc s-o ajung.

După o vreme, se întoarse şi veni lângă mine, la fel de repede cum se îndepărtase. Începu apoi să înoate în jurul meu.

- Nu eşti mulţumit?

- Ba da.

Făceam pluta şi contemplam luna uriaşă. Apa era călduţă, dar nu-mi ardea să mă bucur de ea. Aşteptam cu nerăbdare să termine cu scăldatul şi să iasă din apă. Ea înota în cerc, se depărta, revenea. În sfârşit, se hotărî să plutească lângă mine. Ne-am lăsat aşa, legănaţi în tăcere de valuri, mai multe minute, care mi s-au părut cele mai lungi din viaţa mea. În sfârşit, n-am mai rezistat.

- Am face mai bine să ne întoarcem, am zis.

Am început să înot spre plajă şi ea mă urmă. Odată ieşiţi din apă - ne îndreptam spre locul unde-şi lăsase rochia, pe nisip - când mă-ntrebă brusc:

- Ce faci mâine. Ches?

- Nu ştiu. Nimic deosebit. S-ar putea să joc golf.

- Mă gândeam dacă nu ne-am putea vedea. Am fost invitată de o prietenă. Aş putea foarte bine să mă scuz şi să mergem într-o plimbare mai lungă la ţară, cu maşina.

Eram deja sub palmieri. Am luat un prosop şi i l-am aruncat. Apoi, cu celălalt, am început să-mi şterg părul.

- Riscăm să fim văzuţi, am zis, aşezându-mă pe nisip.

În picioare, lângă mine, Lucille îşi ştergea braţele, cu spatele întors la lumina lunii.

- O să fim atenţi. Vin la tine cu bicicleta şi evităm şoselele principale.

M-am surprins mototolind prosopul cu degetele crispate.

- Nu cred că ar fi înţelept să ne vedem în timpul zilei, Lucille. Ar putea oricine să ne surprindă.

Aruncă prosopul şi veni să se aşeze lângă mine. Îşi înlănţui cu braţele genunchii îndoiţi sub bărbie.

- E plicticos, nu găseşti?

- Sunt de aceeaşi părere.

- Ar fi aşa de amuzant să petrecem toată ziua cu maşina. Am putea să ne oprim undeva la iarbă verde. Nu crezi că am putea să riscăm?

- Chiar ţii cu adevărat? i-am spus brusc cu o voce dură.

- Nu văd cine ar putea să ne surprindă. O să-mi pun o pălărie cu boruri mari şi ochelari negri. O să-mi strâng părul. Pariez că n-o să mă recunoască nimeni.

- Şi dacă află soţul tău, Lucille, n-o să ai greutăţi?

- Păi, cred că da.

- Ce-o să facă, după părerea ta?

- Ar fi furios, bineînţeles, dar hai mai bine să nu mai vorbim despre asta. Ascultă, dar dacă aş veni la tine? Am petrece ziua împreună. Casa ta e izolată, cred. Am putea să ne scăldăm, să mâncăm ceva şi nimeni n-o să ne vadă.

- Nu vorbeşti serios?

Se gândi puţin, apoi se ridică brusc.

- Nu. Nu cred. Mi-e frig. Mă duc să mă îmbrac.

Îşi luă rochia şi pantofii şi o rupse la fugă spre maşină.

Am rămas pe loc, împietrit, cu degetele încleştate pe prosop. După vreo zece minute, am auzit cum mă strigă.

- Ches...

Nu m-am întors, nici nu m-am mişcat.

- Vii, Ches?

Tot nu m-am întors. Apoi am auzit-o alergând pe nisip şi o clipă mai târziu era postată în faţa mea.

- Tu n-ai auzit? spuse, cu picioarele-i lungi şi suple la două degete de nasul meu.

Am ridicat privirea. Îşi pusese rochia, dar certitudinea că era goală pe dedesubt mă stârnea.

- Aşează-te, am spus. Trebuie să stăm de vorbă.

Se lăsă pe nisip la câţiva paşi de mine şi-şi trase picioarele sub ea.

- Deci?

- Chiar ţi-ar face plăcere cu adevărat să mergem mâine amândoi la o plimbare şi un pick-nick?

Razele lunii o luminau din plin. Păru mirată.

- Credeam că ai spus...

- N-are importanţă ce am spus eu. Chiar ţi-ar face plăcere?

- Păi, da. Bineînţeles. Absolut.

- Bun. Spune-i soţului tău că vrei să-ţi petreci ziua cu mine, şi dacă el e de acord, mergem.

Am văzut-o împietrind.

- Dar este imposibil. O ştii foarte bine. El... el nici nu ştie că te cunosc.

- Ei bine! o să-i spui că m-ai cunoscut.

- Nu înţeleg. (Se apleca în faţă ca să mă vadă mai bine.) Pari cam furios. Ce s-a întâmplat, Ches?

- Spune-i că ne-am cunoscut, am repetat fără să o privesc.

- Dar nu pot! N-o să-i placă câtuşi de puţin.

- De ce?

- Ches, nu ştiu ce te-a apucat. Ştii la fel de bine ca şi mine de ce n-o să-i placă.

- Nu ştiu. Spune-mi tu de ce.

- În privinţa mea e stupid de gelos. Nu va înţelege.

- Ce nu va înţelege?

- Ches, eşti îngrozitor. Ce se întâmplă?

- Te-am întrebat ce nu va înţelege, am spus întorcându-mă, ca s-o privesc în ochi. Spune-mi. Ce nu va înţelege, de fapt?

- Nu-i place să mă vadă ieşind cu alţi bărbaţi.

- De ce? N-are încredere în tine?

Tăcu, nemişcată şi încăpăţânată, cu privirea perplexă.

- Crede că-l înşeli, dacă ieşi cu altcineva? am insistat.

- Ches, ce ai? De ce eşti aşa de supărat? De ce-mi vorbeşti pe tonul ăsta?

- Dacă o să ieşi cu mine, o să creadă că-l înşeli?

- Habar n-am. Ches, te rog, nu mai suport. Dacă mai continui, plec.

- De ce nu mai suporţi? am strigat, dintr-o dată furios. Nu poţi privi adevărul în faţă? Eşti măritată, nu? Nu eşti virgină. Trebuie să ştii foarte bine că dacă o femeie atât de fermecătoare atrage un bărbat într-un loc atât de izolat ca ăsta, noaptea, el o să intre obligatoriu la idei. Sau eşti prea proastă ca să înţelegi?

Avu o mişcare de recul şi expresia feţei i se schimbă. Era furioasă, jignită. M-am aplecat s-o privesc.

- Eşti îndrăgostită de mine, Lucille?

Se îndreptă brusc.

- Îndrăgostită? Nici vorbă. Ce tot baţi câmpii, Ches?

Profunda dezamăgire mă făcu să văd roşu înaintea ochilor.

- Atunci, de ce m-ai adus aici? De ce mi-ai impus prezenţa ta? am întrebat ridicând vocea. Drept cine mă iei? Un eunuc?

- Plec...

Încercă să se ridice. Am întins mâna, am luat-o de braţ şi am tras-o brutal spre mine. Îmi căzu pe picioare, cu spatele arcuit, cu figura lipită de a mea. Mă aplecai spre ea.

- Ches! Lasă-mă!

- Nu sunt de lemn, am suflat.

Tâmplele-mi zvâcneau. Am încercat să-mi apropii buzele de gura ei, dar începu să se zbată şi-mi dădui seama că era neaşteptat de puternică.

Timp de câteva lungi şi penibile minute, am încercat să o ţin cu forţa. În sfârşit, reuşi să-şi elibereze o mână şi-mi plesni o palmă din toate puterile.

Lovitura mă aduse la realitate. O lăsai. Se îndepărtă dintr-o smucitură şi se ridică brusc. Am rămas aşezat pe nisipul fierbinte, cu respiraţia întretăiată, cu ochii fixaţi pe Lucille.

Se întoarse şi o rupse la fugă spre maşină. Rămăsesem ţintuit, cu privirea pierdută spre ocean, când am auzit dintr-o dată

motorul Cadillacului.

Dintr-un salt, am fost în picioare. Cadillacul se pusese în mişcare.

- Lucille! Nu... Lucille!

Motorul fu ambalat, apoi maşina făcu un salt înainte, descrise derapând un cerc larg şi dispăru.

- Lucille!

Am început să alerg, apoi m-am oprit. Am rămas pe loc, strângând pumnii, ascultând uruitul motorului care se îndepărta şi se pierdea în noapte.

CAPITOLUL IV

I

Mi-au trebuit vreo patruzeci de minute ca să ajung pe jos la bungalou. Mergând, am rumegat toate consecinţele scandalului cu Lucille. Trebuie să-mi fi pierdut capul, ca să mă port în halul ăla! Ar fi fost exact ce-mi lipsea ca Lucille să meargă drept la Aitken şi să-i povestească tot. Ceea ce probabil că era pe cale să facă. Îmi era prea ruşine de mine însumi ca să-mi mai fac griji. Nu încetam să-i revăd aerul şocat şi stupefiat atunci când o întrebasem dacă mă iubeşte. Auzeam întruna răspunsul ei şi cuvintele îmi bubuiau în urechi.

Bungaloul meu era clădit în mijlocul unei grădini, la vreo cincizeci de metri de mare. Cel mai apropiat vecin era la patru sute de metri mai departe, pe şosea. Era un agent de schimb, bogat, Jack Seaborne, care petrecea la proprietatea sa doar o lună pe an, în timpul verii. Urmând drumeagul care urca de la plajă spre mine, am văzut o maşină oprită în faţa porţii. Mi-au trebuit numai câţiva paşi ca să-mi dau seama că era Cadillacul meu.

Atunci apăru Lucille din umbră.

- Ches...

M-am oprit brusc, înmărmurit.

- Ţi-am adus maşina, spuse ea cu voce şoptită.

Se opri şi ea la vreo doi metri de mine.

- Îmi pare teribil de rău, Lucille. Cu adevărat, te rog să mă ierţi. Mi-am pierdut capul...

- Te rog, lasă, n-ai de ce...

- Am să te conduc.

- N-am putea intra un minut? Am ceva să-ţi spun.

- Mai bine, nu. Vino, am să te conduc. Şi-mi povesteşti în

maşină.

Îşi ridică cu un gest disperat părul care îi cădea pe umeri.

- Te rog. Să intrăm un pic la tine, vrei?

Stătea dreaptă, în lumina lunii, încordată toată, cu o privire terorizată care mă înfricoşa.

- O să discutăm pe drum, am zis. Trebuie să te întorci acasă. Hai să...

M-am întrerupt brusc, văzând-o că se clatină. Dintr-o dată dădu ochii peste cap; genunchii i se muiară. De-abia am avut timp să o prind în braţe.

- Lucille! Dumnezeule, ce ai?

Mi se lăsă moale în braţe. Am întins-o încetişor pe pământ. Îngenuncheat lângă ea, îi ţineam capul lipit de pieptul meu. În lumina lunii, îmi părea lividă ca o moartă. Părea atât de bolnavă că mi se făcu frică.

În sfârşit, pleoapele-i clipiră şi deschise ochii, mă privi şi încercă să se ridice.

- Încetişor. Nu te mişca...

Îşi lăsă capul pe umărul meu şi închise ochii. Cu cealaltă mână am prins-o de sub genunchi şi am ridicat-o. Era mult mai uşoară decât aş fi crezut. Nu mi-a fost deloc greu s-o duc până la bungalou.

- Mi-e mai bine acum, zise. Poţi să mă laşi jos. Scuză-mă. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată.

Am lăsat-o jos şi am ţinut-o lângă mine pe când căutam cheile în buzunar. Le-am găsit, am deschis uşa, am luat-o din nou în braţe pe Lucille şi am dus-o în salon. Am întins-o pe divan, lângă fereastră.

- Nu te mişca.

Am lăsat-o o clipă ca să închid uşa de la intrare. Apoi am revenit şi am aprins lumina. Rămăsese nemişcată, cu ochii fixaţi în tavan, două pete întunecate pe faţa ca de var.

- Am să-ţi dau ceva de băut. N-am să-mi iert niciodată purtarea asta prostească. Puţin alcool o să-ţi facă bine.

- Nu vreau! strigă acoperindu-şi faţa cu mâinile şi începând să plângă.

Am luat sticla de coniac şi un pahar din vitrină, i-am turnat puţin şi i l-am întins.

- Bea. Asta o să te pună pe picioare.

- Nu, te rog. (Se întoarse.) Ches, îmi pare rău, îmi pare teribil de rău. Ţi-am lovit maşina.

- Haide, zău, n-ai de ce să leşini şi să plângi. N-o să faci o dramă pentru că mi-ai zgâriat puţin caroseria!

Se întoarse pe o parte şi mă privi. Paloarea ei mă surprinse. Figura îi părea din fildeş şlefuit, ceea ce îi scotea şi mai mult în evidenţă ochii imenşi.

Începu să vorbească atât de repede, încât o urmăream cu greu.

- N-am făcut-o intenţionat. A venit alături de mine şi a început să strige. Habar n-aveam că era în spatele meu. Nu stăpâneam direcţia. Am auzit un zgomot asurzitor. E o zgârietură cât toate zilele pe toată partea stângă şi aripa este îndoită.

Un fior de gheaţă mă străbătu din cap până-n picioare.

- Ce vrei să spui? Ai răsturnat pe cineva?

Se întoarse din nou şi începu să privească în tavan strângându-şi pumnii:

- Nu a fost vina mea. Ţi-o jur. A venit prin spate şi a început să strige. Habar n-aveam că-i acolo înainte să apuce să urle.

- Cine? Cine a strigat la tine?

- Agentul. Era pe motocicletă. A venit lângă mine şi-a strigat...

Am pus paharul de coniac şi m-am aşezat lângă ea pe divan.

- Nu ai de ce să te agiţi în halul ăsta. Povesteşte-mi pur şi simplu ce s-a îmtâmplat.

Îşi strânse pumnii şi începu să-i lovească unul de celălalt.

- A virat şi a strigat. L-am lovit cu aripa maşinii...

Se întrerupse şi reîncepu să plângă. Cu mâinile puse pe genunchi, am început să-mi strâng pumnii până s-au albit.

- Nu foloseşte la nimic să plângi, am spus aspru. Ce s-a întâmplat când l-ai lovit?

Scoase un oftat prelung şi se cutremură.

- Nu ştiu. Am continuat să rulez. Nu m-am oprit să văd.

Am rămas un moment nemişcat, ascultându-mi inima bătând nebuneşte. Apoi i-am zis:

- Vrei să spui că nu te-ai oprit?

- Nu. Mi-a fost frică. Am venit direct aici.

- Era rănit?

- Nu ştiu.

- Unde s-a întâmplat?

- Pe drumeagul de lângă plajă.

- Nu l-ai mai auzit strigând după aceea?

- Nu. A fost izbitura aceea groaznică de maşină şi atât. Am venit direct aici. Te aştept de mai mult de o jumătate de oră.

- Aveai viteză?

- Da.

Am privit-o lung şi în sfârşit m-am ridicat.

- Mă întorc. Mă duc să arunc o privire la maşină.

Am luat o lanternă din sertarul biroului. Părăsind camera, am auzit-o gemând încetişor şi asta mi-a îngheţat sângele în vene. Apoi m-am îndreptat spre maşină. În lumina lunii, se putea vedea deja că aripa stângă era înfundată. Lanterna mi-a permis să constat tot dezastrul.

Farul stâng era spart şi aripa îndoită. O zgârietură profundă şi neregulată străbătea pe toată lungimea portiera din stânga.

Am remarcat toate aceste detalii dintr-o privire. Apoi am făcut înconjurul maşinii. În lumina lanternei, o pată întinsă de un roşu aprins lucea pe roata din spate. Latura albă a pneului era mânjită şi năclăită. Într-o secundă am înţeles că era sânge. Priveam fix pata. Eram îngheţat de spaimă şi-mi venea să vărs.

Se părea că-l lovise pe motociclist dintr-o parte şi îl răsturnase; apoi trecuse peste el cu roata din spate. Şi nici măcar nu oprise!

Am stins lanterna şi m-am îndepărtat cu un pas. Sudoarea care-mi şiroia pe faţă părea de gheaţă în noaptea toridă. În timpul ăsta probabil că el zăcea în drum agonizând, pierzându-şi tot sângele.

M-am grăbit să intru în salon.

Ea zăcea în continuare pe spate, cu ochii în tavan, cu pumnii strânşi şi respirând întretăiat. Arăta destul de rău.

Am luat paharul de coniac şi m-am apropiat de ea.

- Ţine. Bea asta. Hai. N-are nici un rost să plângi.

I-am luat capul şi am ajutat-o să bea. Apoi împinse paharul cu o tresărire.

- Mă duc să văd ce s-a întâmplat. Aşteaptă-mă aici. Am să încerc să mă întorc repede.

Dădu din cap fără să mă privească.

Am aruncat o privire la pendulă. Era unspreze fără douăzeci.

- Aşteaptă-mă aici. N-o să lipsesc mult.

Dădu din nou din cap.

Am lăsat-o şi m-am întors la Cadillac. M-am oprit să examinez din nou farul spart şi aripa îndoită. Mi-am dat seama că ar fi fost nebunie curată să merg cu maşina în halul în care era. Dacă cineva ar fi observat loviturile, ar fi fost imposibil să nu facă legătura, citind ziarele de a doua zi, în care accidentul va fi pe larg comentat, ori de asta puteam fi sigur.

Cu toate acestea, îmi trebuia o maşină, şi încă repede. Mi-am amintit atunci de Seaborne, vecinul meu. Avea o maşină în garaj, pentru perioada concediului. Mergeam din când în când pe la el şi ştiam că ascunde cheia garajului într-o crăpătură de deasupra uşii. M-am hotărât să-i iau maşina.

M-am aşezat la volanul Cadillacului şi m-am îndreptat spre vecinul meu. Odată ajuns, am lăsat maşina în faţă, am găsit cheia garajului şi am deschis porţile duble.

Maşina lui Seaborne era un vechi Pontiac 1950 care îi servea să-şi trambaleze cei şase copii pe timpul vacanţelor. Am scos Pontiacul, am lăsat motorul în mers, am băgat Cadillacul în locul lui şi am închis porţile cu cheia. Am băgat cheia în buzunar. După care, m-am urcat în Pontiac şi am zburat pe şosea cu toată viteza. Mi-a luat zece minute ca să ajung pe drumeagul dinspre plajă.

Ajungând la intersecţie am încetinit. Şase sau şapte maşini erau trase pe dreapta. Farurile lor formau pete de lumină pe şosea. Un grup de bărbaţi şi femei în picioare priveau spre drumul dinspre plajă. Doi motociclişti de la poliţia rutieră barau trecerea, în picioare, lângă motocicletele lor.

Cu inima bătând să-mi spargă pieptul, am tras Pontiacul în spatele ultimei maşini şi am coborât.

Puţin mai într-o parte, alături de maşină, un tip grăsan, cu pălărie de pai lăsată pe ceafă, cu mâinile în buzunare, privea agenţii. M-am apropiat de el.

- Ce se întâmplă? am întrebat, încercând să par cât mai

indiferent. Un accident?

Se întoarse spre mine. Era întuneric, iar farurile maşinilor erau îndreptate spre sol. Putea să-mi vadă picioarele, dar în nici un caz n-ar fi putut să mă recunoască ulterior.

- Da. Un poliţist care a fost dat peste cap. Eu spun mereu că în felul ăsta în care barează calea, motocicliştii ăştia parcă ar căuta moartea cu lumânarea. Iar ăsta s-a jucat un pic cam mult cu focul.

O sudoare rece îmi inundă faţa.

- E mort?

- Cred şi eu! Şi tipul a întins-o. Fugă de la locul accidentului! Eu unul însă n-o să-l plâng. Eu spun mereu că poliţiştii de pe aici nu-s cu nimic mai breji decât naziştii!

După care, el se întoarse la maşina lui şi eu la Pontiac. Am pornit motorul, am întors şi am revenit în trombă la bungalou.

Intrând în salon, am găsit-o pe Lucille ghemuită într-un fotoliu. Părea mică, speriată şi fără apărare. Faţa ei avea culoarea pergamentului vechi. Văzându-mă, se îndreptă şi mă privi fix.

- Deci, e-n regulă, nu-i aşa, Ches?

Mi-am turnat o porţie dublă de whisky cu foarte puţină apă şi am dat-o peste cap.

- Nu, n-aş prea zice că-i în regulă, am zis.

Am luat un scaun şi m-am aşezat lângă ea, fără s-o privesc.

- Ah!...

După un lung moment de tăcere, reluă:

- Ai putut... ai văzut?

- Poliţia era acolo. (Nu reuşeam să-i spun că-l omorâse. Era imposibil să mă hotărăsc.) Nu l-am văzut.

După un nou moment de tăcere, întrebă:

- Ce trebuie făcut, după părerea ta, Ches?

Am privit pendula. Se făcuse unsprezece şi douăzeci.

- Nu cred că putem face mare lucru.

Am zărit-o îndreptându-se.

- Vrei să spui că nu o să facem absolut nimic?

- Exact. S-a făcut târziu. Trebuie să te conduc.

Se aplecă în faţă, cu mâinile pe genunchi şi mă examină.

- Dar, stai puţin, Ches, trebuie neapărat să facem ceva! Ar fi trebuit să opresc. E un accident, bineînţeles, dar ar fi trebuit să

opresc. (Lovi cu pumnii în genunchi.) Ar putea să mă recunoască dacă mă vede. Poate a luat numărul maşinii. Trebuie neapărat să facem ceva.

Mi-am terminat whisky-ul şi am pus jos paharul, apoi m-am ridicat.

- Vino. Te conduc.

Nu se clinti, cu ochii larg deschişi, cu privirea fixă.

- Îmi ascunzi ceva, nu? Ce s-a întâmplat?

- E grav, Lucille. Cât se poate de grav, dar nu trebuie să-ţi fie frică.

- Ce vrei să spui? strigă, cu o voce ascuţită.

- Ai trecut peste el.

Strânse pumnii.

- Oh, nu! E grav rănit!.

- Da.

- Du-mă acasă, Ches. Trebuie să-i spun lui Roger.

- Nu poţi. El nu mai poate face nimic.

- Oh! Ba da. E prieten cu şeful poliţiei. Ar putea să-i explice.

- Ce să-i explice?

- Că de-abia am început să învăţ să conduc, ce naiba! A fost un accident.

- Mi-e teamă că asta nu mai serveşte la nimic.

Se îndreptă, ţeapănă, cu ochii măriţi de spaimă.

- E chiar aşa de grav rănit? Nu cumva vrei să spui... Nu-i mort, nu-i aşa?

- Ba da. Mai bine să ştii. Da, e mort.

Închise ochii şi-şi încrucişă mâinile pe piept.

- Oh! Ches...

- Hai, fără panică, am zis, încercând să-mi stăpânesc vocea. Nu putem face absolut nimic; în sfârşit, cel puţin pentru moment. Suntem în găleată, dar dacă nu ne pierdem capul...

Mă privea, cu buzele tremurând.

- Da, dar nu tu erai în maşină! Chestia asta nu te priveşte. E numai vina mea.

- Suntem amândoi în găleată, Lucille. Dacă nu m-aş fi purtat aşa cum am făcut-o, nici tu n-ai fi fugit aşa. Sunt tot aşa de vinovat ca şi tine.

- Oh! Ches...

Îşi înfundă faţa în perne şi începu să hohotească. Am privit-o un moment, apoi m-am ridicat, am luat-o în braţe şi am strâns-o la piept. Mâinile i se crispară şi mă strânse suspinând:

- Ce ne vor face?

- Nu mai fi îngrijorată. Nu putem face nimic înainte de a vedea ziarele de mâine. Apoi, vom putea lua o hotărâre.

- Şi dacă m-a văzut cineva provocând accidentul?

- Nu te-a văzut nimeni. Nu era nimeni pe plajă, am spus, strângând-o la piept. După accident te-ai mai încrucişat cu vreo maşină?

Mă dădu deoparte, se ridică clătinându-se şi se apropie de fereastră cu paşi nesiguri.

- Nu cred. Nu-mi aduc aminte.

- Este foarte important, Lucille. Încearcă să-ţi aminteşti. Reveni şi se aşeză pe divan.

- Nu cred.

- Bun. Acum, ascultă. O să discutăm mâine despre toate astea, după ce vedem ziarele. Vrei să vii aici? Nu văd unde am putea să ne întâlnim pentru a discuta. Ai putea să vii aici pe la zece?

Mă privi fix, fără să mă vadă, cu ochii măriţi de spaimă.

- O să mă bage la închisoare?

Aceste cuvinte fură ca un şoc. Mi-am dat seama că dacă era prinsă o aruncau în închisoare. Nu poţi ucide un poliţist şi să scapi. Cu un avocat de primă mână, ai putea să scapi în caz de accident mortal, dar în nici un caz dacă ai omorât un poliţist.

Îşi prinse capul cu amândouă mâinile.

- Nu crezi că ar fi mai bine să-l anunţ pe Roger? Poate reuşeşte să facă ceva.

Dacă aş fi crezut că Aitken ar fi putut să facă cât de puţin, n-aş fi ezitat o clipă să merg cu Lucille şi să-i relatez întreaga poveste. Dar eram convins că n-ar fi putut să facă nimic pentru ea. Dacă aş fi mers la el, ar fi aflat că eu şi Lucille am fost împreună pe plajă. Ar dori să afle pentru ce a rupt-o la fugă aşa. Cunoscându-l pe Aitken aşa cum îl cunoşteam, eram convins că ar fi reuşit să scoată adevărul de la Luciile şi atunci eu eram terminat. Am scos un oftat.

- Nu poţi să-i spui, Lucille. Dacă-i povesteşti tot, cum ai să-i

explici prezenţa ta la mine în maşină? Cum ai să-i explici ce făceai pe drumul spre plajă? Şi cum ai să-i spui că am fost împreună pe plajă, că ne-am dezbrăcat şi ne-am scăldat împreună? Dacă aş fi crezut că soţul tău poate aranja lucrurile, te-aş fi însoţit ca să-i spunem totul, dar nu poate face nimic. Dacă-ţi pierzi capul şi te apuci să-i povesteşti tot, îi dai cel mai bun motiv de divorţ, iar eu voi rămâne pe drumuri.

Mă privi fix, apoi vorbi cu o voce sugrumată de spaimă:

- Prefer să divorţez decât să merg la închisoare. Roger n-o să mă lase să intru la închisoare. Are multă influenţă, Sunt sigură că n-o să mă lase să intru la închisoare.

Am luat-o de mână şi am scuturat-o încetişor.

- Se pare că tu încă nu-ţi dai seama de gravitatea situaţiei, am spus, încercând să vorbesc cu calm şi răbdare. Ai omorât un poliţist. Este un accident, de acord, dar se adaugă şi fuga de la locul faptei. Fără a mai pune la socoteală că nu ai nici permis. Dacă ai fi ucis un trecător oarecare, poate că soţul tău ar fi putut să aranjeze lucrurile, dar chiar dacă ar fi mai influent decât Eisenhower - ceea ce nu e cazul - tot nu ar putea face nimic pentru tine.

- Atunci, vrei să spui că o să intru la închisoare?

Faţa ei păru că îmbătrâneşte brusc, în timp ce ochii i se făcură şi mai mari. Spaima îi îndepărtase toată tinereţea şi îi alterase prospeţimea frumuseţii.

- Nu. Nu cred că ştiu că tu eşti vinovatul şi nu cred că vor afla vreodată. Am fi proşti de-a dreptul să mergem să ne denunţăm singuri înainte de a afla ce s-a întâmplat cu exactitate. Când o să ştim, atunci vom putea lua o hotărâre.

Mă observă, muşcându-şi buzele.

- Vrei să zici că nu trebuie să facem absolut nimic?

- Astă seară n-o să facem nimic. Ne-am înţeles pentru mâine? Poţi veni la zece? Şi o să hotărâm atunci. (Dădu afirmativ din cap.) Bun. Atunci, vino. Te conduc.

Se ridică şi mă urmă în hol până la uşa de la intrare, unde se opri brusc.

- Doar n-o să luăm maşina, nu, Ches? Nu cred să mai am curaj să mă urc în ea.

- Am o altă maşină. Am înprumutat-o de la un amic care locuieşte prin apropiere. Nu ne întoarcem cu Cadillacul.

Am luat-o de mână şi am ieşit pe verandă. Apoi am stins luminile şi am închis uşa în timp ce ea mă aştepta pe prima treaptă a scării. Tocmai răsuceam cheia în broască, când o voce de bărbat mă strigă:

- Hei! la spune, e maşina ta?

Am tresărit aşa de tare, de parcă aş fi atins un cablu de înaltă tensiune. Nu cred să fi tresărit aşa de tare cum îmi imaginam, dar, în orice caz, am avut o reacţie destul de bruscă.

Am auzit-o pe Lucille scoţând un mic strigăt de surpriză; dar a avut atâta prezenţă de spirit să se retragă în umbra verandei pentru a nu fi văzută.

Am aruncat o privire pe alee şi am observat un tip lângă gard. Era prea întuneric ca să-l văd bine. Se observa doar că era înalt şi voinic. În spatele Pontiacului lui Seaborne era tras un Buick decapotabil, luminat slab de lămpile Pontiacului. I-am şoptit lui Lucille:

- Nu te mişca.

Apoi am coborât treptele şi m-am îndreptat spre tip. Apropiindu-mă, am observat că avea vreo patruzeci şi cinci de ani. O mustaţă groasă îi bara figura înroşită de whisky.

- Iartă-mă că te-am speriat aşa, zise. Credeam că m-ai văzut. Asta nu-i maşina lui Jack Seaborne?

- Ba da, am răspuns cu o voce nesigură. Am împrumutat-o până o repar pe a mea.

- Eşti Chester Scott?

- Da.

- Încântat de cunoştinţă, zise, întinzându-mi mâna. Eu sunt Tom Hackett. Nu ştiu dacă Jack ţi-a vorbit vreodată de mine. În orice caz, mie mi-a vorbit deseori despre tine. Treceam pe aici şi am vrut să văd dacă puşlamaua asta bătrână nu-i din întâmplare pe acasă.

Mă întrebam dacă o zărise pe Lucille. Ieşisem amândoi în prag, în plină lumină. Totul depindea dacă era acolo de mai mult timp. I-am strâns mâna. Am simţit că a mea părea de gheaţă în mâna lui.

- Nu, Jack nu va veni înainte de luna august. Nu coboară niciodată înainte.

- Am încercat. Eram în drum spre Palm Bay unde o să petrec vreo cincisprezece zile la Paradiso. Soţia mea vine şi ea cu trenul. Nu suportă drumurile lungi cu maşina, îi fac rău la inimă, zise, râzând bine dispus. Dar nu-mi pare rău. Asta-mi dă un pic de libertate. Mă gândeam că dacă Jack e aici, am fi putut bea un pahar şi să trăncănim câteva minute.

- N-o să vină înainte de luna august.

- Mda, mi-ai spus. (Mă examină). Dacă n-ai nimic mai bun de făcut, vino să luăm un păhărel undeva. E încă devreme.

- Nu mi-aş dori altceva, dar sunt aşteptat.

Privirea lui scrută întunericul din spatele meu apoi surâse.

- În cazul ăsta... mi-am zis că am fi putut să ne distrăm un pic. Dar "Când eşti în doi", fredonă el, "nu-i la fel ca atunci când...", nu? (Se apropie de Pontiac.) Bună vechitură, nu-i aşa? Merge bine?

- Foarte bine.

- Când n-ai ce face, vino să ne vezi. La hotel Paradiso. Nu-i rău. Te poţi distra bine. Adu-ţi şi prietena, dacă nu-i prea timidă. În fine, nu te mai reţin. Pe curând!

Făcu un semn cu mâna şi, aşezându-se la volan, porni motorul şi demară.

Am rămas împietrit, cu mâinile încleştate de barele grilajului, cu inima bătând să-mi spargă pieptul, privind poziţiile din spate ale maşinii pierzându-se pe şosea.

- M-a văzut, suflă Lucille cu glas tremurat.

Coborî şi veni lângă mine la poartă. I-am răspuns cât am putut de calm.

- A văzut că eram cu o femeie, dar n-a putut să te vadă suficient de bine pentru a te putea eventual recunoaşte. Nu ai de ce să fii îngrijorată.

Am luat-o de mână şi am ajutat-o să se urce în Pontiac.

- Eşti sigur că nu trebuie să-i spun lui Roger? întrebă cu glasul sugrumat.

Eram la limita nervilor şi asta era mai mult decât puteam suporta. M-am întors brusc, am luat-o de umeri şi am zguduit-o cu

forţă.

- Odată pentru totdeauna, bagă-ţi în cap că am zis nu, şi dacă am zis nu, nu rămâne! Nu poate nimic pentru tine! (Începusem să strig.) Dacă îi spui, faci din el un complice! Chiar nu înţelegi odată? Dacă nu te denunţă imediat la poliţie, riscă şi el o condamnare. Lasă-mă pe mine. O să-ţi spun mâine ce-i de făcut.

Se ghemui într-un colţ, îşi scoase batista şi începu să plângă. Am apăsat pe accelerator şi m-am îndreptat spre Palm Boulevard.

II

Pe drum, m-am trezit dintr-o dată blocat de un şir lung de maşini ce avansau la pas spre oraş. Nu văzusem niciodată o asemenea îmbulzeală şi-am înţeles imediat că era datorită morţii motociclistului.

Ieşind de pe drumeagul care ducea spre bungaloul meu, nu-mi era prea uşor să intru în coloana de maşini. În sfârşit, careva încetini pentru a-mi face loc şi am pătruns şi eu în cortegiul de maşini ce se târa ca un melc. Lucille încetă să plângă văzând ce se întâmplă.

- Ce este? m-a întrebat.

- Nu ştiu. N-ai de ce să te îngrijorezi, am mormăit, fără a crede nici eu în ceea ce spuneam.

Maşina continua să avanseze la pas. Din când în când, mă uitam la ceasul de bord. Era douăsprezece fără zece şi mai aveam încă aproape patru kilometri ca să ajungem acasă la ea.

Brusc, maşinile din faţă se opriră. Am rămas cu mâinile pe volan, încercând să străpung întunericul, dar nu se vedeau decât stopurile roşii a peste o sută de maşini care se întindeau într-un interminabil şir nemişcat.

Apoi am observat agenţii. Erau vreo doisprezece. Treceau de-a lungul maşinilor, înzestraţi cu lanterne puternice, şi inspectau din mers interiorul fiecăreia. O transpiraţie rece mi se scurse pe

spate.

- Mă caută, murmură Lucille, cu vocea sugrumată de frică, încercând să deschidă portiera.

Am prins-o de braţ.

- Nu te mişca! (Inima-mi bătea nebuneşte şi mă felicitam de a fi luat maşina lui Seaborne.) Nu te caută pe tine. Caută maşina. Nu te mişca şi stai liniştită!

O simţeam tremurând lânga mine, dar avu prezenţa de spirit să stea liniştită când apăru unul din agenţi.

Un tip înalt cât casa ieşi din maşina din faţă. Pe când agenţii se apropiau de el, strigă furios:

- Ce dracu' se tot întâmplă? Trebuie să ajung la Palm Bay. N-aveţi de gând să vă ocupaţi odată de circulaţia asta?

Poliţaiul îndreptă lanterna spre el.

- Dacă nu vă convine, n-aveţi decât să veniţi la post şi să depuneţi o reclamaţie, scrâşni cu o voce de tinichea ruginită. O să plecaţi când o să vă dăm drumul, nu înainte.

Matahala păru brusc că se face mic şi întrebă cu un ton mult mai politicos:

- Dar, ce se întâmplă, domnule agent? Credeţi că va mai dura mult timp?

- E vorba de un accident cu fugă de la locul faptei. Verificăm toate maşinile care părăsesc oraşul. Nu mai dureaza mult.

Poliţaiul examină maşina matahalei şi se îndreptă spre noi. Mă dureau mâinile de cât de tare strângeam volanul când a luminat cu lanterna aripile şi bara de direcţie. Era un tip îndesat, cu faţa colţuroasă. Îndreptă apoi lumina lanternei spre mine, pentru a mă observa mai bine, apoi spre Lucille, care se ghemuise în colţul ei, încercând să-şi ţină respiraţia. Nu i se păru nimic neobişnuit, întrucât ne părăsi pentru a trece la maşina următoare. Am luat-o de mână pe Lucille.

- Calmează-te. N-are de ce să-ţi fie frică.

Spusesem "frică", dar eu eram tot scăldat într-o sudoare rece! Nu-mi răspunse şi rămase nemişcată, cu mâinile strânse între genunchi, respirând greu, ca o bătrânică de optzeci de ani după ce a urcat trei etaje.

Maşina din faţă demară şi eu o urmai. Ne-am mai târât în tăcere încă patru sau cinci sute de metri, apoi ritmul deveni mai

rapid.

- Mă caută, nu-i aşa Ches? murmură ea tremurând.

- Caută maşina, dar n-au găsit-o.

- Unde este?

- Undeva unde n-au cum s-o descopere. Acum, ascultă, nu te mai frământa atât. Stai liniştită şi calmează-te.

Am ajuns la intersecţia cu Palm Boulevard.

Am ieşit din şirul de maşini şi am accelerat. Când, în sfârşit, am ajuns la "The Gables" şi am oprit în faţa porţii, era douăsprezece şi zece. Am coborât şi i-am deschis portiera.

- Te aştept la mine mâine dimineaţă la zece, am spus.

A coborât cu greutate, de parcă picioarele-i erau de plumb.

- Ches, mi-e frică! O să mă caute!

- Îţi repet că ei caută maşina. Te rog, du-te şi te culcă şi nu te mai gândi. Până mâine nu putem face nimic, nici tu, nici eu.

- Dar o să verifice toate maşinile! Agentul aşa a spus. (Rămase împietrită, cu ochii holbaţi de spaimă.) Ches, e grav. Cu adevărat! Nu crezi c-aş face mai bine să-l anunţ pe Roger? El se pricepe la chestii de-astea.

Inspirai adânc.

- Nu, i-am replicat, încercând să nu ridic tonul. Nu poate să-ţi fie de nici un folos. Sunt singurul care poate să se ocupe de treaba asta. Trebuie să ai încredere în mine.

- Dar dacă merg la închisoare, am să mor!

- N-ai să mergi. Trebuie să-ţi revii şi să nu-ţi mai pierzi capul. Vorbim mâine.

Păru să facă un efort pentru a-şi reveni.

- Bine, de acord. O să aştept până mâine, dacă vrei. Dar dacă tu crezi că n-ai să te poţi descurca, Ches, atunci va trebui să-i spun lui Roger.

- O să mă descurc. Du-te la culcare şi lasă pe mine.

Mă examină îndelung, apoi se întoarse şi se îndreptă spre casă cu paşi nesiguri.

Am urmărit-o cu privirea până ce dispăru, apoi m-am urcat în Pontiac şi m-am întors la mine.

Şi în timp ce conduceam, Doamna Frică îmi stătea deasupra capului, ca un blestem.

CAPITOLUL V

I

A doua zi dimineaţă, când se făcu zece şi zece, eram într-un asemenea hal de nervi, că am făcut ceea ce nu făcusem niciodată. Am băut două whisky-uri duble, unul după altul, în speranţa că o să mă calmeze şi o să alung teama îngrozitoare care mă măcinase toată noaptea.

Nu închisesem un ochi şi, la ora şapte, începusem să măsor salonul dintr-un capăt în celălalt, aşteptând băiatul cu ziarele. Din nu ştiu ce motiv însă, nu a sosit decât la opt şi jumătate. Pe când mă duceam să ridic ziarele, pe care le aruncase pe verandă, şi-a făcut apariţia şi Toti, servitorul meu filipinez.

Nu ţineam să citesc ziarele în faţa lui, aşa că i-am spus să servească micul dejun şi apoi să plece.

- Azi nu merg la birou, Toti.

Mă scrută cu îngrijorare.

- Sunteţi bolnav, domnule?

- Nu. Dar mi-am luat liber pentru week-end, am spus, îndreptându-mă spre terasă.

Ziarele îmi ardeau palmele.

- Păreţi bolnav, spuse fără să mă scape din ochi.

- Nu te mai preocupa de starea mea, am mormăit. Termină cu bucătăria şi şterge-o.

Mă apucase o dorinţă nebună de a citi ziarele şi am reuşit cu greu să mă stăpânesc. Toti era suficient de şmecher. Trebuia să-l fac să creadă că totul e în ordine.

- Aveam de gând să fac bucătăria lună în dimineaţa asta, zise. Cam are nevoie. N-o să vă deranjez.

Am insistat, făcând un efort pentru a-i vorbi calm.

- Poate să aştepte şi până luni. Nu am mereu parte de un week-end; vreau să mă pot mişca în voie prin casă.

Ridică din umeri.

- Foarte bine, domnule. Cum doriţi.

Am ieşit din nou pe terasă.

- Oh! Domnule...

- Ei bine! Ce mai e?

- Puteţi să-mi daţi cheia de la garaj?

Mi-a tresărit inima. Bineînţeles că o să vrea să ştie ce caută Pontiacul acolo şi unde e Cadillacul. Maşina asta era una dintre marile lui bucurii. O spăla, o răsfăţa şi numai datorită grijii lui permanente părea încă nouă, după aproape un an şi jumătate de folosinţă din plin.

- Pentru ce-ţi trebuie cheia?

- Sunt nişte cârpe de praf pe care aş vrea să le iau, domnule. Soră-mea mi-a promis că le spală.

- Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă-n pace cu toate prostiile astea! O s-o faci altădată. Vreau să citesc ziarele.

M-am dus să mă instalez pe terasă şi nu m-am mişcat înainte de a-l auzi intrând în bucătărie. Apoi am desfăcut ziarele cu o mână tremurândă.

Titluri mari cu litere de-o şchioapă ocupau toată lăţimea primei pagini. Ziarele afirmau că era culmea crimelor comise de şoferi. Nimeni nu fusese până atunci victima unui accident de circulaţie atât de barbar, atât de inuman. Victima, după cum spuneau ziarele, era un agent motociclist pe nume O'Brian. După părerea tuturor, fusese foarte apreciat de şefii săi şi urma să se căsătorească cu o cântăreaţă de cabaret, Dolores Lane.

Dar nu comentariile isterice ale presei mă nelinişteau. Atitudinea poliţiei mi se părea de o mie de ori mai ameninţătoare.

Căpitanul John Sullivan declarase, în cursul unui interviu acordat noaptea târziu, că nici unul din oamenii săi nu va cunoaşte odihna înainte de a pune mâna pe şoferul vinovat de moartea colegului lor. Şi, după ce preaslăvise calităţile profesionale ale victimei, Sullivan încheiase:

"- Să nu vă lăsaţi înşelaţi. Aici nu-i vorba de un accident banal, o să-l prindem pe criminal. S-a mai întâmplat, din nefericire, ca poliţişti să-şi găsească moartea în accidente de maşină, dar,

de fiecare dată, şoferii şi-au recunoscut vina. Nu au fugit. Fugind, acest om s-a situat în rândul asasinilor şi această specie noi n-o s-o tolerăm aici. O să-l descopăr! Ştim că maşina lui e serios avariată. Toate maşinile din oraş vor fi verificate. Şi nu-i o vorbă-n vânt. Fiecare proprietar de maşină va primi un certificat de liberă trecere. Toţi conducătorii care-şi vor accidenta maşina, vor trebui, imediat după accident, să anunţe poliţia, altfel vor risca mari neplăceri. Şi vor trebui să explice în amănunţime oamenilor mei în ce împrejurări şi-au lovit maşina. Pe cei care nu vor putea răspunde îi voi interoga eu însumi; iar pe cei ce nu vor putea să-mi dea explicaţii satisfăcătoare, îi plâng de pe acum. Toate drumurile sunt barate. Nici o maşină nu poate părăsi oraşul fără a fi controlată. Sunt sigur că asasinul e prins în cursă. Maşina lui e ascunsă pe undeva. Nu ne rămâne decât s-o găsim. Şi când o să punem mâna pe ea o să-i arăt proprietarului ce grav este să ucidă unul din oamenii mei şi să fugă."

Astfel că, pe la zece fără zece, după ce reuşisem să scap de Toti şi mai reflectam la ceea ce tocmai citisem, am simţit o nevoie imperioasă de a bea două whisky-uri duble.

Mi se părea de neconceput ca poliţia să reuşească să verifice toate maşinile din oraş. Era o misiune extrem de grea. Nu mi se părea posibil, până când mi-am amintit că odată, pentru a găsi arma unei crime, poliţia a controlat absolut toate lăzile de gunoi. Şi în final au găsit-o, după patru zile de căutări asidue şi eforturi incredibile. Mi-am zis atunci că era mult prea riscant să-l subestimez pe Sullivan. Dacă într-adevăr credea ceea ce spunea, şi dacă asta nu era doar o simplă lăudăroşenie pentru presă, atunci mai mult ca sigur că era în stare să verifice toate maşinile, chiar dacă asta i-ar fi luat săptămâni la rând.

La zece, m-am instalat lângă poartă, pândind sosirea lui Lucille.

Nu avusesem timp să stabilesc exact ce urma să fac în viitorul imediat, dar luasem două hotărâri importante. În primul rând, nici nu se punea problema să merg şi să mărturisesc totul la poliţie. În al doilea rând, dacă ar fi descoperit vreodată Cadillacul, trebuia să-mi asum singur întreaga răspundere pentru accident.

Această ultimă decizie nu-mi era dictată numai de sentimentele mele faţă de Lucille. Era clar că n-aveam altă şansă.

N-avea nici un sens să intrăm amândoi la apă; pe de altă parte mă simţeam direct răspunzător. Dacă nu mi-aş fi pierdut capul şi nu m-aş fi comportat aşa cum o făcusem, ea nu ar fi fugit singură cu maşina.

Iar dacă aş fi lăsat să fie inculpată, s-ar fi descoperit adevărul şi nu numai că-mi pierdeam slujba, dar aş fi fost şi condamnat pentru complicitate. Dacă reuşeam să împiedic implicarea lui Lucille în afacerea asta, şi dacă aş fi avut norocul să scap cu o condamnare uşoară, poate că Aitken m-ar fi reprimit la ieşirea din închisoare.

Încă mai reflectam la toate aceste aspecte, când a sosit Lucille. I-am pus bicicleta în garaj şi am condus-o în salon.

- Ai citit ziarele? am întrebat-o închizând uşa.

- Da, şi au spus şi la radio dimineaţă. Ai ascultat?

- La radio? Nu, nu m-am gândit. Ce-au spus?

- Cer relaţii. (Vorbea cu un glas ezitant.) Cer ca toţi cei care au văzut ieri seară o maşină accidentată, să se prezinte la poliţie. Cer tuturor garajiştilor să anunţe imediat orice automobilist care le aduce la reparat o maşină lovită. (Rămase în picioare, cu privirea aţintită spre mine, cu faţa trasă şi palidă.) Oh! Ches...

Şi dintr-o dată se aruncă în braţele mele, lipindu-şi capul de umărul meu.

- Mi-e frică, suflă ea. Sunt sigură că or să mă găsească. Ce-o să mă fac?

Am strâns-o la piept.

- Va fi totul bine. M-am gândit. Nu trebuie să-ţi pierzi firea. Lasă pe mine. N-ai de ce să te îngrijorezi.

Se depărtă şi mă privi cu sprâncenele încruntate.

- Cum poţi să spui aşa ceva? Ce vrei să zici cu asta?

Purta o cămaşă galbenă, deschisă la guler şi un pantalon verde deschis strâns pe picior. Chiar şi în clipele acelea îngrozitoare, nu mă puteam opri să gândesc că era splendidă.

- Aşează-te, i-am spus, conducând-o spre divan.

Se supuse şi eu mă instalai în faţa ei într-un fotoliu.

- N-are nici un rost să ne vârâm amândoi în porcăria asta. Dacă vor găsi maşina, am să iau toată răspunderea asupra mea.

Rămase nemişcată, încleştând pumnii şi privindu-mă posomorâtă.

- Dar nu se poate! A fost vina mea...

- A fost un accident. Dacă te-ai fi oprit şi dacă te-ai fi dus după ajutoare, în mod sigur ai fi scăpat. Dar pentru asta, ar fi trebuit să spui adevărul la tribunal. Ar fi trebuit să explici de ce ai fugit cu maşina. Asta te-ar fi scăpat de închisoare, dar nu te-ar fi scutit de scandal. Te las pe tine să-ţi imaginezi cum ne-ar fi catalogat presa. Soţul tău ar fi cerut fără îndoială divorţul, iar eu aş fi rămas pe drumuri. Deci, chiar dacă te-ai duce acum să te denunţi, am fi amândoi în încurcătură. Ai înţeles, nu-i aşa?

Aprobă din cap. Am continuat.

- N-am deloc intenţia să povestesc poliţiei ce s-a întâmplat. Poate că există o şansă să nu descopere Cadillacul. Pe asta mizez. Dar dacă găsesc Cadillacul, am să le spun că eu l-am răsturnat pe motociclist. Este absolut necesar, atât pentru unul cât şi pentru celălalt, ca tu să nu fii amestecată în povestea asta. Poate o să am baftă să nu fiu condamnat prea aspru. Soţul tău mă apreciază destul de mult şi s-ar putea să mă reprimească la ieşirea din închisoare. Dar dacă vreodată vei fi implicată, o să mă pună pe lista neagră şi nu voi mai găsi în viaţa mea de lucru în publicitate. Deci, după cum vezi, mă gândesc atât la mine, cât şi la tine, atunci când îţi spun că ţin să iau întreaga răspundere asupra mea.

Rămase un moment nemişcată, apoi se destinse.

- E adevărat, Ches? Chiar o să le spui că ai fost tu?

- Da, cu adevărat.

Scoase un oftat prelung.

- În sfârşit... Dacă tu crezi...

- Cred. Fără îndoială.

Îşi scutură părul de pe umeri, cu o figură îngrijorată în continuare. Nu părea chiar aşa de liniştită cum am crezut.

- Nu te simţi puţin mai bine, Lucille?

- Oh! Ba da, bineînţeles. (Îşi privi mâinile, apoi înălţă capul.) Dar mai e ceva, Ches! Mi-am lăsat costumul de baie în maşina ta!

Am rămas ca trăznit. Mă gândeam că ar fi putut măcar să-mi mulţumească pentru că am scos-o din situaţia asta nenorocită.

- Nu-i nimic. O să mă duc la maşină după ce pleci. O să iau costumul de baie şi, data viitoare când merg să mă întâlnesc cu soţul tău, am să ţi-l aduc.

Îşi trecu limba peste buze.

- N-am putea merge să-l căutăm imediat?

- Am să-l caut când mă duc să verific maşina.

- Aş vrea să-l iau acum.

Dintr-o dată, am înţeles motivul insistenţei ei, dacă poliţia ar fi descoperit cumva maşina şi costumul de baie, ar fi putut afla că-i aparţine.

- Bine. Aşteaptă-mă aici. Mă duc să-l caut.

- Vreau să te însoţesc.

- Nu-i prudent. Nu trebuie să fim văzuţi împreună.

- Prefer să vin cu tine.

Am privit-o atent.

- Dar ce ai, Lucille? N-ai încredere în mine? Crezi că n-am să ţi-l dau?

- E foarte important pentru mine, murmură ea, întorcându-se.

- Natural, dar este tot aşa de important să nu fim văzuţi împreună. Mă duc să-l caut.

Se ridică.

- Aş vrea să vin cu tine, Ches.

Mi-am stăpânit cu greu furia şi am ieşit în hol. Mă urmă.

- Aşteaptă-mă aici. Mă duc s-aduc maşina.

Am lăsat-o pe prima treaptă a scării şi m-am dus să scot Pontiacul din garaj. Am privit în stânga şi în dreapta, dar nu se vedea nimeni prinprejur. I-am făcut semn lui Lucille.

- Vino.

Coborî în fugă scările şi aleea şi sări în maşină. M-am aşezat la volan şi am parcurs rapid cei o mie cincisute de metri până la casa lui Seaborne. Acolo am coborât amândoi.

Am luat-o înaintea lui Lucille pe aleea spre garaj şi dintr-o dată, m-am oprit brusc. Ea făcu la fel.

Uşa garajului era întredeschisă.

Seara trecută, după ce băgasem Cadillacul, închisesem uşa cu cheia. Nu încăpea nici o îndoială. Nu numai că o închisesem, dar şi verificasem dacă am închis-o bine. Lucille mă întrebă pe un ton sec:

- Ce este, Ches?

- Aşteaptă.

Am rupt-o la fugă spre garaj, am împins uşa dublă şi am

privit în interior.

Cadillacul era tot acolo. Soarele puternic care se reflecta în aripa îndoită şi bara strâmbă le făcea să pară şi mai îngrozitoare decât seara precedentă, în lumina lanternei.

Am examinat broasca uşii garajului. Un frison mă străbătu din cap până-n picioare, când am văzut că fusese forţată şi încă se puteau observa urmele lăsate de unealtă. Lucille se propie.

- Ce este?

- A umblat cineva.

Scoase un strigăt.

- Cine?

- De unde vrei să ştiu?

- Crezi c-a fost poliţia? şopti, strângându-mă de braţ.

- Nu. Dacă ar fi fost poliţiştii, ar fi venit în trombă să mă caute. Numele meu e trecut pe placa de bord.

- Costumul de baie, Ches!

- Unde l-ai lăsat?

- Pe jos, la bancheta din spate.

Am intrat în garaj, am deschis portiera şi am privit în interior.

Şi-o fi lăsat ea costumul de baie în maşină, dar acum nu mai era nici urmă.

II

Un avion bâzâia pe cer. Nu se mai auzea nici un alt zgomot. Tăcerea îmi păru nesfârşită. În picioare, lângă maşină, priveam interiorul absolut gol şi simţeam cum inima-mi spărgea pieptul. În sfârşit, Lucille mă întrebă pe un ton şoptit:

- Ce se-ntâmplă?

M-am întors şi i-am strigat în faţă:

- Nu-i aici.

Făcu ochii cât cepele.

- Dar trebuie să fie! Lasă-mă să mă uit!

M-am dat la o parte ca să privească.

- Trebuie să fie, murmură ea, urcându-se în maşină pentru a scotoci pe sub scaune.

- Eşti sigură că nu l-ai lăsat pe plajă?

- Bineînţeles că sunt sigură! strigă cu o voce ascuţită. L-am aruncat pe jos!

Ieşi din maşină, cu ochii măriţi de groază.

- Poate că l-ai pus în portbagaj.

Am făcut înconjurul maşinii, am ridicat capacul şi am privit. Nu era nici un costum de baie. Am trântit capacul şi m-am îndreptat spre Lucille.

- Ce-ai făcut? mă întrebă.

Am făcut ochii mari.

- Ce vrei să spui? N-am făcut nimic. Habar n-am avut că l-ai lăsat în maşină.

Se dădu înapoi.

- Minţi! L-ai luat şi l-ai ascuns!

- Cum poţi să spui aşa ceva? Îţi repet că habar n-aveam că era în maşină.

Avea faţa crispată, ochii strălucitori. Nu mi se mai părea nici tânără şi nici frumoasă. Cu greu o mai recunoşteam. Îmi strigă furioasă:

- Nu minţi! L-ai luat! Unde e?

- Eşti nebună! A fost cineva! Doar ai văzut foarte bine! Priveşte uşa. Cel care a spart uşa a găsit costumul de baie şi l-a luat.

- Oh! nu! N-a venit nimeni. Tu ai forţat broasca! De aceea te arătai gata să-ţi asumi responsabilitatea! zise pe un ton furios. Ţi-ai închipuit că-ţi voi fi atât de recunoscătoare că o să-ţi cad la picioare, nu? Îţi imaginezi că poţi să mă seduci aşa! Şi că o să-ţi permit orice, din recunoştinţă! Asta a fost planul tău, nu-i aşa? Şi între timp, aveai de gând să mă denunţi! Aveai intenţia să pui la loc costumul în maşină ca poliţia să ştie că eram cu tine!

Îmi venea s-o plesnesc, dar m-am abţinut la timp.

- Foarte bine, Lucille. N-ai decât să crezi ce vrei. Dar eu ştiu că nu eu ţi-am luat costumul, tâmpită fricoasă ce eşti! Cineva a intrat şi l-a luat, dar n-am fost eu acela.

Nu se clinti, cu privirea aţintită asupra mea. Apoi îşi înfundă

faţa în palme.

- Da, zise, bineînţeles.

Vorbea aşa de încet, că de-abia o auzeam.

- Ce vrei să spui? am murmurat fără să o scap din ochi.

Îşi strânse tâmplele în pumni şi brusc îmi adresă o urmă de surâs.

- Îmi pare rău, Ches. Zău, te rog să mă ierţi. N-am vrut să-ţi vorbesc pe tonul ăsta. N-am închis ochii toată noaptea. Sunt la capătul nervilor. Te rog, iartă-mă.

- Nu-i nimic.

- Cine ar fi putut să-l ia, Ches? Nu a fost poliţia, nu-i aşa?

- Nu. N-a fost poliţia.

Se întoarse. Dintr-o dată, am avut impresia că pentru ea nici nu mai eram acolo, gândurile ei erau undeva, departe.

- N-are nici un rost să mai pierdem timpul pe aici, Lucille. Nu-i prudent.

Tresări uşor, mă privi un moment, cu ochii pierduţi, apoi se însufleţi, de parcă m-ar fi văzut din nou.

- Da. Poţi să-mi dai şi mie o ţigară, te rog?

Surprins, am scos pachetul de Camel şi i-am întins o ţigară. O puse între buze şi o aprinse de la bricheta mea. După ce inspiră fumul cu nesaţ, îl suflă câte puţin, cu privirea aţintită pe cimentul garajului.

- Am impresia c-am intrat la apă amândoi, Ches, nu-i aşa? zise după un moment.

- Nu neapărat. O fi fost vreun spărgător.

- Crezi? Eu cred mai curând c-a fost un şantajist.

Am făcut ochii mari.

- Dar pentru ce, Dumnezeule?

- Aşa simt eu, zise după un moment de ezitare. Suntem pradă ideală pentru un şantajist, nu crezi? Eu, că am ucis motociclistul, iar tu pentru că ai vrut să mă cucereşti.

Am rămas tăcut câteva minute. Posibilitatea asta nici nu-mi trecuse prin cap, dar acum că ea o pomenise, înţelegeam că, poate, avea dreptate.

- Nu-i obligatoriu.

- Nu. Trebuie să aşteptăm să vedem ce se întâmplă. (Se îndreptă spre uşă.) Cred c-am face mai bine să ne întoarcem.

- Da.

Mă aşteptă sub soarele arzător să închid uşa garajului.

- Trebuie să mă întorc să repar broasca, am spus, după ce am încercat fără succes să înţepenesc uşile cu o pană.

- Da.

Coborî aleea; părul îi strălucea în soare. Privită din spate, cu pantalonul şi bluza strânse pe corp, avea o siluetă feminină extrem de atrăgătoare.

Se instală în Pontiac, dreaptă în scaun, cu mâinile pe genunchi.

Am urcat alături de ea, am pornit motorul. Am întors şi m-am îndreptat în viteză spre bungalou. Pe drum, n-am deschis gura nici unul. Am oprit în faţa porţii.

- Mă duc să-ţi aduc bicicleta.

- Hai să intrăm puţin, Ches. Vreau să stăm de vorbă.

- Dacă vrei.

Am urmat-o în bungalou. Intră în salon în timp ce eu închideam uşa de la intrare. Când am intrat şi eu în salon, era instalată într-un fotoliu, cu privirea aţintită prin fereastră spre plajă şi mare.

Am privit pendula de pe şemineu. Era unsprezece fără un sfert. Mi se părea că trecuse o veşnicie de când apăruse din întuneric, cu o seară înainte, pentru a mi se prăbuşi în braţe. Am luat un fotoliu şi m-am aşezat. O privii cu atenţie. Nu mai părea deloc puştoaica fermecătoare care îmi plăcuse atât de mult când o zărisem pentru prima dată în faţa oglinzii. De atunci, îşi acoperise faţa cu o mască, o carapace dură şi impenetrabilă. Era la fel de frumoasă, la fel de atrăgătoare, dar nu mai părea deloc atât de tânără şi de nevinovată.

Întoarse capul încet şi se uită spre mine. Privirile noastre se încrucişară.

- Îmi pare că iar am scrântit-o, zise. Datorită ţie, aş fi putut să scap, dar uitând blestematul ăla de costum de baie în maşină, sunt iar în încurcătură, nu crezi?

- Nu prea, am răspuns, alegându-mi cuvintele. Totul depinde de hoţ. Un spărgător ar fi putut forţa uşa în speranţa de a găsi ceva obiecte de valoare. În maşină nu era decât costumul de baie. L-o fi luat în speranţa de a câştiga câţiva cenţi pe el.

Făcu un gest de negaţie.

- Nu cred. Şi apoi, pe costum e scris numele meu, înţelegi?

O privii cu atenţie. Inima începu din nou să-mi bată nebuneşte.

- Pe aici, apròape toată lumea ştie că Roger este foarte bogat, continuă ea.

Aveam mâinile umede. Crezusem cu adevărat că în garaj intrase un spărgător, dar cuvintele ei, pronunţate cu o siguranţă de gheaţă, mă puseră dintr-o dată pe jar. Continuă, fără să mă privească, cu o voce calmă:

- În definitiv, de ce s-ar fi încurcat un spărgător cu un costum de baie? Cred că o să ne şantajeze, Ches.

- Te cam grăbeşti cu concluziile...

Avu un gest de nerăbdare.

- Rămâne de văzut. (Întoarse încet capul ca să mă privească în faţă.) Eşti dispus să cedezi unui şantaj, Ches?

- Ar fi o nebunie, am spus, încercând să-i vorbesc pe acelaşi ton detaşat, dar fără succes. Odată ce începi să plăteşti, nimeni nu-i mai poate opri.

- Am vrut numai să ştiu. (Îşi privi mâinile şi le întoarse pentru a-şi admira unghiile vopsite în roşu aprins.) Cred că ar trebui să-l anunţ pe Roger.

- N-are ce să facă, i-am tăiat-o scurt.

Îşi privi din nou mâinile.

- Tu nu-l cunoşti aşa de bine ca mine. Pentru el contează foarte mult situaţia lui şi ţine enorm la reputaţie. Dacă i-aş povesti exact cum s-au derulat lucrurile şi dacă tu vei fi de acord să-ţi asumi întreaga responsabilitate, cred că ar accepta să-l plătească pe şantajist.

Într-o linişte mormântală, continuam s-o privesc.

- Are o grămadă de bani, reluă ea după o pauză nesfârşită. Se pricepe să negocieze. Nu cred că l-ar costa prea scump. Şi cred c-ar plăti.

- Dar va divorţa.

- Prefer să divorţez decât să merg la închisoare.

Mi-am aprins un Camel cu o mână mult mai sigură decât aş fi crezut.

- Dar nu ştii încă dacă vom fi victimele unui şantaj.

Îşi ridică părul care-i cădea pe umeri, un tic nervos pe care începusem să-l cunosc şi-mi spuse cu o politeţe exagerată:

- Poate că tu crezi că tipul ăla mi-a luat costumul de baie ca amintire?

- N-are nici un sens să faci pe spirituala. Încerc doar să te ajut.

- Ai putea măcar să fii realist.

- Deocamdată nu-i vorba de nici un şantaj, am ţipat, mai tare decât aş fi vrut. Am spus că am să te scot din impas şi am să-mi ţin promisiunea.

Mă privi cu un aer gânditor.

- Asta înseamnă că ai să-i dai tipului bani ca să-şi ţină gura?

- Ce tip?

- Cel care a luat costumul de baie.

- Asta-i doar în imaginaţia ta! Nici măcar nu ştim dacă există cu adevărat!

- Costumul de baie o fi plecat el singur poate?

- Mă gândeam că poate l-ai uitat pe plajă.

- Nu, strigă. (Ochii îi scăpărau de furie.) L-am lăsat în maşină şi cineva l-a luat.

- Bine, bine, nu-i nevoie să te înfurii aşa. Poate că a fost într-adevăr un hoţ.

Îşi aţinti privirea asupra mea.

- Ches, nu cumva l-ai luat tu?

- Ah! pentru numele lui Dumnezeu, nu începe iar!

- Poţi să juri că nu tu l-ai luat?

- Bine, dar nu l-am luat eu!

Plin de furie, o priveam drept în ochi. Îşi lăsă mâna să cadă în spatele scaunului şi coborî pleoapele.

- Am crezut că tu ai fost cel care mi-a telefonat dimineaţă, murmură. Mi-am imaginat că vrei să mă sperii. Mi s-a părut că-ţi recunosc vocea.

Am tresărit.

- Ce tot vorbeşti? Ţi s-a telefonat?

- Da, dimineaţă, pe la nouă, a sunat telefonul şi am răspuns eu. Un bărbat a întrebat dacă doamna Lucille Aitken este la aparat. Credeam că eşti tu şi am spus da. Atunci a zis: "Sper că aţi făcut o baie bună, aseară, la plajă." Apoi a închis.

Am stins ţigara în scrumieră cuprins brusc de frisoane.

- De ce nu mi-ai spus mai devreme?

- Am crezut că eşti tu. Din cauza asta am vrut aşa de mult să fiu cu tine când trebuia să iei costumul.

- N-am fost eu.

Cu ochii măriţi de spaimă, privi în tavan.

- Din cauza asta cred că o să încerce să ne şantajeze.

- Dar nu era nimeni pe plajă. Nu avea cum să ne vadă.

- În orice caz, tipul care a sunat ştia că am făcut baie.

- Şi tu crezi că el a luat costumul?

- Da.

M-am ridicat cu greutate şi m-am îndreptat spre măsuţa cu băuturi.

- Vrei să bei ceva?

- Dacă vrei.

- Whisky sau gin?

- Oh! Whisky.

Am turnat două porţii bune peste care am pus câteva cuburi de gheaţă. Tocmai apucasem paharele să mă îndrept spre ea, când a început să sune telefonul. Mi-am simţit dintr-o dată toţi muşchii încordaţi. Am aşezat încetişor paharele. Lucille stătea ţeapănă, cu mâinile pe genunchi, cu degetele încleştate de i se albiseră încheieturile.

Am schimbat o privire lungă, în timp ce soneria telefonului făcea un zgomot de nedescris în liniştea camerei.

- N-ai de gând să răspunzi? murmură, cu o voce răguşită.

Cu un efort considerabil, am ridicat receptorul.

- Alo! am zis, cu o voce pe care nu eram în stare să o recunosc.

- Domnul Chester Scott?

Era un glas de bărbat, puţin batjocoritor.

- Da. Cine e la telefon?

- Ar fi trebuit să o violezi, domnule Scott. În nici un caz nu trebuia s-o laşi să fugă. În fond, femeile pentru asta sunt făcute.

Pronunţa cuvintele cu grijă, cu o voce clară. Nu puteai să nu înţelegi. Cu faţa scăldată într-o transpiraţie de gheaţă, am întrebat:

- Ce vrei să spui? Cine e la aparat?

Drept răspuns, n-am avut decât tonul. Enigmaticul interlocutor închisese deja.

CAPITOLUL VI

I

Zgomotul pe care-l făcu receptorul, când l-am lăsat să cadă în furcă, răsună ca o bubuitură în liniştea de mormânt a camerei.

M-am întors încet şi am privit-o pe Lucille. Stătea neclintită, moartă de spaimă, cu mâinile încleştate pe genunchi.

- Cine era? întrebă, cu respiraţia întretăiată.

- Nu ştiu, am răspuns, aşezându-mă. Dar aş putea să bănuiesc. Cred că e tipul care te-a sunat dimineaţă.

I-am repetat cuvânt cu cuvânt tot ce-mi spusese individul. Şi-a ascuns faţa în palme.

Nici eu nu mă simţeam prea grozav. Şocul fusese suficient de puternic şi încercam să-mi stăpânesc tremuratul mâinilor, lăsând privirea să-mi zboare aiurea pe fereastră.

- Oh! Ches, gemu ea, ce ne facem?

- Habar n-am. Acum se complică totul.

- Vezi, aveam dreptate. O să ne şantajeze.

- N-a spus nimic de şantaj. Atâta vreme cât nu-şi dezvăluie intenţiile, n-are nici un sens să presupunem că va încerca să ne escrocheze.

- Ba da, e clar că o să ne şantajeze, ce dracu'! Are costumul meu de baie, ştie că am fost împreună pe plajă, ştie că eu l-am ucis pe motociclist! În mod sigur, o să ne şantajeze!

- Hei! Stai puţin. Nu ştim dacă are costumul de baie şi dacă ştie că tu l-ai călcat pe agentul O'Brien. Tot ce ştim este că ne-a văzut pe plajă.

- Dar e foarte clar că are costumul de baie şi că a văzut maşina lovită.

- Nu putem fi siguri, Lucille, am replicat tăios. Dacă,

într-adevăr, cele două apeluri reprezintă preludiul şantajului, s-ar putea apoi să ne ameninţe că dezvăluie soţului tău faptul că ne-a văzut pe plajă împreună. Dar tot aşa de bine s-ar putea să n-aibă habar de accident!

Avu un gest de nerăbdare.

- Şi ce-i cu asta? Chiar dacă nu ştie de accident, tot va trebui să-l plătim dacă tu nu vrei să-ţi pierzi slujba iar eu să-l pierd pe Roger.

- Nu mai fi aşa de categorică! Am putea să ne adresăm poliţiei. Ei ştiu cum să acţioneze cu şantajiştii, iar ei n-or să ne denunţe lui Roger.

- Cum poţi să spui aşa ceva? strigă mânioasă. Doar a văzut maşina!

- Nu suntem siguri. S-ar putea să nu fi observat în întuneric. Poate că a scotocit în interior şi a găsit costumul tău, fără să observe loviturile.

- Vorbeşti fără să gândeşti. Sunt sigură că ştie de accident.

- Atunci, de ce n-a zis nimic? Ar fi fost un motiv de şantaj de-o mie de ori mai puternic!

Se lăsă pe spate de parcă s-ar fi simţit brusc epuizată, cu mâinile atârnând pe genunchi.

- Cum vrei. Ştiu că te înşeli, dar n-ai decât să crezi ce vrei. Ce ai de gând să faci?

- Deocamdată, absolut nimic. Recunosc că asta înseamnă o nouă complicaţie, dar nu el reprezintă adevăratul pericol, ci poliţia. Chiar dacă tipul ne şantajează, am putea să-i cumpărăm tăcerea, dar în nici un caz n-am putea-o răscumpăra pe cea a poliţiei. Ăsta-i adevăratul pericol.

- Mi-ai promis că ai să spui că-i vina ta, spuse îmbufnată. Pentru mine personal, adevăratul pericol e tipul ăsta şi nu poliţia.

- Am promis să fac orice ca să n-ai probleme; dar n-aş putea garanta că am să reuşesc, am recunoscut eu fără să ridic vocea. Ai fost atât de zăpăcită să uiţi costumul de baie în maşină; dacă-l duce careva la poliţie, atunci chiar că n-am să mai pot să-ţi neg prezenţa. Singurul lucru pe care aş putea să-l mai fac va fi să declar că eu conduceam, dar oricum ai fi complice la crimă.

Îmi aruncă o privire furioasă.

- Sunt sigură că are costumul meu de baie. Sunt sigură! Şi

sunt tot aşa de sigură c-o să ne şantajeze. Tot ce vreau să ştiu este dacă eşti dispus să plăteşti, sau trebuie să mă adresez lui Roger.

- Deci, acum mă ameninţi tu, Lucille? am întrebat la fel de calm. Dacă nu mă înşel, asta se cheamă tot şantaj, nu?

Se ghemui în fotoliu, cu ochii scăpărători.

- Am impresia că încerci să eviţi promisiunea. Ai început să o regreţi. Ei bine! N-ai să scapi aşa de uşor!

- Ţi se întâmplă vreodată să te gândeşti şi la alţii? De când a început nenorocirea asta, nu te-ai gândit decât la tine, am spus, fără a încerca să-mi ascund dezamăgirea. Nu te-ai gândit decât la un singur lucru: cum să scapi.

Trăsăturile i se înăspriră şi mă ţintui cu privirea:

- Dacă n-ai fi încercat să mă violezi, n-aş fi ajuns în situaţia asta dezastruoasă, răspunse, pe un ton sec, glacial. Pentru ce să te menajez? E vina ta. Totul e din vina ta, adăugă, întorcându-se cu spatele.

Am reuşit să mă stăpânesc.

- Eşti sigură, Lucille? Eşti absolut convinsă de totala ta nevinovăţie? Ştiai foarte bine că faci o greşeală cerându-mi să te învăţ să conduci. Pur şi simplu m-ai dus de nas. Tu ai propus plimbarea pe plaja pustie. Văzând felul în care te-ai purtat, oricine ar fi crezut că erai dispusă la orice. Ceea ce mi-am şi imaginat.

Obrajii i se îmbujorară.

- Îndrăzneşti să-mi vorbeşti pe tonul ăsta! strigă indignată.

- Oh! Te rog! Nu serveşte la nimic să ne certăm. Am promis că te scot din încurcătură şi-am să fac tot posibilul să-mi ţin promisiunea.

Se aplecă spre mine, palidă şi încordată.

- Exact asta şi trebuie să faci! N-am de gând să-l pierd pe Roger, nici să merg la închisoare, numai pentru că tu te-ai purtat ca un sălbatic!

M-am ridicat şi m-am apropiat de fereastră. I-am întors spatele, mult prea furios ca să-i pot răspunde. După un moment, continuă:

- Acum plec. Nu mai vreau să mă gândesc la toate astea. Te las să te descurci cum poţi. Mi-ai promis şi sper să te ţii de cuvânt.

M-am întors.

- În cazul ăsta, ar fi bine să nu-ţi mai faci iluzii. Am început să mă satur de tertipurile tale. Nu eşti decât o fâţă egoistă, alintată şi hrăpăreaţă. Eşti în găleată la fel ca şi mine; şi cu cât ai să-ţi dai seama mai devreme, cu atât mai puţin ai să cazi din nori atunci când adevărul va ieşi la iveală.

Dintr-un salt, se ridică în picioare.

- Ar fi trebuit să-l anunţ pe Roger de aseară. Am să-i spun însă imediat!

Acum, chiar că nu-mi mai păsa. I-am zâmbit.

- Şi ce speri cu asta? Că am să te rog în genunchi? Foarte bine. Dacă ţii atâta ca să-i spui lui Roger al tău cel faimos şi cel influent, atunci o să mergem amândoi; iar eu am să-i relatez faptele exact aşa cum s-au petrecut. Am să-i spun că mi te-ai vârât pe gât cu forţa, că mi-ai cerut să te învăţ să conduci, că mi-ai promis să facem baie în mare noaptea; că ai încercat să te inviţi la mine împopoţonată cu o ditai pălăria şi ochelari negri, pentru că nu doreai ca Roger să afle că te afişai cu mine. Când ţi-am cerut să te duci la el şi să-i ceri permisiunea, mi-ai răspuns că e de o gelozie îngrozitoare. Sunt propriile tale cuvinte, nu-i aşa? Hai, vino. Hai să-i povestim tot, să vedem dacă-i place.

Se pregăti să riposteze, dar se abţinu brusc. Nemişcată, mă privea cu ochi strălucitori, cu pumnii încleştaţi.

- Dacă nu vrei să vii cu mine, rămâi aici, am reluat. Eu mă duc. M-am săturat. Sunt sigur însă de un lucru. Că n-am să accept şantajul tău. Dacă tu încerci să-mi vinzi gogoşi, ei bine, eu n-am de gând să le înghit!

Am traversat livingul, lăsându-o mască în spatele meu, am ieşit în hol şi am deschis uşa de la intrare.

- Ches!... Te rog...

Veni în fugă şi mă apucă de braţ.

- Nu... Te implor...

Am întrerupt-o.

- Ce tâmpit am fost! am zis calm. Cât de imbecil să mă îndrăgostesc de tine! Lasă-mă! Dacă vrei război, ei bine, fie, o să-l ai!

- Nu asta am vrut să spun, Ches, se smiorcăi ea. Îmi pare rău; dar mi-e o frică cumplită! N-o să-i spun nimic lui Roger. Te las

pe tine. Am încredere în tine. Dar nu mai ştiu nici eu ce spun şi nici ce fac.

- Vorbeşti mult, i-am replicat, şi nu faci nimic. Vino înapoi în living. Era de mult timpul să luăm o hotărâre.

Făcu cale-ntoarsă şi veni să se aşeze în salon, cu coatele pe genunchi şi bărbia în mâini. O poză extrem de emoţionantă, dar pozele ei teatrale nu mă mai impresionau. M-am aşezat şi am aprins o ţigară. Am întrebat-o dintr-o dată:

- Te-ai gândit la situaţia asta, Lucille? N-ai remarcat unul sau două detalii curioase?

Tresări şi ridică întrebător privirea spre mine.

- Ce vrei să spui?

- În primul rând, nu reuşesc să înţeleg ce făcea motociclistul ăla pe acolo. Nu-i decât un drum lăturalnic pe care nu trece noaptea nimeni. Ce căuta acolo?

- Nu ştiu.

- Trebuia să aibă un motiv. Nu pot să mi-l imaginez urmărind tocmai acolo pe cei ce depăşesc viteza. N-ai nici o idee ce ar fi putut să-l atragă acolo?

- Nu. Nu văd ce importanţă ar putea să aibă.

- Nu? Eu, da. În sfârşit, să trecem peste asta. O să văd mai târziu. Să încercăm să ne amintim toate detaliile. După ce am făcut baie, te-ai întors la maşină, te-ai schimbat şi ai lăsat costumul în maşină. Aşa a fost?

- Da.

- N-ai văzut pe nimeni în tot acest timp?

- Nu, bineînţeles. Nu era nimeni.

- Şi totuşi, cineva era. Tipul care a sunat adineauri ne urmărea cu siguranţă. Cum ar fi ştiut că am făcut baie în mare, împreună? După cât îmi aduc aminte, acolo nu era nici cea mai mică ascunzătoare, cu excepţia pâlcului de palmieri lângă care ne-am aşezat; şi totuşi, trebuie să fi fost acolo!

- N-am văzut pe nimeni.

- Trebuie să fi fost. Cred că am să cobor să arunc o privire pe acolo, acum, la lumina zilei. Probabil că s-a ascuns prin vreun colţişor, undeva. Deşi, nu văd unde. Din cât îmi amintesc, nu era nici un locşor. (Am rămas un moment tăcut.) Nu te-ai gândit că

individul ar fi putut să te vadă îmbrăcându-te şi apoi să vină să ia costumul de baie din maşină?

Făcu ochii mari.

- Nu.

- Dacă l-a luat în timp ce ne certam, asta implică, bineînţeles, că habar n-are de stricăciunile produse maşinii.

- Dar uşa garajului era forţată... de acolo l-a luat.

- Da, e adevărat, am uitat. Bun, să continuăm. Ce s-a întâmplat după ce ai fugit cu maşina?

- Eram complet zăpăcită. Am mers pe şosea. După un kilometru sau doi, l-am auzit pe agent strigând.

- Nu aşa de repede, Lucille. Cu ce viteză mergeai?

- Repede. Nu ştiu cu cât.

- O sută zece? O sută treizeci? E important.

- Poate o sută zece. Nu ştiu.

- Nu l-ai văzut pe O'Brian? Nu ţi-ai dat deloc seama că l-ai depăşit?

- Nu.

- Ai mers unu sau doi kilometri şi apoi l-ai auzit strigând?

- Da.

- Atunci înseamnă că l-ai depăşit. Probabil că aştepta, cu luminile stinse, şi când ai trecut, a pornit în urmărirea ta.

- Fără îndoială.

- Aşa s-a întâmplat?

Se agită, cuprinsă de nelinişte.

- Ţi-am spus. L-am auzit strigând şi am smucit volanul. Apoi am auzit o lovitură înfundată în caroserie.

- N-ai auzit zgomotul motocicletei?

- Ba cred că da.

- Ai încetinit?

- Nu mai stăpâneam maşina. Eram năucită. Cred că mai curând am accelerat.

- A venit lângă tine. Era pe partea dreaptă sau pe partea stângă?

Ezită, cu sprâncenele încruntate.

- Nu-mi aduc aminte.

- L-ai văzut venind alături de maşină?

- Am văzut lumina farului. Asta m-a speriat şi am smucit volanul.

- Gândeşte-te, acum. Lumina a apărut în dreapta ta sau în stânga ta?

Din nou ezită şi răspunse cu greu.

- În dreapta. A venit lângă mine şi mi-a strigat prin geam. Da, aşa e. Îmi amintesc.

O privii perplex. Stătea aplecată în faţă, cu privirea pierdută, cu mâinile strânse între genunchi.

- Eşti sigură?

- Da, bineînţeles.

- Dar adineauri, habar n-aveai.

- Acum sunt sigură. A venit în dreapta. Sunt absolut convinsă.

Minţea intenţionat sau doar se înşela fără să vrea? Maşina era lovită pe stânga. O'Brien n-ar fi putut să o depăşească din dreapta.

- Nu-i posibil, Lucille. Farul stâng este spart. Trebuie să fi venit din stânga şi în nici un caz nu te-ar fi depăşit pe dreapta. Asta ar fi fost curată sinucidere din partea lui.

Dintr-o dată sângele îi coloră obrajii şi dispăru tot aşa de repede, lăsând-o palidă şi încordată.

- Atunci pentru ce mă mai întrebi, dacă ştii aşa de bine? strigă înfuriată. Nu-mi amintesc pe ce parte a venit.

Am privit-o un moment şi am ridicat din umeri.

- Bine, să trecem peste asta. Oricum, l-ai lovit. Ce s-a întâmplat când ai auzit zgomot de tablă?

Se întoarse cu un aer îmbufnat.

- Am continuat.

- Şocul a fost violent?

- Da.

- Nu te-ai gândit nici o clipă că l-ai răsturnat?

- Ba bineînţeles că da. Ştiam foarte bine că l-am lovit.

- Ţi-ai pierdut capul, ai accelerat şi ai continuat fără să te opreşti măcar să vezi dacă era rănit?

Îşi ridică părul de pe umeri într-un gest de exasperare.

- Ce mă tot sâcâi? Ţi-am povestit cum s-a întâmplat.

- Trebuie să înţeleg bine, Lucille. Ţi-ai continuat drumul

până la şosea. Şi apoi?

- Mi-am dat seama că am accidentat atât motocicleta cât şi maşina ta. Mi s-a făcut frică. M-am gândit că-i mai bine să-ţi spun. Nu am vrut să mă întorc la locul accidentului, de frică să nu mă-ntâlnesc cu motociclistul; atunci m-am hotărât să vin la tine şi să te aştept.

Mi-am mai aprins o ţigară, scrutând-o cu atenţie. Coborî privirea şi mi-am dat seama că stătea ca pe jar.

- De unde ai avut adresa mea?

Figura i se crispă puţin.

- Am... Am căutat-o în cartea de telefon, zise, vorbind rar şi distanţând cuvintele, de parcă ar fi tras de timp pentru a găsi răspunsul. Am... Am mai trecut o dată prin faţa casei tale cu bicicleta. Ştiam unde locuieşti.

Aveam impresia neplăcută că îmi ascunde adevărul.

- Cred că ai condus mai mult de doi kilometri şi jumătate înainte de-a ajunge la drumeagul care duce spre mine. Te-ai intersectat pe drum cu alte maşini?

- Nu cred.

- Eşti sigură?

- Nu-mi amintesc să fi văzut alte maşini.

- Şi totuşi, am impresia că ai întâlnit alte maşini, Lucille. La urma-urmei este o şosea naţională. Trebuie să fi fost vreo zece şi jumătate. În mod normal, ar fi trebuit să fie maşini pe şosea.

- N-am observat.

- Măcar cu o maşină tot ar fi trebuit să te întâlneşti, Lucille.

- Şi ce-i cu asta? strigă furioasă. Ţi-am spus că n-am observat şi, dacă au fost, ce importanţă are?

- Maşina avea doar un singur far. Celălalt era spart. orice automobilist venind din sens opus te-ar fi luat drept o motocicletă, înainte de a se apropia suficient ca să-şi dea seama că e vorba de o maşină. Îşi va aminti.

Avu un gest de nerăbdare.

- Şi ce-i cu asta?

- E important. Dacă maşina a fost văzută şi dacă tipul îşi aminteşte, poliţia va afla în ce direcţie te-ai îndreptat. O să înţeleagă că n-ai părăsit oraşul. Este singurul lucru pe care poliţia

îl ignoră încă: dacă maşina care l-a călcat pe O'Brien a părăsit oraşul înaintea instalării barajelor. Şi dacă te-a văzut careva, poliţia o să ştie în ce parte trebuie să caute maşina. În loc să scotocească întreg oraşul, o să-şi limiteze cercetările pe şoselele de lângă mare. Adică pe aici.

Mi s-a părut că a pălit şi mai mult.

- Ah! La asta nici nu m-am gândit!

- Ăsta-i principalul motiv al tuturor acestor întrebări. Nu vrei să încerci să faci un efort? Este esenţial. Nu poţi să-ţi aminteşti dacă n-ai întâlnit alte maşini?

Dădu din cap cu un aer mâhnit.

- Nu-mi aduc aminte. Nu mă gândeam decât cum să ajung mai repede la tine.

- Ai putea măcar să-ţi aminteşti dacă ai întâlnit vreo maşină pe drumeagul care duce spre mine?

- Sunt sigură că nu.

Meditând, situaţia nu mi se părea deloc strălucită. În mod sigur intersectase o grămadă de maşini pe şoseaua naţională. Cineva o fi observat că avea doar un far. Mai devreme sau mai târziu, acel cineva îşi va aminti şi va anunţa poliţia. Iar atunci cercetările se vor concentra fără îndoială asupra cartierului unde locuiam.

- Ei bine! Cred că asta e tot. Ai face bine să te duci acasă. Acum nu mai ai ce să faci. Trebuie să-mi dai mână liberă.

Se ridică nehotărâtă.

- Dar ce ai de gând să faci, Ches?

- Sincer vorbind, nu ştiu nici eu. Trebuie să mă gândesc. Îţi dau cuvântul meu că am să fac tot posibilul pentru a evita să te amestec în povestea asta. Dacă o să văd că lucrurile iau o întorsătură neplăcută, am să te anunţ. Deocamdată nu pot să-ţi spun nimic mai mult.

Mă studie, cu trăsăturile crispate.

- Şi cu maşina ce-ai să faci?

- Încă un lucru la care trebuie să mă gândesc. Nu ştiu.

- Şi tipul care a sunat?

- O să aştept să mă contacteze din nou. Dacă ai vreo ştire,

anunţă-mă.

- Şi dacă-mi cere bani? Sunt convinsă că asta are de gând.

- Aşteaptă s-o facă, i-am răspuns iritat. Dacă vrea într-adevăr bani, spune-i că întâi trebuie să vorbeşti cu mine.

- Aş putea să-i promit? întrebă.

O privii în ochi şi se întoarse.

- Nu, nu poţi să-i promiţi nimic. Dacă-ţi cere bani, spune-i să ia legătura cu mine. O să mă ocup eu. Ştii, Lucille, laşi impresia că doreşti ca tipul ăsta să ne stoarcă de bani, pe mine şi pe tine!

- Doamne fereşte! Pur şi simplu vreau doar să ştiu ce trebuie să fac. (Vocea urcă cu câteva tonuri.) Eu ştiu că o să mă şantajeze! Şi eu n-am bani! Ce-ai face în locul meu? Ţi-ar place să ştii că o să te şantajeze, că n-ai să poţi plăti şi o să pierzi toate lucrurile la care ţii? Ţi-ar place?

- Dar, Dumnezeule mare! am strigat plin de nerăbdare, încă nici nu ţi-a cerut ceva. Termină cu prostiile astea. Dacă-ţi cere bani, anunţă-mă. O să mă ocup eu de el. Acum, du-te acasă. Trebuie să mă gândesc în linişte. Şi nu pot, atâta vreme cât eşti tu aici.

Se ridică. Dintr-o dată, mi s-a părut atât de tânără, de nefericită şi tot atât de aţâţătoare.

- Atunci, nu-mi rămâne decât să aştept, Ches?

- Sună-mă diseară, pe la zece. Poate am ceva noutăţi.

Şi, dintr-o dată, mă trezii cu ea la piept, cu buzele-i fierbinţi lipite de ale mele, cu braţele strâns înlănţuite de gâtul meu, cu tot corpul lipit de mine.

- Oh! Ches! suflă, mângâindu-mă pe ceafă. Mi-e aşa de frică! Ai să ai grijă de mine? Ai să aranjezi totul, nu?

Am făcut un efort şi am îndepărtat-o, apoi m-am întors şi m-am apropiat de fereastră ca să-mi revin. Atingerea buzelor ei produsese asupra mea un efect teribil.

- Contez pe tine, Ches. Îţi telefonez diseară.

- În regulă, am spus fără să mă întorc.

Am auzit-o traversând camera şi a trebuit să fac un efort extraordinar ca să nu o opresc.

Am rămas înţepenit acolo, în faţa ferestrei, încă multă vreme după ce uşa de la intrare se închisese în urma ei.

Se făcuse unsprezece fără douăzeci. Aşezat comod într-un fotoliu, eram adâncit într-o mare de gânduri.

Dintr-o dată, mi-am amintit petele de sânge de pe roata Cadillacului. La gândul ăsta, un val de sudoare fierbinte mă inundă. Dacă poliţia descoperea petele de sânge, eram cu adevărat terminat.

Am închis bungaloul cu cheia şi am luat din garaj o găleată şi un burete. Printre vechiturile pe care le păstram în cutia de scule, am găsit un lacăt uriaş şi o clanţă. M-am urcat apoi în Pontiac şi m-am îndreptat în viteză spre casa lui Seaborne.

La lumina puternică a soarelui, am examinat distrugerile provocate Cadillacului. Farul stâng era complet înfundat şi calandrul îndoit atât de tare încât numai un specialist ar fi putut să-l îndrepte. Cele două zgârieturi, care străbăteau caroseria dintr-un capăt în celălalt, n-ar fi putut fi reparate decât de un meseriaş. Singur nu puteam repara nimic.

Am făcut înconjurul maşinii, ca să privesc mai îndeaproape petele de sânge, dar când am ajuns, am crezut că se dărâmă pământul. Nu mai era nici o urmă de sânge. Am rămas multă vreme stană de piatră, nevenindu-mi să-mi cred ochilor. M-am aplecat lângă roată să privesc de aproape, dar nu era nimic. M-am ridicat şi, simţindu-mi picioarele de plumb, m-am dus pe partea cealaltă să privesc roata din dreapta. Petele de sânge erau acolo.

Am rămas îngenunchiat o bună bucată de timp, contemplând mâzga roşie şi vâscoasă de pe latura albă a cauciucului. Imaginea asta îmi stârni din nou bănuielile.

M-am ridicat şi m-am uitat atent la far. Şi atunci am mai remarcat ceva. După Lucille, agentul venise lângă maşină şi ea îl răsturnase printr-o mişcare bruscă de volan, dar aşa ceva era imposibil. Am fost chiar surprins că nu mi-am dat seama mai devreme. Ca să fi înfundat farul în halul ăla, ar fi trebuit ca să-l lovească pe agent din faţă, ori asta însemna că motociclistul nu avea cum să fie în paralel cu maşina în momentul accidentului.

Probabil că el venise în întâmpinarea ei. Pe scurt, o prinsesem încă o dată cu mâţa-n sac, şi încă destul de rău.

Ea spusese că nu-l văzuse pe motociclist. Că doar îl auzise strigând şi atunci se speriase atât de tare că smucise brusc volanul. După ea, aşa avusese loc accidentul. Dar acum, îmi părea evident că lucrurile nu se petrecuseră absolut deloc aşa. Mai mult ca sigur că văzuse lumina farului motociclistului care se îndrepta spre ea. Recunoscuse că mergea repede. Drumul era îngust. Pierduse direcţia şi, înainte ca el să se poată îndepărta, îl lovise în plin. Iar pretenţia că poliţistul venise până lângă ea şi că sosirea lui o speriase nu erau decât o minciună gogonată ca să scape de orice responsabilitate.

Îşi închipuia oare că vreun juriu ar da crezare acestei poveşti după examinarea maşinii? Apoi mi-am amintit promisiunea de a-mi asuma toată răspunderea. Dacă mărturiseam că eu condusesem în momentul accidentului, juriul n-ar fi tras decât o singură concluzie, că fusesem beat criţă.

Drumul era drept. Puteam să văd farul motocicletei care se apropia. Aş fi avut suficient timp să încetinesc. Mi s-a uscat gura când mi-am dat seama ce acceptasem şi ce mă aştepta.

Şi, colac peste pupăză, se adăuga şi misterul petelor de sânge de pe roata din dreapta-spate. Cum apăruseră acolo? Îl lovise pe motociclist cu partea stângă. Era imposibil să-l fi călcat apoi cu roata din dreapta-spate.

M-am întors în spatele maşinii să examinez urmele lipicioase de pe cauciuc. Cu siguranţă era sânge. Nu putea fi altceva. Dar atunci, ce se întâmplase? Ascultând de un impuls neaşteptat, am hotărât să nu şterg sângele. Urmele astea reprezentau un indiciu care, în mâinile unui avocat abil, ar fi putut influenţa juriul. Aveam impresia confuză că ar fi fost o eroare să distrug această probă.

M-am îndreptat spre uşile garajului. Cu ajutorul sculelor pe care le adusesem, am reparat broasca şi am reuşit să închid destul de bine uşa. Apoi am montat clanţa şi am pus lacătul. Eram aproape sigur că poliţia n-ar fi forţat uşile garajului. Mai curând ar fi încercat să dea de Seaborne şi să obţină cheia. Aşa, cel puţin, câştigam timp.

M-am hotărât apoi să mă duc pe plaja unde mă scăldasem cu Lucille şi să examinez terenul la lumina zilei. Am luat din nou Pontiacul.

Era deja puţin trecut de prânz şi am găsit şoseaua plină de automobiliştii de sâmbătă. A trebuit să conduc cu viteză moderată şi mi-a luat douăzeci de minute să ajung la drumeagul de pământ care ducea spre plajă.

Tot urmând drumul îngust, printre dune, observam cu atenţie împrejurimile.

Din nou mi se părea curios că O'Brien se postase pe drumul ăsta. Nu exista nici un desiş în apropiere, nici copaci şi nici tufişuri în spatele cărora ar fi putut sa se ascundă. Continuând să conduc încet, am ajuns într-un loc unde, în dreapta, nisipul dunelor părea răscolit. Pe o suprafaţă destul de mare se vedeau urme de picioare. Am înţeles că acolo era locul accidentului. Am oprit şi am coborât din maşină.

De unde eram, se putea vedea marea şi plaja, trei kilometri mai departe. Terenul era drept, cu mici valuri de nisip. Nu era nici un fel de vegetaţie, cu excepţia pâlcului de palmieri din zare, unde fusesem cu Lucille.

Am rămas câteva momente, încercând să găsesc şi alte indicii, dar negăsind nimic în plus faţă de ce observasem la prima privire, m-am urcat din nou în Pontiac. Am coborât în acelaşi loc unde ne oprisem în ajun.

Primul lucru pe care l-am remarcat au fost urmele cauciucurilor Cadillacului pe nisip. Mi s-a strâns inima. Am mai văzut urmele paşilor mei şi ai lui Lucille, îndreptându-se spre palmieri. Deşi mă aşteptam să le găsesc, mă întrebam totuşi dacă nu cumva poliţia venise pe aici şi descoperise urmele.

Dacă nisipul plajei păstrase amprentele paşilor noştri, acelaşi lucru trebuia să fie valabil şi pentru tipul care ne telefonase, în cazul în care şi el fusese pe plajă.

M-am apucat să caut. Dar în zadar am scotocit toată zona, pe o rază de trei sute de metri, nu erau alte urme de paşi în afară de ale mele şi ale lui Lucille.

Cu acest prilej, descoperisem încă două lucruri: în primul

rând, poliţia nu trecuse pe acolo, deci nu putuse preleva urmele Cadillacului; în al doilea rând, nici tipul de la telefon nu fusese în zonă. Această descoperire ridica un nou semn de întrebare pentru mine. Dacă nu fusese acolo, de unde ştia că ne scăldasem şi apoi ne certasem? După câteva momente de gândire, mi-am zis că singurul mod în care ar fi putut să afle era să se fi instalat mai departe, echipat cu un binoclu special, de noapte, extrem de puternic. Asta ar fi explicat de ce Lucille nu-l văzuse.

Mi-au trebuit câteva minute ca să şterg urmele de cauciucuri de pe nisip. Apoi m-am îndreptat spre palmieri, având grijă să calc pe urmele pe care le lăsasem cu o noapte în urmă, şi întorcându-mă spre şosea să şterg toate urmele pe care le lăsasem.

Când în sfârşit am terminat, eram lac de transpiraţie, dar cel puţin mă simţeam în siguranţă constatând că nu se mai vede nici o urmă, în cazul în care poliţia s-ar fi decis să-şi lărgească aria de cercetări până acolo.

Convins că am luat toate precauţiile necesare pentru a nu fi observat, m-am întors la Pontiac. Deschizând uşa, am auzit o maşină apropiindu-se. Am întors capul şi am observat un Oldsmobile galben cu roşu care luase curba şi cobora încet spre mine.

Mi-a tresărit inima. Am aşteptat, privind maşina care se apropia şi zicându-mi că dacă ar fi sosit cu trei minute mai devreme, şoferul m-ar fi surprins pe când ştergeam urmele de cauciucuri de pe nisip.

Când a ajuns la vreo sută de metri, am văzut că la volan era o femeie. Se opri la zece metri de mine şi mă privi prin geamul deschis. Apoi coborî din maşină.

Era îmbrăcată cu o rochie roşu aprins, o pălărioară albă şi mănuşi albe tricotate. Era puţin mai înaltă decât media, brunetă, tipul acela standard de frumuseţe sud-americană pe care-o întâlneşti cam peste tot pe plajele din Florida, expunându-şi nurii din plăcere sau din interes, în funcţie de admiratori.

Coborî din maşină, arătându-şi picioarele lungi şi svelte, în ciorapi de nylon, îşi întinse rochia peste şoldurile pline şi mă privi cu nişte ochi negri, vii şi plini de curiozitate.

- Pe aici a fost ucis agentul? întrebă, îndreptându-se agale

spre mine.

- Cred că s-a întâmplat mai sus, pe şosea, am spus, întrebându-mă cine era şi ce căuta pe acolo. Cred că aţi trecut de locul unde s-a întâmplat.

- Ah? (Se opri lângă mine.) Credeţi că era mai sus?

- Ziarele scriu că a fost ucis pe şosea.

Îşi deschise geanta, scoase un pachet cam şifonat de Lucky Strike, îşi puse o ţigară între buzele-i roşii şi cărnoase şi mă privi.

Am scos bricheta şi m-am apropiat. Pe când se apleca să-şi aprindă ţigarea de la flacăra pe care o adăposteam în căuşul palmei, i-am putut simţi parfumul părului.

- Mulţumesc.

Ridicându-şi capul mă privi în faţă. De aproape, puteam să-i văd machiajul gros, aplicat cu grijă, şi o umbră de mustaţă care-i dădea un aer senzual specific sud-americancelor.

- Sunteţi ziarist?

- Ziarist? Da' de unde. Am venit doar să fac o baie.

Întoarse capul şi-şi plimbă privirea asupra întinderii de nisip, întârziind asupra dârelor pe care le lăsasem ştergând urmele paşilor noştri.

- Dumneata ai făcut semnele astea?

- Vreţi să spuneţi urmele astea de pe nisip? am întrebat, pe un ton ce se voia indiferent. Aşa le-am găsit.

- Ai zice că cineva a încercat să şteargă nişte urme.

Mi-am întors privirea spre sol.

- Credeţi? Poate e de la vânt. Câteodată vântul face tot felul de desene curioase pe nisip.

- Zău? (Am simţit din nou privirea ei iscoditoare aţintită asupra mea.) Am trecut pe lângă o porţiune care părea toată călcată în picioare, la vreo trei kilometri de aici. Credeţi că acolo sus a fost ucis agentul?

- Probabil. Habar n-am.

- Nu întreb din pură curiozitate. Trebuia să mă mărit cu el.

Am privit-o mai atent şi mi-am amintit că unul din ziare anunţa că O'Brien urma să se căsătorească cu o cântăreaţă de

bar.

- Ah! da, într-adevăr. Am citit despre asta în ziare.

- Zău? a spus surâzând. (Era un zâmbet rece şi amar.) Îmi imaginez că n-aţi auzit niciodată vorbindu-se despre mine până să citiţi în ziar. Şi totuşi se împlinesc zece ani de când cânt. Nu-i prea îmbucurător să constat că reclama adevărată de care am parte vine de la un tip cu care trebuia să mă căsătoresc şi care s-a lăsat ucis pentru că era prea tâmpit ca să deschidă ochii!

După care, îmi întoarse brusc spatele şi se îndreptă spre Oldsmobile, lăsându-mă cu gura căscată şi ochii cât cepele.

Se aşeză la volan şi întoarse maşina, apoi, după ce aruncă o ultimă privire în direcţia mea, dispăru într-un nor de praf şi nisip.

CAPITOLUL VII

I

Am luat un sandviş şi m-am întors la bungalou. În timpul mesei, şi apoi pe drumul de întoarcere, n-am încetat să-mi storc creierii, fără a găsi însă vreo soluţie. În mod sigur - eram mai convins ca niciodată - era ceva putred în toată povestea asta cu accidentul. Eram lămurit că Lucille mă minţise când îmi povestise ce se întâmplase. Acum, că studiasem atent terenul, situaţia mi se părea şi mai încurcată. Era clar că Lucille trebuie să-l fi văzut venind pe O'Brien. Nu putuse să încetinească şi se îndreptase direct spre el. Era atât de evident că nu putea spera nici cea mai mică îngăduinţă din partea vreunui juriu. Înţelegeam din ce în ce mai bine pentru ce ţinuse atât de mult ca să iau toată răspunderea asupra mea.

Dar pe moment, cel mai important pentru mine era să mă ocup de Cadillac. Dacă poliţia făcea cercetări aprofundate, cum se părea că are intenţia, mai devreme sau mai târziu l-ar fi descoperit în garajul lui Seaborne.

Şeful poliţiei declarase că indiferent cine îşi lovea maşina, după producerea accidentului era obligat să anunţe imediat pagubele produse şi să explice condiţiile în care avuseseră loc.

Mă întrebam dacă această hotărâre n-ar fi putut constitui o portiţă de scăpare pentru mine. Dacă aş fi ciocnit Cadillacul de uşa garajului şi apoi aş fi anunţat poliţia, oare ar fi acceptat explicaţiile mele? Dacă ar fi fost lovit numai frontal, poate că aş fi putut să scap, dar cele două zgârieturi adânci, pe toată lungimea caroseriei, nu se potriveau deloc cu versiunea asta a accidentului şi ar fi putut uşor să trezească bănuieli.

Dar oricum, era o idee şi m-am hotărât să o aprofundez. Deschizând uşa, încă reflectam la asta, când soneria telefonului

mi-a întrerupt şirul gândurilor. Am ridicat receptorul.

- Domnul Scott?

Am recunoscut vocea lui Watkins şi am tresărit; mă întrebam pentru ce mă căuta.

- Eu însumi.

- Domnul Aitken mi-a spus să vă sun, domnule. Domnul se gândea că poate domnul n-a plecat încă. Dacă domnul nu este prea ocupat, domnul ar dori să-l vadă.

- Dar tocmai aveam de gând să exersez un pic un circuit de golf. N-ai putea să-i spui că n-ai reuşit să mă găseşti?

Watkins tuşi.

- Fără îndoială, domnule, dar domnul mi-a dat de înţeles că e vorba de o chestiune urgentă. Totuşi, dacă domnul crede...

- Nu, nu-i nimic. Bănuiesc că vrea să vin imediat, nu?

- Cred că am înţeles că domnul îl aşteaptă pe domnul.

- Bine, sosesc.

Am închis şi am rămas un moment contemplând imaginea pe care o reflecta oglinda de deasupra căminului. Eram cam palid şi aveam un aer neliniştit.

Oare Lucille îşi pierduse capul şi îi povestise versiunea ei? Aitken îmi dăduse liber şi îmi ordonase să mă distrez. Pentru ce telefonul ăsta urgent, dacă nu din cauza unui necaz?

Am părăsit bungaloul, am luat Pontiacul şi m-am îndreptat spre Aitken. Tot timpul drumului am fost atât de îngrozit, ca un copil, singur într-o casă izolată, într-o noapte furtunoasă.

Am tras Pontiacul alături de un Buick gri, decapotabil, pe terenul din faţa scărilor de marmură care duceau spre terasa lui Aitken. Am coborât din maşină şi am urcat treptele.

Ajungând pe terasă, l-am observat, la capătul ei, pe Aitken, în pijama şi haină de casă, întins pe un şezlong, cu o cuvertură pe genunchi. Alături de el, pe un scaun de grădină, cu spatele spre mine, stătea un tip solid, cu umeri largi.

M-am oprit brusc. Inima-mi bătea să-mi spargă pieptul şi eram încordat ca un arc. Aitken întoarse capul, mă zări şi-mi făcu semn. Figura lui roşie şi împietrită se îndulci un pic într-un zâmbet amical. Simţeam că mi se face rău. Rânjetul lui grotesc era tot aşa de liniştitor ca o palmă. Dacă m-ar fi urât de moarte, mi-am zis, şi tot n-ar fi zâmbit aşa.

- Iată-te, Scott, strigă. Te pregăteai să faci un golf?

Musafirul lui Aitken se întoarse. Numai văzându-l, mi se şi strânse stomacul, căci îl recunoscusem imediat. Era Tom Hackett: cel care ne văzuse - pe mine şi Lucille - părăsind bungaloul în seara accidentului, Tom Hackett, amicul lui Seaborne. Mă privi şi se ridică agale; un zâmbet i se lăţi pe figura lui bine dispusă şi-mi întinse mâna.

- Salut! Ce reîntâlnire! R.A. tocmai îmi spunea că o să preiei conducerea sucursalei de la New York...

I-am strâns mâna întinsă şi am simţit, încă o dată, că a mea era de gheaţă în mâna fierbinte şi energică a lui Hackett.

- Luaţi loc, luaţi loc, interveni Aitken pe un ton supărat. Tocmai te duceai la golf?

- Tocmai mă schimbam când mi-a telefonat Watkins, am zis, îndreptându-mă spre un scaun alături de Hackett.

- Îmi pare rău, reluă Aitken, trecându-şi o mână prin părul rar. Ţi-am spus să faci o partidă de golf şi ţineam la chestia asta, dar când a sosit Hackett m-am gândit că ar trebui neapărat să-l cunoşti.

I-am aruncat lui Hackett o privire politicoasă, după care am privit din nou spre Aitken. Habar n-aveam despre ce e vorba; în orice caz, nu întrezăream alte necazuri. Aitken îl privi pe Hackett, apoi îşi etală rânjetul lui dezgustător.

- Tânărul ăsta munceşte prea mult, zise. I-am dat liber pentru week-end, ordonându-i să facă o partidă de golf şi să-şi găsească o pipiţă. Sosirea ta a ratat totul.

Hackett începu să râdă.

- Nu-l mai plânge. Şi-a ratat poate partida de golf, dar în ceea ce priveşte partea a doua, n-a mai scăpat-o. (Se răsuci spre mine cu un zâmbet larg.) Nu-i aşa, puştiule?

Mi-am arătat dinţii, într-un rânjet forţat, dar n-am răspuns. Aitken îmi aruncă o privire pătrunzătoare, apoi îl privi insistent pe Hackett.

- Ah! Şi de unde ştii tu ce-a făcut?

Mi-am dat seama că încleştasem pumnii; mi i-am vârât de îndată în buzunarele pantalonilor.

- N-are importanţă. Băiatul are tot dreptul să-şi trăiască viaţa, nu? zise Hackett făcându-mi cu ochiul. Şi ca să-ţi spun totul, Scott, să ştii că şi eu sunt în schemă, pentru sucursala de la New York. Am să bag şi eu o parte din bani. Când mi-a zis R.A.

că tu te vei ocupa de birou, am dorit să te cunosc şi să-ţi vorbesc. Cam asta e, nu-i aşa, R.A.?

Aitken încruntă sprâncenele. Detesta să vadă pe altcineva conducând discuţiile, la fel cum detesta să fie înşelat, dar îi răspunse pe un ton destul de blând.

- Da, asta e. Ei bine! Iată-l, vorbeşte-i deci. (Apoi, se întoarse spre mine.) Hackett pune o sută de mii de dolari la bătaie şi e normal că vrea să fie sigur că eşti capabil să-i valorifici.

- După câte îmi spune R.A., se pare că eşti bine pus la punct, remarcă Hackett, tolănindu-se în scaun, dar sunt vreo două probleme pe care aş vrea să le analizăm împreună. Sper că nu vezi nici un inconvenient să-ţi pun câteva întrebări, nu?

- Absolut deloc, am răspuns, începând să sper puţin. Voi fi încântat.

- Ele n-au nimic de-a face cu viaţa ta particulară, spuse zâmbind. Viaţa cuiva, în afara biroului, nu mă interesează deloc, cu condiţia, bineînţeles, să nu fie amestecat în vreun scandal oarecare. (Figura rubicondă continua să fie prietenoasă, dar privirea lui mi se părea încordată şi scrutătoare.) Nu cred că ai dori să fii amestecat în vreun scandal, sper? urmă el.

Aitken se agită nerăbdător.

- Scott nu e un tip de genul ăsta, mormăi. Doar nu-ţi imaginezi chiar că am să angajez pe cineva susceptibil de a fi implicat într-un scandal?

- Bineînţeles că nu, exclamă Hackett, aplecându-se în faţă şi bătându-mă pe genunchi. Am un talent dat dracului să fac glume proaste. N-asculta ce spun. Şi acum, dacă mi-ai vorbi puţin de referinţele tale?

Poate că avea un talent dat dracului să facă glume proaste. În orice caz, pe mine nu mă făcea absolut deloc să râd. Ştia sau bănuia ceva, eram sigur. Bănuia că femeia care mă însoţea era Lucille?

I-am prezentat biografia mea şi am răspuns la o serie de întrebări indiscrete referitoare la carieră. M-a întrebat de asemenea ce planuri aveam pentru biroul de la New York, numărul de angajaţi de care aş avea nevoie, unde vom plasa birourile şi aşa mai departe. În sfârşit, păru mulţumit şi se lăsă pe spate aprobând din cap.

- O să meargă. Eşti cu adevărat tipul pe care l-a ales Aitken

şi asta e deja o referinţă bună. (Adăugă apoi, făcându-i cu ochiul lui Aitken.) Şi bagă şi el douăzeci de mii de dolari în afacere?

Aitken aprobă.

- Şi va lua cinci la sută net peste salariu?

- Da.

Hackett se gândi un moment; mă aşteptam să-l aud mârâind referitor la procentul meu, dar nu spuse nimic.

- Bun. Sunt condiţii cât se poate de corecte, Scott; sper să le meriţi. Când aduci banii?

- Marţea viitoare.

- Perfect. O să ai şi cecul meu tot atunci, R.A. E bine?

- Minunat. O să pregătesc toate hârtiile prin Webster. Îl cunoşti, nu-i aşa?

- Mda. Un tip corect. (Hackett se ridică.) Ei bine! Nu trebuie să-l lipsim pe Scott de partida de golf, zise, întinzându-mi mâna. Sunt convins că ai să faci o treabă bună pentru noi. Îţi urez mult noroc.

- Mulţumesc. (I-am strâns mâna şi m-am întors spre Aitken.) Dacă nu mai e nimic altceva...

M-am întrerupt văzând privirea lui Aitken îndreptându-se spre aleea şerpuită.

- Dumnezeule! Cine dracu' mai vine? mormăi el.

I-am urmărit privirea. O maşină albastră, cu girofar roşu aprins şi sirenă pe capotă intra pe alee.

Erau patru bărbaţi în maşină... Toţi poliţişti.

II

Un tip înalt, îmbrăcat într-un costum gri şifonat şi cu o pălărie de vară lăsată pe ceafă coborî din maşină. Figura lui arsă de soare, acoperită de pistrui, cu un nas mare şi turtit, avea o expresie dură. Arăta exact ca un poliţai cinic, afurisit şi bănuitor.

Ridică privirea spre Hackett şi spre mine, care ne aplecasem

peste balustradă, apoi urcă treptele cu un pas agale, ca şi cum ar fi avut timp destul la dispoziţie.

Din maşină mai coborâră şi doi agenţi în uniformă care se mişcau de colo-colo, aparent fără nici un scop, cum fac toţi poliţiştii. Şoferul rămase la volan.

Poliţaiul ajunse în sfârşit la ultima treaptă şi se îndreptă spre noi cu un pas leneş dar hotărât.

Îl priveam înaintând, cu inima bătând, cu gâtul uscat. La fel ca toţi vinovaţii, probabil, la vederea unui agent, m-am întrebat imediat dacă nu venise să mă aresteze.

Traversă terasa. Pantofii cu talpă groasă lipăiau pe dalele încinse. Se apropie de noi şi se înfipse în faţa lui Aitken.

- Locotenent West, de la poliţia municipală, zise. Căpitanul m-a însărcinat să vă transmit respectele lui şi să vă solicit ajutorul.

Aitken ridică spre el o privire mirată.

- Ce fel de ajutor? Ce vrea căpitanul să fac?

- E în legătură cu accidentul mortal cu fugă de la locul faptei. Poate aţi citit despre asta în ziarele de dimineaţă... (West vorbea cu încetineală intenţionată.) Căpitanul are de gând să verifice toate maşinile din oraş şi, dacă nu vă deranjează, domnule, am vrea să le vedem şi pe ale dumneavoastră.

Aitken se înroşi brusc.

- Să-mi vedeţi maşinile? Pentru ce? Doar nu vă închipuiţi totuşi că am vreun amestec în povestea asta, nu?

Am aruncat o privire rapidă spre Hackett. Se sprijinea de balustradă şi figura lui ca din topor arăta un viu interes. West îşi mpinse pălăria şi mai mult pe spate. Fruntea îi lucea de transpiraţie.

- Nu, domnule. Nu ne gândim la aşa ceva. Dar verificăm toate maşinile fără nici o excepţie. Aveţi un şofer. Poate că s-a folosit aseară de una din maşinile dumneavoastră. Nu spun că a făcut-o, dar o verificare l-ar scoate din cauză. Căpitanul ne-a spus că dacă refuzaţi, nu trebuie să insist.

Faţa lui Aitken se întunecă.

- Şoferul nu s-a folosit aseară de nici una din maşinile mele, scrâşni el.

West rămase impasibil.

- Foarte bine, domnule. Căpitanul ne-a zis să nu insistăm, dar în afara şoferului dumneavoastră, poate o altă persoană a folosit una din maşini.

- Nici una din maşinile mele n-a fost scoasă de când mi-am rupt piciorul, replică Aitken pe un ton furios. Vă pierdeţi timpul.

- Pentru asta sunt plătit. Dacă vă opuneţi să verific maşinile, nu-i nimic. Am să renunţ şi am să-l informez pe căpitan.

- Dumnezeule! strigă Aitken, întorcându-se spre Hackett. Priveşte numai cum tipii ăştia aruncă pe geam banii contribuabililor! Patru oameni veniţi să verifice patru maşini! Am să-i scriu lui Sullivan! Şi tot tămbălăul ăsta, pentru că un tâmpit n-a găsit altceva mai bun de făcut decât să se lase ucis de un şofer!

- Şoferul nu s-a oprit, remarcă blând Hackett. N-ai de ce să-i porţi pică inspectorului, Roger. Nu-şi face decât datoria.

Aitken scoase un suspin prelung.

- Bine, în regulă. Mergeţi să-mi verificaţi maşinile. Puţin îmi pasă. Duceţi-vă. Aruncaţi pe geam banii contribuabililor. Plecaţi, să nu vă mai văd pe terasa mea!

- Mulţumesc, zise West, la fel de impasibil. Puteţi să-mi spuneţi unde se găseşte garajul?

Aitken se întoarse spre mine.

- Tu ştii unde e garajul?

- Da.

- Atunci du-te de-i arată, te rog, acestui domn. Şi nu-l slăbi o clipă. Veghează ca nu cumva vreunul din oamenii lui să facă vreun pocinog. Supraveghează-i. Să nu care cumva să înscenezeze ceva ca să-mi inculpe şoferul.

Urmat de West, m-am îndreptat spre scară şi am coborât treptele, în josul cărora ne aşteptau agenţii în uniformă. Din mers, West le-a făcut semn să rămână pe loc şi îi lăsarăm plantaţi în plin soare. Când nu ne mai puteau vedea de pe terasă, West îmi spuse cu jumătate de voce:

- Lucraţi pentru tipul ăsta?

- Da.

- Bine că nu sunt în locul dumneavoastră! (Îşi scoase pălăria şi îşi şterse fruntea cu mâneca.) Credeam că şeful meu e cel mai mare ticălos, dar pe lângă afurisitul ăsta de Aitken, e un sfânt!

N-am răspuns. Trecând pe lângă Pontiac şi Buick, West se opri să arunce o privire la cele două maşini.

- Ştiţi cumva cui aparţin?

Avusesem grijă să înlocuiesc placa de proprietar a lui Seaborne cu a mea, dar ştiam că dacă inspectorul ar fi vrut, putea să compare numărul maşinii cu placa proprietarului. În cazul ăsta, eram terminat. Cu toate astea, n-am avut curajul să-i spun că împrumutasem maşina. N-am ezitat decât o secundă.

- Pontiacul e al meu şi Buickul aparţine domnului Hackett, tipul care e pe terasă.

Cu paşi hotărâţi, West făcu agale înconjurul vehiculelor. Le studie un moment, apoi se întoarse lângă mine, care rămăsesem nemişcat, cu nervii încordaţi, cu mâinile încleştate la spate. Pe un ton de conversaţie, remarcă:

- Ei bine! Amândouă îmi par în stare bună, nu-i aşa? Ziceţi că al dumneavoastră e Pontiacul?

- Aşa e.

- Aş putea foarte bine să vă dau pe loc un certificat. Aşa, oamenii meu nu mai trebuie să vină până la dumneavoastră acasă. Cum vă numiţi?

I-am spus numele. A scos din buzunar un carnet de formulare imprimate şi a început să completeze unul.

- Adresa?

O notă, examină maşina, mai scrise câteva cuvinte şi rupse hârtia din carnet.

- E o idee de-a căpitanului, zise. Şi poate că nu-i chiar aşa de rea. Începând de azi, acest certificat vă scoate din cauză. Dacă aveţi vreun accident sau vreo tamponare, ceva, nu mai e nevoie să veniţi să ne anunţaţi. Dacă sunteţi oprit, n-aveţi decât să arătaţi hârtia asta. Dar e o muncă blestemată să verifici toate maşinile din oraş! (Îmi întinse hârtia.) Vedeţi să n-o pierdeţi. Asta poate să vă scoată din încurcătură.

- O să am grijă, am spus, aranjând-o în portofel de parcă ar fi fost o bancnotă de un milion de dolari.

- Căpitanul e plin de idei geniale, continuă West. De aceea şi e căpitan, dar pe de altă parte, nu el face treaba. Îşi pune fundul cât baniţa într-un fotoliu şi acolo înţepeneşte. Ţineţi cont că-l înţeleg. Aş zice că şi eu, dacă aş fi căpitan, aş face la fel. Pentru

moment şi-a trimis toţi oamenii, fără excepţie, în urmărirea şoferului. Vă daţi seama? atâţia poliţişti care sună la uşi, scotocesc garaje, care fac baraje, care întorc totul cu fundu-n sus, iertaţi-mi expresia. (Mă privea fix fără să mă vadă, pierdut în monologul lui.) Ştiţi ce e, căpitanul nostru? Un poliţist cu titlu. Titlu de ziar, bineînţeles. Adoră să-şi vadă numele în ziare. E viaţa lui. Aţi citit gogoşile pe care le-a vândut jurnaliştilor, în dimineaţa asta, referitor la O'Brien? (Privirea i se animă şi se aţinti asupra mea.) Fie vorba între noi, O'Brien era unul dintre cei mai mari ticăloşi din poliţie şi, credeţi-mă, avem câţiva de rangul întâi. Era un puturos, un bun de nimic, care-şi petrecea timpul încercând să tragă pe dreapta. Lua bacşişuri şi, de fiecare dată când credea că i-ar putea merge, nu dădea înapoi nici de la niţel şantaj. O scârbă clasa-ntâi. Căpitanul îl cunoştea bine. Nu mai târziu de săptămâna trecută, îmi spunea din nou că încearcă să scape de el. Şi iată că gunoiul ăsta se lasă strivit şi noi trebuie să facem ore suplimentare ca să alergăm după asasin! Ştiţi cât am dormit, de când a fost călcat? Exact o oră şi zece minute, şi asta că am tras un pui de somn în maşină, şi dacă în noaptea asta o să pot închide ochii cinci minute, voi fi norocos!

În picioare, sub soarele arzător, îl ascultam. Nu auzisem vreodată un poliţist să vorbească în felul ăsta şi eram puţin năucit. Brusc, West zâmbi şi îşi arătă dinţii mari şi albi.

- Nu trebuie să mă luaţi în serios, domnule Scott. Din când în când, îmi mai vărs şi eu năduful. Asta te mai linişteşte. Chiar dacă ştiu bine că O'Brien era un derbedeu şi că moartea lui ne-a scăpat de griji, am totuşi intenţia să-l descopăr pe cel care l-a ucis. Când unul dintre noi este omorât, atunci e greu pentru toată poliţia. Trebuie făcut un efort. Asta şi facem. O să ia timp şi n-o să fie prea uşor, dar o să-l găsim. De-abia atunci o să putem respira liniştiţi. (Îşi lăsă ţigarea să cadă şi o strivi cu piciorul.) Acum, hai să vedem maşinile patronului. N-au legătură cu cazul, dar trebuie să emit un certificat. Unde sunt de fapt?

- Pe aici, dincolo de piscină.

- O piscină, hm? Ce bine-i să fii bogat! (West clătină din cap şi o luă înainte pe alee.) Vă place să lucraţi pentru un tip bogat, domnule Scott?

- Oh! Pentru mine e totuna.

- Mda. E cel mai inteligent aşa. Ar putea fi dat dracului. Are aceeaşi privire ca şeful poliţiei. Banii dau oamenilor un sentiment de putere. Nu-mi plac tipii prea puternici şi nici cei care au prea mult bănet. Mai devreme sau mai târziu, uită că sunt făcuţi ca toată lumea şi li se urcă la cap. În momentul ăla simt nevoia să distrugă pe ceilalţi. Pun pariu că, din când în când, domnul Aitken e al naibii de dificil de suportat.

N-am mai avut nevoie să caut un răspuns potrivit că am ajuns aproape de garaje şi de piscină.

Lucille stătea în vârful trambulinei. Cum ne găseam puţin lateral, nu ne văzu. Purta un bikini alb care nu acoperea decât strictul necesar. Restul corpului era de un bronz auriu uniform şi pletele-i şatene şi bogate îi coborau până la brâu. Atrăgea atât de mult privirea că eu şi West rămaserăm ţintuiţi pe loc, de parcă ne-am fi lovit de un zid.

Se înălţă pe vârful picioarelor şi întinse mâinile, făcând aproape să plesnească pânza subţire a sutienului peste sânii plini şi apoi sări.

Descrise o curbă graţioasă într-un stil perfect, despică apa aproape fără nici o împroşcătură şi reapăru la suprafaţă scuturându-şi capul pentru a îndepărta şuviţele care-i cădeau în ochi. Se întinse în plută, cu părul răsfirat în jurul ei la suprafaţa apei, apoi se îndreptă agale spre scara piscinei.

- Mamă, Doamne! suflă West într-un suspin prelung.

Îşi scoase pălăria, o şterse în interior cu batista şi o urmări din ochi pe Lucille, care ieşise din apă şi făcea înconjurul bazinului, şiroind de apă, cu bikini strâns lipit de corp. Împietriţi ca două statui, o privirăm dispărând într-una din cabine.

Într-un târziu, West întoarse spre mine ochii somnoroşi; buzele-i subţiri se strânseră într-un rictus de neîncredere.

- E fii-sa?

- Nu. E doamna Aitken.

- Doamna Aitken?

- Da.

- Vreţi să spuneţi că e soţia porcului ăsta bătrân?

- Dacă vă spun că e doamna Aitken!

Lăsă să-i scape un fluierat prelung.

- Nu pare să aibă mai mult de douăzeci de ani.

Remarcile lui mă călcau pe nervi şi mi-am pierdut răbdarea.

- Oricum, pe mine nu mă priveşte!

Mă privi surprins şi apoi consimţi.

- Aşa e, n-aveţi nici o legătură. Pe onoarea mea, tipul ştie să-şi folosească banii, nu-i aşa?

Mă părăsi şi se îndreptă spre garaj. După ce deschise porţile, intră ca să verifice maşinile. L-am aşteptat afară în soare.

Lucille ieşi din cabină, îmbrăcată într-un maieu de plajă roşu aprins şi un şort alb, cu sandale în picioare. În mână ţinea cele două bucăţele de pânză udă care erau costumul ei de baie; se îndreptă rapid spre mine.

Mi-am dat seama ce impresie i-ar fi făcut West, dacă ar fi dat dintr-o dată peste el. M-am îndreptat deci spre ea. Ridică privirea şi mă văzu.

Cu coada ochiului, l-am văzut atunci pe West care ieşea din garaj. Am grăbit pasul şi am întâmpinat-o pe Lucille în momentul în care West închidea porţile. I-am spus repede:

- E poliţist. Nu te caută pe tine, ci a venit doar să examineze maşinile. N-ai de ce să te nelinişteşti.

Probabil că n-ar fi trebuit să-i vorbesc atât de direct, dar nu mai aveam timp deloc. Cert este că dintr-o dată se albi la faţă. Am fost gata să cred că o să leşine.

Făcu ochii mari, privirea îi deveni tulbure şi, sub bronzul auriu, pielea luă aspectul marmorei. Apoi am auzit lipăitul pantofilor lui West care se apropia de noi. Nu părea grăbit, şi cu toate astea fu lângă noi mult mai repede decât aş fi crezut.

Veni lângă mine, suflând ca o focă. Mi-am dat seama că o observa pe Lucille. M-am întors şi am văzut că nu mă înşelasem.

Ea îl privea fix, nemişcată ca un şoarece fascinat de un şarpe. Cu o voce răguşită, am reuşit să articulez:

- Permiteţi-mi să vă prezint pe locotenentul West... Doamna Aitken, locotenente.

Cu accentul lui molcom, West spuse:

- Bună ziua, doamnă. Tocmai am controlat maşinile. Cred că aţi citit...

Dar nu merse mai departe.

Lucille se întoarse brusc şi se îndepărtă. Nu fugea propriu-zis, dar se îndepărta foarte repede. West o urmări cu

privirea. Nimeni nu scoase un cuvânt până când nu urcă treptele în fugă şi dispăru.

- Cam snoabă, nu? zise West, lăsându-şi capul pe-o parte. Îşi dă aere de contesă. Nu găsiţi?

- Ce treabă vreţi să aibă ea cu un poliţist? am spus, încercând să par cât mai indiferent. În fond, e nevasta unui bogătan.

- Exact. (Îşi scoase pălăria şi o şterse în interior cu batista. Categoric, asta era o manie la el!) Dar mă întreb ce-o fi avut. Aţi văzut cum s-a schimbat la faţă?

- Pe cuvânt că nu.

M-am îndreptat spre terasă, cu inima bătând să-mi spargă pieptul. West mă urmă.

- Mda. Şi-a schimbat culoarea. Ce-o frământa-o? E al naibii de frumoasă. Cu un corp ca al ei, e mai mare păcatul să vezi că e măritată cu boşorogul de Aitken.

Merse să-l vadă pe Aitken şi să-i înmâneze patru certificate care atestau starea excelentă a maşinilor. Aitken le luă şi le aruncă neglijent pe masa din grădină. West îi dădu de asemenea un certificat lui Hackett.

- Cred că asta e tot, zise el, privindu-ne pe rând pe toţi; vă mulţumesc pentru amabilitate, domnule. (Întâi se adresase lui Aitken. Se întoarse apoi spre mine.) La fel vă mulţumesc şi dumneavoastră, adăugă.

Apoi, într-o tăcere grea, de plumb, traversă terasa cu pasul lui greoi şi coborî treptele, îndreptându-se spre maşina poliţiei care-l aştepta.

- Ei bine! Ca mod de a risipi banii contribuabililor, nici că se putea altul mai bun! mormăi Aitken. În viaţa mea n-am văzut ceva mai ridicol şi mai...

- Găseşti? întrebă Hackett ridicându-şi sprâncenele stufoase. Caută un individ care a ucis un agent de poliţie. Pentru ei, este un lucru important. Ştiu că maşina tipului e lovită. Asta-i calea cea mai sigură de a o descoperi. (Îşi flutură certificatul.) Mai devreme sau mai târziu, vor da peste o maşină accidentată care nu va avea certificat şi atunci vor fi siguri că şi-au găsit omul. Mie mi se pare o idee foarte bună. (Se întoarse spre mine şi se întinse.) Dar te lipsim de partida de golf. Şi eu ar cam trebui să plec. Nevastă-mea

o să se întrebe pe unde am umblat. Să mergem. La revedere, Aitken. Afacerea asta a noastră o să fie tare simpatică.

Ridicându-se, îi strânse mâna lui Aitken.

- Sper şi eu, spuse Aitken. Dar asta va depinde foarte mult de Scott.

Hackett mă bătu pe umăr.

- O să se descurce el. Am fugit. Îngrijeşte-ţi piciorul, R.A. Cu cât mai repede te vei pune pe picioare, cu atât mai bine.

Mai schimbară câteva cuvinte, apoi Hackett şi cu mine ne îndreptarăm împreună spre maşini.

- Nu uita să treci pe la hotelul nostru să ne vezi, îmi zise. Aş vrea să te prezint soţiei mele.

- E foarte amabil din partea dumneavoastră. Necazul e că R.A. are nevoie de mine în fiecare seară şi nu am prea mult timp liber.

- Înţeleg. Dar aranjăm noi asta. (Se opri un moment pentru a privi Pontiacul înainte de a urca în Buickul lui.) Văd că încă te mai foloseşti de maşina lui Jack.

Am făcut un efort pentru a rămâne impasibil.

- Da, dar nu pentru mult timp. Curând o recuperez pe a mea.

Privirea lui pătrunzătoare mă examină.

- Ce spuneai că are?

- Pierde ulei.

Aprobă din cap.

- Maşinile sunt o adevărată pacoste. Venind încoace, mi-a plesnit o garnitură la chiulasă. Oricât ai plăti o maşină, întotdeauna e ceva care nu merge, mai devreme sau mai târziu.

Nu-mi făceam iluzii. Nu mă îmbrobodea el doar de dragul de a se asculta vorbind. Eram convins că va lansa bomba şi eram pe fază, încordat şi crispat. Brusc, mă ţintui cu ochii lui pătrunzători:

- O cunoşti pe soţia lui Roger?

Nu mă aşteptam la un atac atât de direct, atât de dur. Am încasat lovitura. Dar nu era nimic de făcut. Îmi fusese deja destul de greu să mă controlez până atunci.

- Am... am văzut-o.

Aprobă.

- Şi eu. (Se întoarse să deschidă portiera.) O femeie formidabilă. Multă vreme m-am întrebat de ce a luat-o Aitken de

soţie. E o femeie pentru un bărbat tânăr. El e mult prea bătrân pentru ea. Când o fată de vârsta asta se mărită cu un bărbat cu patruzeci de ani mai mare, e un pericol mortal pentru primul puşti care umblă prin preajmă. (Îmi adresă un zâmbet amical.) Dar mă întreb la ce-ţi tot povestesc asta. Un tânăr inteligent ca tine n-o să se lase atras ca un fluture de lampă, nu-i aşa?

Mă bătu pe umăr şi se urcă în maşină. Reluă apoi, scoţând capul pe geam.

- Să nu cumva să nu vii să ne vezi când o să ai timp. Pe curând, sper.

Rămăsei împietrit ca o statuie, în timp ce maşina se îndepărta.

Ştiam că o recunoscuse pe Lucille când ieşise din bungaloul meu noaptea precedentă; în felul lui bizar şi afectuos totodată, îmi fluturase prin faţă semnalul de pericol.

Când am urcat la volanul Pontiacului, mi-am dat seama că de-abia mai respiram. Am rămas câteva secunde, cu privirea pierdută, apoi am apăsat acceleraţia şi am ţâşnit în trombă pe alee, îndreptându-mă spre bungalou.

CAPITOLUL VIII

I

Am petrecut după-amiaza singur, dialogând cu mine însumi. Aluziile lui Hackett mă apăsau dar, cum se părea că nu caută să-mi facă greutăţi, mi-am zis că ar trebui să uit incidentul şi să-mi concentrez atenţia asupra problemei principale, adică a Cadillacului. Eram sigur că dacă aş găsi o posibilitate să-mi repar maşina, aş reuşi să scap de încurcătură.

Dar de-abia mai spre seară am descoperit dintr-o dată cum aş putea să scap fără dificultăţi prea mari. Scosesem din portofel certificatul eliberat de West şi, examinându-l, mi-am dat seama că, fără să vrea, chiar el îmi dăduse soluţia.

Completând formularul, nu notase decât numărul maşinii, fără să specifice marca. Mi-am zis atunci că, punând numerele de la Pontiac la Cadillac, certificatul mă acoperă în cazul în care voi fi oprit ducând Cadillacul la un garaj pentru a fi reparat.

Am privit certificatul câteva minute fără să-mi vină să cred că ar putea fi aşa de simplu. Evident că agentul, care eventual m-ar fi oprit, ar putea compara numărul din certificat cu cel de pe talon, dar era un risc care trebuia asumat.

Mi-am zis că e prea periculos să schimb numerele înainte să se lase seara. Mai era încă o oră sau două până la apusul soarelui şi, tot aşteptând, mă apucă dorinţa de a-i telefona lui Lucille pentru a-i spune că găsisem poate o soluţie. Ştiam că brusca apariţie a lui West o zdruncinase zdravăn şi n-aş fi vrut s-o văd pierzându-şi cumpătul în ultimul moment, tocmai acum, când credeam că reuşisem să aranjez totul.

Am luat telefonul şi am format numărul lui Aitken. Chiar

Lucille fu cea care-mi răspunse.

- Ches la aparat, am zis. Poţi să vorbeşti?

Am auzit-o scoţând un ţipăt uşor.

- Da. Ce s-a întâmplat?

- Ţineam să-ţi spun că am impresia că am găsit o cale să scăpăm. Cred că totul se va aranja. Cred că într-adevăr am găsit soluţia cea bună.

Se lăsă tăcerea. Puteam să-i aud respiraţia întretăiată.

- Eşti sigur? mă întrebă într-un târziu.

- Da. Totul va fi în regulă. O să scăpăm amândoi.

- Dar cum?

- Nu pot să-ţi spun nimic la telefon. Dar ţineam s-o afli imediat. Nu mai ai de ce să te nelinişteşti.

- Înţeleg, spuse, cu o voce ce mi se păru ciudat de abătută. Bun. Foarte bine.

- Nu mai ai de ce să-ţi faci griji. Linişteşte-te.

- Bine, zise.

Apoi închise.

Aşezând receptorul, eram îngrijorat. Reacţia lui Lucille mă surprindea. Mă aşteptasem s-o văd mulţumită şi uşurată. Aproape c-ai fi putut spune că era nemulţumită că găsisem o soluţie!

Cum încă era prea multă lumină ca să mă duc la Seaborne, m-am dus să mă instalez pe terasă pentru a mai medita puţin, aşteptând nerăbdător apusul soarelui.

De-abia pe la opt şi jumătate se întunecă.

Am părăsit bungaloul, am luat Pontiacul şi m-am îndreptat spre casa lui Seaborne.

Am reuşit să scot destul de repede numerele Pontiacului. Eram obligat să lucrez la lumina lanternei, iar şuruburile erau ruginite, dar am reuşit. Apoi am deschis uşile garajului şi m-am închis înăuntru înainte de a aprinde lumina.

Placa din spate a Cadillacului a putut fi scoasă repede şi am înlocuit-o cu cea a Pontiacului. Am trecut la cea din faţă. Aici însă, am descoperit că şuruburile erau foarte ruginite şi m-am chinuit din greu să le deşurubez.

Eram întins pe spate, pe jumătate vârât sub maşină şi mă luptam cu buloanele când am auzit un zgomot slab afară.

Am rămas înlemnit, cu mâna încleştată pe cheia englezească, cu privirea fixată pe măruntaiele întunecate ale motorului.

Nu auzeam decât freamătul uşor al mareei urcând şi foşnetul vântului printre palmieri. Nu mă clinteam, cu urechea la pândă, cu inima bătând, sigur de-a fi auzit un zgomot afară, dar încercând să mă conving singur că imaginaţia îmi juca o festă.

Cum nu mai auzeam nimic, am sfârşit prin a-mi spune că visasem şi am reluat lucrul la afurisitele alea de şuruburi.

Tocmai desfăcusem ultimul şurub, când am auzit scârţâind uşa garajului.

Mi s-a oprit inima-n loc. De unde eram nu puteam să văd decât o uşă: ea se deschise încetişor. Ştiam că nu putea fi vântul. Închisesem bine uşile. Nu putea fi decât cineva care împingea canatul.

Am încercat să ies, târându-mă pe sub maşină. Înainte de a putea să ies de sub bara de direcţie, lumina s-a stins. Apoi am auzit uşile deschizându-se larg.

Luna încă nu apăruse. Prin uşile deschise, nu se vedea decât cerul întunecat şi câteva stele. Cuprins de panică, am continuat să mă târăsc pentru a mă degaja.

Dintr-o dată, când tocmai mă ridicam, cu placa Pontiacului în mână, o lumină fulgerătoare mă orbi. Apoi m-am trezit scufundat în cel mai profund întuneric.

Timp de câteva secunde, am rămas acolo, pe vine, fără să îndrăznesc să mă mişc, cu mintea golită, apoi am auzit pe cineva rupând-o la fugă. Revenindu-mi în fire, am înţeles ce se întâmplase.

Un tip, înzestrat cu un blitz, mă surprinsese în faţa Cadillacului accidentat şi mă fotografiase, cu numărul maşinii în mână.

Furia şi frica m-au făcut să ţâşnesc. Lăsând placa, am ieşit din garaj alergând.

Fotograful fugea spre drum. Auzeam distinct zgomotul paşilor lui. După ureche, mi-am dat seama că trebuie să fi fost un bărbat. Nici o femeie n-ar fi putut alerga aşa de repede şi în ritmul acela.

M-am grăbit pe urmele lui. Furia îmi dădea aripi, dar

întunericul nopţii fără lună îmi îngreuna urmărirea.

Cel puţin, aveam norocul de a cunoaşte bine drumul. Ştiam că la o sută-două de metri de bungaloul meu se găsea un pâlc de palmieri şi de tufişuri înflorite. Ceva mai departe, începea drumul care cobora în câmp deschis până la şosea. De o parte şi de alta a drumului nu erau decât dune de nisip. Dacă tipul depăşea tufişurile, n-aveam cum să nu-l prind, doar dacă nu era mult mai iute ca mine, ceea ce mă îndoiam.

Am ţâşnit pe drum cu o viteză ce n-o prinsesem niciodată; când m-am apropiat de pâlcul de palmieri şi de tufişuri, m-am oprit să ascult, cu respiraţia întretăiată. Nu mai auzeam nimic. Tipul părăsise probabil drumul şi se ascunsese în tufişuri.

Eram absolut sigur că fotograful meu nu era altul decât tipul care ne telefonase dimineaţa, mie şi lui Lucille. Era hotărât să ne şantajeze. Îmi făcuse o fotografie care putea să-mi aducă zece ani de puşcărie. Eram, deci, cât se poate de hotărât să nu-l las să-mi scape. Ţineam să-i fac felul cu orice preţ.

Acum regretam că nu-mi luasem lanterna. O beznă neagră mă înconjura şi nu puteam distinge decât siluetele vagi ale palmierilor profilate pe cerul întunecat. Individul se ascundea pe aproape. Am înaintat, pas cu pas, până sub copaci, atent să nu fac nici cel mai mic zgomot. De-abia atunci mi-am dat seama de dificultatea misiunii mele. Tufişurile formau o masă compactă şi întunecată. Eram sigur că omul meu era pe acolo, dar, fără lumină, era greu de descoperit.

Ramurile care foşneau îl avertizau fără îndoială că eram în căutarea lui. Am reuşit să ajung în mijlocul crângului şi m-am oprit să trag cu urechea. Nici un zgomot. Eram sigur că era acolo, la îndemână, ghemuit în întuneric şi probabil tot aşa de înspăimântat ca şi mine, sperând să trec fără să-l văd.

Fără lumină, n-aveam decât o singură şansă să-l descopăr. Să dau pur şi simplu peste el. Frunzele moarte îmi biciuiau obrajii. Am întins mâinile în faţa mea, ca un orb, fără a înceta să ciulesc urechile, în speranţa că-l voi auzi părăsindu-şi ascunzişul.

Şi apoi, deodată, piciorul mi se lovi de ceva moale. Am auzit o răsuflare uşoară care nu putea fi decât a unui tip prins pe neaşteptate. Am întins o mână în beznă şi degetele întâlniră o

figură. Am sesizat atunci umbra unei siluete întunecate care se profila în tufiş. Am tras mâna şi am strâns pumnul, dar eram cu o fracţiune de secundă în întârziere.

Am auzit şuieratul unei măciuci care mă loveşte. M-am aruncat într-o parte, cu braţul ridicat ca să-mi păzesc capul. Ceva dur mă plesni în umăr. Am căzut în genunchi. Înainte ca să-mi revin, şuieratul s-a auzit încă o dată şi am primit o lovitură violentă în creştetul capului.

Am simţit cum mă prăbuşesc într-un abis negru, fără fund.

II

Undeva, departe, o pendulă bătu de nouă ori. Dangătul melodios părea să vină din altă lume, dar era un sunet familiar. M-am surprins gândind că aşteptam acum bătaia propriei pendule, de pe căminul din living.

Am deschis ochii. Tavanul alb strălucitor se prăbuşi peste mine, apoi se îndepărtă brusc. Aveam impresia că un ciocan uriaş îmi turtea capul.

M-am grăbit să închid ochii şi am rămas aşa până când dangătul încetă; apoi i-am deschis cu grijă.

Eram întins pe divan. Am dus o mână la ceafă şi am simţit o ditai umflătură acoperită de sânge închegat. M-am ridicat încetişor şi m-am surprins gemând. Din nou a trebuit să închid ochii. Durerea de cap se linişti şi, după vreo câteva minute, am putut în sfârşit să mă ridic în capul oaselor şi să privesc în jurul meu.

Lumina era aprinsă peste tot. Lângă mine, am văzut pe măsuţă o sticlă din whisky-ul meu cel mai bun şi o găletuşă cu gheaţă. Era o sticlă pe care o păstram pentru ocazii deosebite şi am remarcat într-o doară că lipsea mai bine de un sfert.

M-am întors spre stânga şi n-am fost mai puţin surprins să văd un individ instalat într-unul din fotoliile mele preferate. Era în

penumbră. Privirea îmi era încă tulbure şi pentru mine nu era decât o siluetă vagă, dar mi-am dat imediat seama că el era cel care ne telefonase, care mă fotografiase în timp ce schimbam numerele maşinilor şi care mă lovise când mă împiedicasem de el în umbra tufişurilor.

Îmi ţineam capul cu amândouă mâinile şi din nou am închis ochii. După câteva momente, am făcut un efort să-mi revin, am ridicat capul şi l-am privit pe individul aşezat în faţa mea.

Încet-încet începeam să-i disting trăsăturile.

Era un tip solid, blond şi bronzat, de douăzeci şi trei - douăzeci şi patru de ani. Avea un nas grecesc, ochi verzi şi o mustaţă subţire. Avea trăsături regulate şi pletele îi erau pieptănate cu grijă. După părerea mea, ar fi trebuit să treacă pe la frizer, dar poate că femeile îl găseau atrăgător aşa cum era.

Era îmbrăcat în haine sport de culoare verde închis, avea pantofi din piele întoarsă şi, la mână, un ceas-brăţară din aur masiv. În mâna dreaptă ţinea un pahar plin cu whisky în care pluteau cuburi de gheaţă. Mă observa cu un surâs condescendent care îmi dădea ghes să sar la el şi să-i zdrobesc nasul cu un pumn.

- Salut, bătrâne, zise vesel. Începusem să mă întreb dacă nu cumva am mers prea departe.

Am pipăit uşor umflătura cu degetele. Am făcut o strâmbătură când ciocanul începu din nou să-mi piseze capul. Zâmbetul tipului din faţa mea dispăru şi reluă:

- Trebuie să fie dureros. Vrei să bei ceva?

- Cine eşti? Ce cauţi aici? am mormăit.

- M-am gândit că e mai bine să te aduc la tine acasă, zise întinzându-şi picioarele. E timpul să discutăm puţin. Am putea lega o prietenie minunată. Mă numesc Ross, Oscar pentru prieteni. Te simţi suficient de bine ca să porţi cu mine o mică discuţie prietenească?

- Mă simt suficient de bine ca să te fac să-ţi înghiţi dinţii! am zis, ridicându-mă încetişor.

Începu să râdă, sincer înveselit.

- Te înţeleg, dar în locul tău eu n-aş încerca. Au fost alţii mai solizi ca tine care au crezut aşa, dar şi-au dat seama rapid că se înşelau. Să nu ne certăm. E vorba pur şi simplu de o afacere pe care am putea s-o facem împreună. Eu am de vânzare un lucru pe

care s-ar putea să doreşti să-l cumperi. Nimic mai simplu!

Aşadar, Lucille avusese dreptate. Era un şantaj. L-am privit pe tipul care pretindea că se numea Ross şi m-am întrebat în ce măsură poate fi periculos. În primul rând trebuia să încerc să aflu ce ştie şi cât cere ca să tacă. De-abia apoi puteam decide atitudinea faţă de el.

- Şi ce crezi că posezi aşa interesant?

- Nu departe de aici e o plajă micuţă şi drăguţă, zise el, unde băieţii şi fetele vin să se distreze. Mi-am amenajat o ascunzătoare şi, când am nevoie de bani, dau o raită pe acolo. Nu întotdeauna am noroc, dar ieri seară am avut baftă. Am văzut soţia unui celebru magnat al publicităţii care făcea nebunii pe nisip cu un angajat al soţului ei. Şi am avut impresia că tipul respectiv ar prefera să lase câţiva dolăraşi acolo, decât să povestesc totul soţului. Dacă ţi-aş spune numărul fraierilor care-mi cad în plasă în felul ăsta, ai rămâne surprins. E grozav de rentabilă chestia.

Am luat o ţigară şi am aprins-o.

- Nu-i aşa de interesantă afacerea ta, am replicat. De ce te-ar crede mai curând pe tine decât pe mine?

Aprobă din cap.

- Corect. În general, clienţii merg până la cincizeci de dolari ca să muşamalizeze lucrurile, dar de data asta, a fost şi accidentul. Soţia celebrului magnat în publicitate n-a prea apreciat insistenţa ta şi a fugit. A luat maşina şi a ucis un poliţist. Trebuie să fi citit în ziare. Am ajuns la locul faptei la mai puţin de două minute după petrecerea accidentului. Nu s-a oprit şi ţi-a paradit maşina. Ideea ta de a schimba numerele nu era rea, dar de câteva ore bune te pândesc înarmat cu un aparat de fotografiat şi un blitz. Acum am şi o poză frumuşică de-a ta în aparat, ceea ce ar putea să vă bage la răcoare pentru zece ani, pe tine şi prietena ta. Şi dacă ai ghinion şi dai peste un judecător căpos, te alegi cu cinşpe' ani. Îmi pare deci că ai putea să cotizezi substanţial, dacă vrei să eviţi pârnaia şi s-o cruţi pe puştoaică.

Nu mă clintisem, cu privirea pierdută, zicându-mi că de data asta chiar că intrasem rău în încurcătură.

- Nu lua aerul ăsta nefericit, bătrâne, spuse zâmbind. În fond, banii ce reprezintă? Sunt lucruri mult mai importante în viaţă, decât dolarii. Chiar dacă ai avea un milion, tot n-ai putea să

profiţi de el în închisoare. Serios vorbind, am nevoie de parale. Trebuie să plec din ţară. O să reglăm afacerea asta printr-o singură plată, bani gheaţă. Scoate banii şi n-o să-i spun patronului tău că te distrezi cu nevastă-sa şi nici n-am să trimit poza poliţiei. E-n regulă?

- Da, dar după aceea, o să ceri din nou!

Sorbi un pic de whisky şi zâmbetul i se lăţi:

- Natural, ăsta-i un risc pe care ţi-l asumi, dar pentru o sumă rotunjoară, pot să promit că te uit.

Mi-am luat inima în dinţi şi am întrebat:

- Cât?

- Voi doi, răspunse cuibărindu-se mai bine în fotoliu, cred că aţi putea scoate treizeci de mii de dolari. Ea trebuie să aibă ceva diamante să le pună gaj şi tu - pun pariu - trebuie să ai ceva parale la ciorap. Da. Să zicem treizeci de mii. Şi nu-i scump

Un fior de gheaţă îmi trecu pe spinare.

- Eşti bolnav! N-am atâţia bani! Sunt de acord să plătesc cinci mii de dolari pentru poză, dar nici un sfanţ în plus!

Îşi termină whisky-ul şi aşeză paharul.

- Excelent scotch. Îţi dau răgaz până la sfârşitul săptămânii viitoare ca să faci rost de parale. O să-ţi telefonez ca să-ţi spun cum să mi-i trimiţi. Treizeci de mii, bani gheaţă.

- Dar îţi repet că nu-i am! Cinci mii e tot ce pot să scot.

Se aplecă înainte, luă o ţigară de pe măsuţă şi o aprinse.

- Nu face pe prostu', bătrâne. Poţi să-ţi vinzi casa. Ai putea să iei uşor cinşpe mii de dolari. Iar ea, şi ea poate să facă rost de bani. Trebuie doar să vă organizaţi. E o treabă care se reglează o singură dată. Şi n-am să reînnoiesc cererea. (Începu brusc să râdă.) N-am s-o reînnoiesc pentru că sunt sigur că n-o să mai fie nimic de scos de la voi. Ascultă-mă puţin, bătrâne. Când pun gheara pe un fazan, atunci mă agăţ cum trebuie. Din două, una: sau te căptuşeşti cu cinşpe' ani de pârnaie şi la fel şi puştoaica, sau vă descurcaţi să faceţi rost de treizeci de mii de dolari. Vă dau şase zile. Gândeşte-te. Te sun joi ca să văd cum stai. N-ai prea mult de ales: ori verşi mălaiul, ori intri pentru cinşpe' ani la răcoare. E foarte simplu. (Se ridică.) În locul tău, eu n-aş mai ezita, dar poate că nu vedem lucrurile la fel. Nu te lăsa doborât tăicuţule. În fond, banii ce reprezintă? (Traversă camera,

mişcându-şi umerii musculoşi.) Îmi pare rău că a trebuit să te lovesc, dar ai căutat-o. Ne vom revedea, fii liniştit. Atunci, pe curând şi mulţumesc pentru băutura excelentă!

L-am urmărit cu privirea. În pragul camerei, se opri şi privirile ni se încrucişară. Mă apucase iar durerea de cap şi nu mă simţeam prea bine.

- Şi fără bancuri, da? Poţi să protestezi, e normal; nu strică nimănui, dar să-ţi intre bine în cap că eşti încolţit. O să-ţi dai repede seama că laţul e bine strâns.

Ieşi şi după un moment am auzit o maşină demarând şi îndepărtându-se rapid.

M-am ridicat clătinându-mă, am luat un pahar curat din vitrină şi mi-am turnat o porţie zdravănă de scotch. Am dat-o peste cap dintr-o înghiţitură şi m-am dus în baie, unde am umplut chiuveta cu apă rece. Mi-am vârât capul în apă şi când m-am întors în living mă simţeam mai bine. Mi-am mai turnat un whisky, m-am aşezat în fotoliu şi mi-am aprins o ţigară.

Cu ochii în tavan, mi-am zis: "Iată ce înseamnă un şantaj". Ross afirmase că laţul e bine strâns. M-am apucat deci să analizez capcana, să văd dacă n-avea vreo fisură.

După câteva momente de gândire, mi-am dat seama că eram bine încolţit. Nici o ieşire. Eram legat de mâini şi de picioare. Dacă m-aş fi dus la Aitken să-i spun adevărul, m-ar fi dat afară. Dacă aş mărturisi totul poliţiei, ar aresta-o pe Lucille, iar Aitken s-ar răzbuna sălbatic pentru că i-am denunţat soţia. Dacă reuşeam să fac rost de treizeci de mii de dolari, puteam să-mi iau adio de la noua agenţie de la New York...

Cum spusese Ross, laţul era bine strâns.

Ce să fac?

Mi-am stins ţigarea şi am aprins alta.

Nu-mi rămânea decât o singură soluţie. Să scap de laţ. Nu numai că trebuia să scap din capcană, dar trebuia să-i fac felul lui Ross, ca să nu mi-l facă el mie înainte. N-aveam de ales: trebuia să-l prind pe Ross, altfel eram terminat.

În orice caz, aveam răgaz şase zile înainte de a mă ocupa de el. Primul lucru de făcut era să aranjez problema Cadillacului.

Se făcuse ora nouă şi jumătate. Am luat telefonul şi l-am sunat pe Sam Lowther, mecanicul care se ocupa de maşina mea.

- Sam, i-am spus când a răspuns, iartă-mă că te sun aşa târziu, dar tocmai am ciocnit rău Cadillacul. Am intrat într-un copac şi aş avea nevoie să fie reparat repede. Ai timp?

- Pot să-l iau imediat, domnule Scott, dacă doriţi. Am doi lucrători care nu prea au ce face acum şi ar putea să se ocupe de maşină de-ndată ce-o aduceţi. Dacă nu-i aşa de grav, aş putea s-o fac până miercuri, dar trebuie să văd întâi cât de mare-i reparaţia, înainte de a vă da un răspuns definitiv.

- Mulţumesc foarte mult, Sam. Ţi-o aduc într-o jumătate de oră.

Chiar dacă mă mai durea al naibii de tare capul, eram hotărât să-i încredinţez Cadillacul chiar în seara aceea.

- De acord, domnule Scott. Dar mai e o problemă. Trebuie să anunţaţi accidentul la poliţie. Din cauza acelei poveşti cu şoferul care a fugit de la locul accidentului. Nu pot să fac nici o reparaţie fără certificat. Probabil că aţi citit în ziare. Puteţi să faceţi rost de unul?

- Îl am deja. Am anunţat accidentul imediat şi poliţia a aranjat totul.

- Perfect, domnule Scott. Trebuie doar să-mi aduceţi maşina şi băieţii mei se vor ocupa de ea imediat.

I-am mulţumit şi am închis.

Bineînţeles, ar fi putut să observe schimbarea numărului, dar mi-am zis că trebuie să-mi asum riscul ăsta. Zeci de maşini îi treceau prin mână şi era puţin probabil să remarce. Mergând mai curând la el decât la un garaj unde nu eram cunoscut, speram să evit întrebările neplăcute.

Am închis bungaloul cu cheia şi m-am îndreptat pe jos spre casa lui Seaborne. Am urcat aleea spre garaj cu greutate, având o durere de cap înfiorătoare.

Nu fusese mişcat nimic de când ţâşnisem în urmărirea lui Ross. M-am închis înăuntru şi am terminat de înşurubat placa din faţă. Apoi am făcut înconjurul maşinii pentru a examina sângele coagulat pe cauciuc. Trebuia să-l curăţ. Nu puteam să-l las acolo, Sam l-ar fi observat cu siguranţă. Aveam impresia că distrug o dovadă care ar fi putut fi în favoarea mea dacă aş fi fost prins, dar în nici un caz nu puteam lăsa acolo urmele de sânge.

Am luat o găleată cu apă şi am spălat pneul. Apoi am scos

Cadillacul pe drum şi am băgat Pontiacul în garaj. După care, am închis garajul cu cheia şi m-am îndreptat în viteză spre şosea.

N-aveam încotro, trebuia să conduc cu un singur far. Am avut noroc că drumul era aproape pustiu. Puţinele maşini cu care m-am intersectat n-au părut să remarce unicul meu far şi am ajuns la garajul lui Sam fără să întâlnesc vreo patrulă de poliţie.

Intrând în atelierul slab luminat, l-am observat pe Sam la biroul lui; tocmai vorbea cu cei doi mecanici.

Veni spre mine cu mâna întinsă. Era un tip mătăhălos, gen Hercule, cu figura bronzată şi bucălată, cu ochi poznaşi.

- Bună seara, domnule Scott, zise aruncând o privire Cadillacului. Mamă, Doamne! Dar aţi încasat-o!

- Mda. Iată ce înseamnă să mergi prea repede, cu mâna de gâtul unei prinţese, i-am răspuns, convins că genul ăsta de explicaţie era pe gustul lui.

Surâse.

- Ştiu şi eu ce înseamnă asta, ce mai. Şi eu fac la fel. Ah, femeile! În sfârşit, nu-i aşa grav, dar nu cred că aş putea să-l fac înainte de sfârşitul săptămânii.

Mecanicii s-au apropiat nemulţumiţi să examineze caroseria. Privind portiera, Sam reluă:

- Zgârieturile astea două sunt destul de adânci. Aţi face bine să vă apucaţi de treabă, băieţi. Scoateţi uşa şi începeţi cu asta. (Se întoarse spre mine.) Aveţi hârtia de la poliţie, domnule Scott?

În momentul în care băgam mâna în buzunar să-mi scot portofelul, am auzit zgomotul unei motociclete şi, întorcându-mă, am văzut un agent care oprise în faţa garajului. Mi se opri inima în loc, după care începu să bată nebuneşte. Am reuşit totuşi să-mi păstrez o figura impasibilă când motociclistul intră în atelier...

- O secundă, îmi zise Sam, îndreptându-se spre agentul pe care se părea că-l cunoaşte. Salut, Tim. Ce-ţi trebuie? îl întrebă.

- Ai o maşină accidentată? mormăi celălalt.

- Da, întocmai. Domnul Scott tocmai mi-a adus Cadillacul. A intrat într-un copac.

Agentul îmi aruncă o privire pătrunzătoare. Apoi se apropie de maşină. Examină farul. Îmi revenisem şi scosesem în sfârşit certificatul din portofel.

M-am apropiat de motociclist.

- Ţineţi, domnule agent, am un certificat pe care mi l-a dat locotenentul West, i-am zis.

Se răsuci agale, fără grabă şi întinse mâna fără să mă slăbească din ochii săi mici şi duri. A trebuit să fac un efort de voinţă pentru a-i susţine privirea, dar am reuşit. Studie certificatul.

Dacă mi-ar fi cerut talonul, eram terminat. Dar n-aveam altceva de făcut decât să aştept, şi minutele următoare fură printre cele mai dificile din viaţa mea.

Privi numărul masinii şi din nou hârtia, apoi, în sfârşit, îşi împinse casca pe ceafă şi-şi umflă obrajii.

- Când l-aţi văzut pe locotenent? mă întrebă.

- La domnul Aitken, patronul meu. Locotenentul a verificat maşinile domnului Aitken şi pe a mea cu aceeaşi ocazie, am spus, dându-mi seama că vocea îmi suna destul de nesigur. Sam mă cunoaşte. El se ocupă întotdeauna de maşina mea.

- Cum aţi avut accidentul?

- Am intrat într-un copac.

Sam se amestecă în discuţie.

- Domnul Scott tocmai pipăia o fetişcană, zise el cu un zâmbet complice. Şi eu făceam la fel la vârsta lui şi uite aşa am intrat prin vitrina unui magazin.

Agentul nu-şi descreţi fruntea. Îmi întinse certificatul cu un gest brusc şi mormăi:

- Tare mi-ar place să te bag la zdup. Ai fi putut ucide pe careva.

- Ştiu. Asta mi-a zis şi locotenentul, am răspuns, cu falsă umilinţă. I-am promis să nu se mai repete.

Motociclistul ezită. Vedeam că murea de poftă să facă un scandal, dar eram sigur că aluzia mea la locotenent îl împiedica. Şi nu mă înşelam.

- Să nu se mai întâmple, îmi spuse, întorcându-mi spatele să vorbească cu Sam. Eram aproape convins că am pus mâna pe ticălosul care l-a omorât pe O'Brien. Un şofer mi-a semnalat maşina asta. În sfârşit, asta e. Am plecat.

După ce plecă, Sam îmi făcu cu ochiul.

- Bine aţi făcut că aţi pomenit de locotenentul West, altfel îngâmfatul ăsta v-ar fi umflat. E un tip care caută mereu râcă.

I-am dat certificatul.

- O să ai fără îndoială nevoie de asta.

- Just, spuse, punându-l în buzunar. Aş putea să vă dau o maşină, domnule Scott.

- Mi-ai face un mare serviciu.

- Luaţi Buickul de colo. Am să vă dau Cadillacul vineri. Îmi aduceţi Buickul venind de la birou şi maşina dumneavoastră vă va aştepta.

I-am mulţumit, m-am urcat la volanul Buickului şi am ieşit în şosea.

N-aveam nici un chef să mă întorc la bungalou. Era unsprezece fără douăzeci. Întâlnirea cu motociclistul mă cam tulburase şi nu mă simţeam în stare să rămân acasă, singur cu gândurile mele sumbre. Aşa că m-am îndreptat spre centrul oraşului.

Am parcat Buickul şi m-am îndreptat spre barul unde mergeam câteodată cu Joe, să găsim o sursă de inspiraţie. Barmanul, un grăsan bătrân şi simpatic, pe care-l numeam Slim, mi-a făcut un semn de bun venit văzându-mă că intru. M-am săltat pe un taburet şi am comandat un scotch dublu.

Nu avea decât patru clienţi; erau în fundul sălii, la o partidă de whist.

- Ia te uită, domnul Scott. Cam târziu în seara asta!

- Mda. Dar mâine e duminică.

- Exact. Ziua mea preferată. (Îmi turnă un scotch, adăugă gheaţă şi puse paharul în faţa mea.) Ia spuneţi, aţi auzit vestea, în legătură cu şoferul?

Mi se strânse brusc stomacul.

- Nu. Ce s-a întâmplat?

- Tocmai am auzit la radio, acum zece minute. Cam la aceeaşi oră când a fost ucis poliţistul, un martor a observat un bărbat şi o femeie într-o maşină care a ieşit de pe şosea îndreptându-se spre drumeagul care duce la plajă. Poliţia a lansat un apel cerându-le să se prezinte de urgenţă. Se crede că ar fi putut să vadă maşina care l-a lovit pe O'Brien; dacă nu sunt chiar ei vinovaţii...

Am luat o înghiţitură zdravănă de whisky.

- Nu se poate! am zis, fără să-l privesc.

- Eu pun pariu că n-or să se prezinte. Un bărbat şi o femeie

pe drumeagul ăla, vă daţi seama că doar nu se duceau să admire peisajul! (Îmi făcu cu ochiul.) Şi n-au nici un chef să-şi vadă poza pe prima pagină a ziarelor!

- Chiar aşa. În orice caz, poliţia a dat lovitura găsindu-l pe tipul ăla, am răspuns, făcând un efort uriaş să par cât mai indiferent.

- Mda. Mie mi se pare totul cam exagerat. Zilnic sunt accidentaţi o grămadă de oameni, dar se face atâta tam-tam pentru că ăsta-i poliţist.

L-am ascultat răbdător, în timp ce-mi expunea părerea lui despre poliţie, apoi l-am întrebat dintr-o dată:

- Nu cumva îl cunoşti din întâmplare pe unul Oscar Ross?

Slim păru mirat.

- Ba da. E barman la "Little Tavern", colo jos, la Mont Cresta. Îl cunoaşteţi, domnule Scott?

M-am străduit să rămân impasibil, cu toate că ştirea asta mă puse pe gânduri.

- Nu, dar auzisem că-i cel mai bun barman din regiune. Mă întrebam ce-o avea aşa nemaipomenit.

- Pariez că vreo femeiuşcă v-a povestit asta, replică Slim cu dispreţ. Cel mai bun barman! Hai că-i bună! Nu-i decât un amator, asta e, nimic altceva. Prepară nişte cocteiluri de-ar vomita şi-o pisică. Vă spun eu ce are aşa nemaipomenit: o moacă atrăgătoare. Domnul place femeilor. Şi când apare o femeie la bar, apăi atunci să vezi circ, vă spun eu! Ştiţi dumneavoastră, ochiade languroase, privirea-n decolteu, tot felul de mângâieri când le ajută să se urce pe taburet. Puştoaicele adoră asta, dar, ca barman, nu face doi bani. Eu nu l-aş angaja nici pe gratis.

- "Little Tavern"? Nu acolo cântă Dolores Lane?

- Ba da. (Slim luă o cârpă şi se apucă să lustruiască tejgheaua barului.) Dacă n-aţi intrat acolo niciodată, n-aţi pierdut nimic. Nici fata nu merită deranjul.

- Nu despre ea se spune că era logodită cu poliţistul care a fost călcat?

Slim îşi frecă bărbia, cu privirea pierdută.

- Mda, cred că aveţi dreptate, dar poate-i doar o bârfă de-a ziariştilor. De ce s-ar mărita o cântăreaţă de cabaret cu un poliţist, vă întreb?

Mi-am terminat whisky-ul.

- Aici, chiar că ai dreptate. Basmele aste din ziare sunt bune de-aruncat, am spus, coborând de pe taburet. În sfârşit, o şterg şi eu spre casă. Duminică plăcută!

M-am îndreptat spre Buick. Urcându-mă la volan, am aprins o ţigară.

Printr-o pură întâmplare, căpătasem o informaţie care ar fi putut să se dovedească interesantă. Aşadar, Ross şi Dolores Lane lucrau în acelaşi local... Dolores îmi spusese că trebuia să se mărite cu O'Brien. Şi Slim se întreba pentru ce o cântăreaţă de bar s-ar mărita cu un poliţist. Chiar că n-avea nici un sens. Chestia asta trebuia studiată îndeaproape.

Aşa că m-am hotărât pe loc să dau o raită pe la "Little Tavern". Am demarat, am lansat Buickul în mulţimea de maşini, extrem de numeroase în seara aceea de sâmbătă, şi m-am îndreptat spre Mont Cresta.

CAPITOLUL IX

I

"Little Tavern" era tipul de bar de noapte de la periferia oraşului, cu aleea semicirculară pentru intrarea maşinilor, reclama multicoloră din neon, portarul cu galoane şi parkingul înţesat de maşini, una mai urâtă ca alta. Am reuşit să parchez, am stins farurile şi am scos cheia din contact. Apoi m-am strecurat printre maşini până la intrare. Portarul învârti uşa turnantă, ducând un deget la caschetă.

Am pătruns într-un hol larg, supraîncărcat cu ornamente. Fata de la garderobă, îmbrăcată cu o rochie vaporoasă, scurtă de nu-i ajungea nici până la genunchi, se apropie de mine, legănându-şi şoldurile şi arătându-şi dinţişorii albi într-un zâmbet larg în semn de bun-venit. Surâsul i se şterse puţin când observă că n-am nici pălărie şi nici palton să-i încredinţez, ceea ce o lipsea de un dolar bacşiş. Am trecut prin faţa ei adresându-i cel mai seducător zâmbet de care eram în stare. Dar asta o afectă tot aşa de mult ca pe o statuie! Făcu cale întoarsă şi îşi balansă din nou fundul îndreptându-se spre colţişorul ei. În privinţa asta, ea şi cu Marilyn Monroe aveau o grămadă de puncte comune.

Am urcat scara acoperită cu covor roşu, am traversat un culoar bine luminat şi m-am îndreptat spre o firmă luminoasă cu neon bleu pal care semnala barul.

În prag, m-am oprit o clipă să admir tabloul.

Încăperea era imensă, având în fund un bar în formă de potcoavă şi numeroase mese ocupate cu peste o sută de clienţi veniţi să-şi facă plinul.

Nu era ceea ce am putea numi o clientelă aleasă. Nici un smoking. Femeile erau din toate categoriile. Câteva aveau aerul

unor secretare scoase în lume de patron, drept recompensă; altele erau figurante obosite scăpate de la o operetă ce dăduse chix. Unele aveau meseria înscrisă pe frunte şi stăteau singure la câte o masă, la distanţă respectabilă una de alta. Mai erau şi câteva trecute de prima tinereţe, care-şi aşteptau nerăbdătoare gigoloul. Pe scurt, era clientela obişnuită a tavernelor de mâna a doua din Palm City.

Am aruncat o privire spre tejgheaua barului. Doi barmani îşi făceau de lucru, doi tipi mărunţi care, judecând după părul negru uleios, pielea lucioasă şi închisă la culoare şi zâmbetul lor slugarnic, trebuie să fi fost mexicani. Nici urmă de Ross. Nici nu m-aşteptam de altfel să-l găsesc. Trebuia să fie ziua lui liberă.

La bar, m-am trezit plasat lângă un grăsan în costum alb cam şifonat, care bea rom cu lămâie şi părea pilit bine.

Am comandat un scotch cu gheaţă şi, în timp ce barmanul mă servea, l-am întrebat la ce oră începe spectacolul.

- Unsprezece şi jumătate, spuse, făcând paharul să alunece spre mine. În restaurant, a doua uşă la stânga, pe culoar.

Mă părăsi ca să servească o blondă înaltă şi osoasă, în rochie verde de seară, care ceruse un cocteil cu şampanie, pe care curtezanul ei bătrâior nu părea deloc dispus să i-l plătească.

M-am uitat la ceas. Se făcuse unsprezece şi douăzeci. Beţivanul dolofan de lângă mine se întoarse cu un zâmbet ezitant, ca şi cum s-ar fi scuzat că se băga unde nu-i fierbea oala.

Suflându-mi în faţă o duhoare tare de rom, mă avertiză:

- Nu te duce să-ţi arunci banii la cabaret, amice. Ceva mai tare în materie de escrocherie nu găseşti în altă parte, ascultă aici.

- Nu sunt fete?

Făcu o strâmbătură.

- Dumnezeule! Da, sigur, sunt fete, dacă vrei. Dar eu am văzut mult mai frumoase până şi în bordelurile algeriene.

Am început să învârt paharul.

- S-ar părea că tipa aia, Lane, merită toţi banii.

Dădu peste cap o înghiţitură de rom şi-mi făcu cu ochiul.

- Ea poate că merită, dacă pui mâna pe ea, dar nu-i aşa uşor. Eu am încercat şi n-am reuşit decât să-mi pierd două seri ascultând-o cântând, dar cu cântecul n-are nici o tangenţă.

- Atunci, ce-i aşa de interesant în bomba asta?

Aruncă o privire în spate să vadă dacă nu-l aude careva, apoi se apleca spre mine şi-mi şopti:

- Rămâne între noi. Află că la etaj e o ruletă. Se joacă sume astronomice. Restul nu-i decât un paravan. Dar să nu scoţi o vorbă, bătrâne. Ţi-o spun asta ca prieten, să-ţi fac un serviciu, asta-i tot... aşa că, nici un cuvânt!

- Poate o să mă duc, să văd ce-aş putea pierde.

Dădu din umerii solizi.

- Sunt foarte stricţi la intrare. Toată treaba-i clandestină. Ai putea să vorbeşti cu Claude, gerantul. Dacă vrei, poţi să-i spui că te-am recomandat eu: Phil Welliver.

- Mulţumesc. Unde aş putea să-l găsesc?

Cu un semn din cap îmi arătă o uşă, de cealaltă parte a barului.

- Pe acolo. Trebuie să plec, adăugă, făcând un efort să se ridice de la tejghea. I-am promis nevesti-mi s-o scot în seara asta şi am uitat complet. Aş face bine să nu ajung prea târziu acasă.

L-am privit traversând sala clătinându-se şi când dispăru m-am ridicat şi eu, simţind în spate privirile a zece perechi de ochi avizi.

Am descoperit restaurantul în stânga, pe culoar. Era o sală ovală, cu lumini filtrate prin sticlă roşie şi cu draperii azurii. Vreo şaizeci de clienţi îşi sfârşeau masa şi încăperea plină de fum răsuna de zgomotul conversaţiilor.

Şeful de sală, un tânăr cu un aer obosit, cu un păr roşcat ondulat, se apropie de mine, cu un zâmbet profesional pe faţă.

- Aş vrea să văd spectacolul, i-am spus, dar nu vreau să cinez.

- Bineînţeles, domnule. Un pahar şi un sandviş, poate... zise cu o voce stinsă, cu un gest de scuză.

- Da, foarte bine. Un whisky cu lămâie şi un sandviş cu pui şi pâine neagră...

Mă conduse printre mese spre un colţişor mult prea aproape de orchestră ca să fie plăcut, dar n-am comentat. Se îndepărtă şi m-am instalat.

Orchestra era formată dintr-un cvartet de negri solizi: o trompetă, bateria, un contrabas şi un saxofon. Cântau de parcă ar

fi vrut să obţină câteva zile de concediu şi se pregăteau să facă grevă dintr-un moment în altul, dacă nu le obţineau.

După câteva momente, ospătarul îmi aduse paharul şi sandvişul. Pâinea era veche şi puiul părea să fi murit de gălbinare. Nu l-am atins. Mi se mai întâmplase, în cursul existenţei mele să beau un whisky mai prost, dar foarte rar.

Pe la douăsprezece fără un sfert, s-a eliberat ringul şi patru fete îşi făcură intrarea tropăind. Purtau doar un cache-sex*, sutien şi pălărie-tricorn. Erau de-a dreptul urâte, cu genunchii lor murdari. Era un spectacol tocmai bun pentru beţivani. După o scurtă apariţie, de care profitară ca să facă cu ochiul obişnuiţilor localului, ieşiră ţopăind, cu şi mai mult entuziasm încă de cât la sosire. Exact cum îmi spusese prietenul meu, amatorul de rom cu lămâie, ca spectacol, era cea mai curată escrocherie.

Puţin după miezul nopţii, Dolores Lane intră şi se agăţă de microfon ca înecatul de un pai.

Era îmbrăcată cu o rochie de lamé aurie, strânsă pe corp; sub lumina puternică a reflectoarelor nu era chiar neplăcută la vedere. Interpretă două cântece sud americane. Nu avea o voce prea grozavă dar, cel puţin, cânta corect. Fără microfon, nimeni n-ar fi auzit-o. Îşi debită cântecul fără entuziasm, de parcă ar fi plictisit-o şi nu recoltă decât câteva aplauze anemice.

Părăsi ringul cu ochii strălucitori şi fu înlocuită de mulţimea de dansatori.

Am luat o foaie de carnet din portofel şi am mâzgălit următorul bilet:

"Vrei să bei un pahar cu mine? Sper că în dimineaţa asta nu ţi-a intrat prea mult nisip în pantofi".

Era destul de ridicol, dar îmi ziceam că biletul o s-o intereseze cu siguranţă. Am oprit un ospătar care trecea, i-am dat biletul cu un bacşiş de cinci dolari şi i-am spus să facă ce trebuie în viteză. Controlă că e vorba într-adevăr de cinci dolari, înainte de a-mi spune că se va ocupa de asta. Eram la al doilea pahar când reapăru.

- Mi-a spus că vă primeşte în loja ei, îmi zise, cu un aer curios. Pe aici, faceţi la stânga şi e uşa din faţă, cea cu o stea

---

* cache-sex - care ascunde doar sexul

pictată deasupra.

I-am mulţumit.

Ezită, lăsându-mi posibilitatea de a umbla eventual la portofel dar, cum nu schiţam nici un gest, plecă.

Mi-am terminat whisky-ul, am plătit şi am intrat, prin uşa pe care mi-o arătase ospătarul, în culoarul obişnuit de culise. M-am pomenit în faţa unei uşi prăpădite, decorată cu o stea decolorată. Am bătut. O voce de femeie îmi spuse să intru. Am apăsat clanţa şi am intrat într-o cămăruţă conţinând o masă de machiaj cu o oglindă înconjurată de becuri, un dulap, un paravan într-un colţ, două scaune şi un covor tocit.

Dolores era aşezată în faţa oglinzii şi se demachia. Era îmbrăcată într-un halat de mătase roşie despicat lateral, care-i dezvelea picioarele subţiri încălţate cu ciorapi de nylon. Pe toaletă se afla o sticlă plină pe jumătate cu gin şi un pahar cu gin şi apă. (Sau poate doar cu gin.)

Nu se întoarse, dar mă observă în oglindă în timp ce închideam uşa şi luam un scaun.

- Mă gândeam eu că tu eşti, zise. Vrei un gin? Trebuie să mai fie un pahar pe aici.

M-am aşezat.

- Nu, mulţumesc. Sunt pe whisky. Mă gândeam mai curând să-ţi ofer eu ceva.

Se aplecă să se privească îndeaproape, apoi îşi aranjă sprâncenele negre cu o pensulă de machiaj.

- De ce?

Mi se părea uşor ameţită, dar nu eram sigur.

- Îmi place numărul tău. Mă gândeam că merită din plin o sticlă de şampanie, am spus fără s-o scap din ochi. Şi apoi, am să-ţi spun câte ceva.

Puse jos pensula şi bău o înghiţitură. Am văzut-o scuturându-se şi făcând o strâmbătură şi am înţeles că paharul conţine gin curat.

- Cine eşti, de fapt?

Privirea ei cam vagă şi sticloasă mă lămuri că era pe trei sferturi beată, dar nici chiar într-atât încât să nu ştie ce vorbeşte sau ce face.

- Mă numesc Chester Scott. Locuiesc în oraş şi lucrez aici.

- Scott? (Îşi ridică sprâncenele.) Chester Scott? Unde am mai auzit numele ăsta?

- Îl cunoşti?

Strânse pleoapele, mai făcu o strâmbătură şi ridică din umeri.

- Îl cunosc... Deci, aşa, îţi plac cântecele mele? zise, întinzând mâna. Dă-mi şi mie o ţigară.

I-am oferit o ţigară, am luat şi eu una şi i-am oferit foc.

- Cântecele sunt perfecte, dar decorul nu e demn de tine.

- Ştiu. (Suflă un nor de fum spre tavan şi mai bău o gură de gin.) I-ai auzit aplaudând? Ai fi zis că aveau toţi degerături.

- Nu-i un public pentru tine.

Se strâmbă.

- O artistă demnă de numele ăsta poate dezgheţa orice public, spuse, întorcându-se să se privească în oglindă. (Luă o periuţă pentru gene şi începu să le aranjeze cu mişcări iuţi şi precise.) Ce naiba căutai acolo azi dimineaţă? Povestea cu scăldatul mi s-a părut cam trasă de păr.

- Făceam o mică recunoaştere. Cum se face că ai vrut să te măriţi cu un poliţai?

Aşeză cu grijă periuţa şi întoarse agale capul. Privirea ei strălucitoare era din ce în ce mai pierdută.

- Ce-ţi pasă ţie cu cine mă mărit eu?

- Nu-mi pasă, aşa e. Doar că mi s-a părut curios ca o fată ca tine să se logodească cu un poliţist.

Surâse uşor.

- Trebuie să-ţi spun că nu era un poliţist obişnuit.

- Serios? (M-am aplecat să sting ţigarea într-o cutie goală de pe toaletă.) Cum adică, neobişnuit?

Duse mâna la gură să-şi înăbuşe un mic sughiţ.

- Avea parale. (Se ridică şi, cu paşi nesiguri, dispăru în spatele paravanului.) Dar tu, domnule, Scott, ai?

Mi-am întors scaunul, astfel încât să văd paravanul. Numai capul i se vedea. Îşi scoase halatul şi-l aruncă pe jos.

- Am ceva, am zis. Nu prea multe.

- Singurul lucru care contează pe lume sunt banii. Să nu crezi tot ce se vorbeşte. Sănătatea şi religia sunt importante dar, după părerea mea, nu au valoarea banilor. Dacă n-ai bani, mai

bine îţi cumperi un brici şi-ţi tai beregata. Fără bani te pierzi în mulţime, faci parte din gloată şi, pentru mine, nimic pe lume nu-i mai rău.

Ieşii din spatele paravanului, îmbrăcată într-o rochie roşie care-i punea în valoare formele generoase. Se îndreptă clătinându-se spre toaletă pentru a-şi aranja părul negru şi, în timp ce se pieptăna, continuă:

- De zece ani fac aiureala asta. Se pare că am un dram de talent. Nu eu spun asta, ci impresarul meu, un beţivan care se agaţă de poalele mele pentru că n-are alţi clienţi pe care să-i stoarcă. Dar bruma asta de talent nu-mi aduce aproape nimic. Din ce să trăiesc? Aşa că, atunci când îngâmfatul ăsta de poliţai m-a pus în pat, mi-a convenit pentru că avea bani. În zece ani, am trecut prin aproape toate bombele de pe coastă. Am avut o groază de propuneri, dar nimeni, niciodată, nu mi-a vorbit de căsătorie. Şi apoi a apărut poliţaiul ăsta. Era dur şi bădăran şi nu prea arătos, dar cel puţin voia să mă ia de nevastă. (Tăcu un timp, atât cât să-şi termine ginul.) Era bogat. Mi-a făcut cadouri. (Deschise un sertar al toaletei şi scoase o pudrieră de aur, pe care mi-o arătă. Era o bijuterie de lux care-ţi lua ochii.) Mi-a dat asta şi nu mi-a cerut să mă dezbrac imediat ce am pus mâna pe ea. Mi-a oferit o haină de jder când eu n-aveam decât rochia de pe mine. Mi-a spus că dacă-l accept o să-mi dea o haină de vizon la nuntă. (Îşi mai turnă un pahar de gin, gustă şi făcu o strâmbătură de dezgust. Mi-am zis că nu mi-ar fi spus atâtea dacă n-ar fi fost beată, aşa că mi-am făcut urechile pâlnie.) Avea un bungalou la Palm Bay. O chestie simpatică. Avea o terasă care dădea spre mare şi camerele erau mortale. Una dintre camere avea podeaua din sticlă, luminată pe dedesubt. Dacă ar fi trăit, m-aş fi măritat cu el. Chiar dacă intra la mine cu pălăria pe cap, chiar dacă îşi punea picioarele pe toaletă şi îmi spunea "păpuşico", m-aş fi măritat cu el! Dar a fost atât de tâmpit şi s-a lăsat ucis. (Dădu peste cap restul de gin şi împinse paharul cutremurându-se.) Da, tocmai atunci când el şi Art Galgano... (Se întrerupse şi mă privi,clipind din ochi, ca şi cum nu mă mai recunoştea.) Cred că m-am îmbătat. Pentru ce îţi povestesc toate astea?

- Nu ştiu. Câteodată, oamenii simt nevoia să vorbească. Nu mă plictiseşti. Nu-i vina lui că a fost ucis. Ar trebui să fii tristă.

- Crezi? (Îşi stinse ţigarea.) Pentru mine sunt necăjită. Tu nu vrei să te căsătoreşti, domnule Scott? spuse, turnându-şi iar gin.

- Trebuie să recunosc că nu.

- Şi atunci ce vrei?

- Aş vrea să ştiu exact cum a fost ucis O'Brien.

Îşi ridică paharul şi îl mirosi.

- E dezgustătoare mizeria asta. Nu beau aşa ceva decât în zilele când am succes, ca astă seară... Dar ce legătură ai tu cu O'Brien? zise, privindu-mă fix.

- Nici una. Eram pur şi simplu curios să ştiu cum s-a întâmplat.

- Pur şi simplu curios? Fără nici un motiv?

- Pură curiozitate.

Mă observă un timp.

- Cum ziceai că te cheamă?

- Scott.

- Şi încerci să afli cum a murit Harry?

- Asta-i tot.

- Aş putea să-ţi spun. (Mai bău o înghiţitură, dar, cuprinsă de scârbă, se duse şi vărsă restul în chiuveta mică şi murdară.) Aş putea să-ţi spun. Cât ai da ca să afli, domnule Scott?

Mi-am aruncat ţigarea în cutia goală.

- Vrei să spui câţi bani?

Se sprijini cu şoldul plinuţ de chiuvetă şi-mi surâse. Nu era un zâmbet încurajator; figura îi era dură ca de piatră.

- Da, despre bani este vorba. Chester Scott! Ah, da, bineînţeles! Acum ştiu cine eşti. Eşti tipul pe care-l şantajează Oscar.

- De unde-ai auzit asta? am întrebat, încercând să rămân cât mai impasibil.

- Aud o grămadă de chestii. Dar sunt împotriva şantajului. Am nevoie de bani, domnule Scott. Pot să-ţi dau nişte informaţii care îţi vor permite să scapi de Oscar, dar trebuie să plăteşti. N-am să te jupoi. Îţi spun totul pentru cinci sute de dolari. E gratis. Ştiu cât îţi cere Oscar. Cinci sute de dolari e o nimica toată.

- Despre ce fel de informaţii este vorba?

- Ai cinci sute de dolari, domnule Scott?

- N-am la mine.

- Poţi să-i obţii în seara asta?

- E posibil.

M-am gândit la cei opt sute de dolari care rămâneau în permanenţă în seiful din birou. Aş fi putut să-i iau împrumut şi să-i pun la loc luni la deschiderea băncii.

- De ce crezi că informaţiile tale valorează atâta pentru mine?

- Mai dă-mi o ţigară.

M-am apropiat de ea, i-am oferit o ţigară şi foc. Aplecându-se să-şi aprindă ţigarea de la brichetă, îşi puse mâna pe mâna mea. Pielea îi era uscată şi fierbinte. M-am îndepărtat şi am aşteptat, în timp ce inspira fumul şi îl sufla uşor pe nări.

- Pot să te debarasez de Oscar, repetă. Cunosc toată afacerea. Pentru cinci sute de dolari te pun la curent. Trebuie să dispar din bârlogul ăsta şi am nevoie de un mic cadou de adio.

- Şi cum ai să faci ca să mă scoţi din încurcătură? am spus, întrebându-mă dacă nu cumva încerca să mă tragă pe sfoară.

- Am să-ţi spun numai când o să-mi arăţi banii şi nu înainte. Când te muşcă un şarpe, iei un antidot. Eu pot să-ţi aduc antidotul împotriva muşcăturii lui Oscar. Dacă refuzi să dai cinci sute de dolari ca să salvezi treizeci de mii, eşti un imbecil, şi încă sunt politicoasă. Poţi să-mi aduci banii în seara asta?

Dacă într-adevăr ştia cum să-l neutralizeze pe Oscar, cei cinci sute de dolari erau într-adevăr un fleac.

- Da, e posibil, am răspuns.

- O să fiu acasă la ora două. Maddox Arms, apartamentul 10. Ştii unde e?

Ştiam.

- Adu banii, domnule Scott, şi o să-ţi dau antidotul. Să fii acolo la două fix. Trebuie să iau trenul. (Se duse să deschidă uşa.) Acum trebuie să mai cânt încă pentru gaşca asta de beţivani. Pe curând!

Am trecut pe lângă ea ca să ies, apoi m-am întors şi am privit-o în faţă. Avea trăsăturile crispate şi, la lumina puternică din tavan, ochii îi străluceau. Aveam impresia că era înfricoşată.

Ne-am privit lung, apoi mi-a închis politicos uşa în nas.

II

Părăsind parcarea, am remarcat o maşină mare, neagră. Ieşise din al doilea rând şi luase aceeaşi direcţie ca şi mine. Pe moment nu i-am acordat nici o atenţie; cu toate astea mă urmări îndeaproape până în centru şi nu mă depăşi decât când m-am oprit în faţa biroului, dar de asta nu mi-am amintit decât mai târziu.

Se făcuse unu fără un sfert. Aveam cheia de la uşa de la intrare, dar ştiam că dacă deschid declanşez semnalul de alarmă. Am sunat portarul, în speranţa că încă nu se culcase.

Sosi, în sfârşit, şi îmi aruncă o privire prin geamul uşii. Apoi întrerupse semnalul electric şi-mi deschise.

- Sper că nu erai deja în pat, i-am spus. Am uitat nişte hârtii la care vreau să lucrez duminică.

- Nu-i nimic, domnule Scott, spuse cu amabilitate. Tocmai mă culcam, dar nu m-aţi deranjat. Staţi mult timp?

- Cinci minute.

- Atunci, vă aştept, ca să vă deschid la plecare. S-ar spune că lucraţi până târziu!

Am mormăit un răspuns neclar şi am luat ascensorul.

Câteva minute mi-au fost suficiente ca să pătrund în birou şi să deschid seiful. Am lăsat o chitanţă semnată în locul celor cinci sute de dolari pe care i-am luat.

Revenind de la Mont Cresta, mă gândisem bine. Dolores îmi promisese un antidot împotriva muşcăturii lui Oscar. Asta putea să însemne că avea de gând să-mi ofere o informaţie care îmi permitea să-l ameninţ pe Oscar şi să-l împiedic să se servească de atuurile sale.

Aranjând banii în buzunarul de la spate, mă întrebam despre ce naiba era vorba şi până la ce punct puteam să am încredere în Dolores. Coborând cu liftul, mi-am amintit că Ross îmi spusese că trebuia să părăsească oraşul. Dolores avea şi ea nevoie de bani, tot pentru a pleca. Oare cei doi nu erau amestecaţi în vreo afacere care dusese la moartea lui O'Brien?

Era clar că O'Brien fusese un individ care cerea o mică anchetă. Un simplu agent de la poliţia rutieră care promite haine de vizon şi locuieşte într-o casă cu podele de sticlă luminată

trebuia să fi avut o avere personală destul de frumuşică. Şi atunci de ce rămăsese în poliţie?

Când am revenit în hol, portarul mă aştepta răbdător. I-am urat noapte bună şi mi-a deschis.

Îndreptându-mă spre Buick, am văzut un bărbat, în picioare, la intrarea unui magazin, pe partea cealaltă a străzii. Tocmai când mă întrebam ce căuta acolo, se retrase în întuneric.

Până am găsit Buickul şi am pornit la drum spre cartierul rezidenţial din Palm City, individul îmi ieşise complet din minte, dar, la fel ca şi de maşina neagră, urma să-mi amintesc mai târziu de el.

Maddox Arms era situat în partea mai puţin elegantă a lui Maddox Avenue. Era o clădire de cărămidă datând de vreo cincizeci de ani şi care nu fusese niciodată tencuită. Am urcat vreo cincisprezece trepte înalte şi am pătruns într-un hol întunecat în care se aflau: un rând de cutii pentru scrisori în dreapta, un ascensor antideluvian în faţă şi o uşă pe care scria "Portar", la stânga.

Un tabel aflat pe perete mă lămuri că apartamentul 10 se găsea la etajul trei. Urcând în lift, am aruncat o privire la ceas şi am văzut că era două fără trei minute.

Ascensorul mă duse urcând din greu la trei. Aveam impresia că în orice clipă o să se rupă cablul de cabină şi o să mă prăbuşesc la subsol. Am fost fericit să-l văd oprindu-se în sfârşit, gemând, la etajul trei.

M-am trezit într-un coridor îngust cu câte o uşă la fiecare capăt. Cea din stânga purta numărul zece.

Pe uşă, o carte de vizită prinsă cu o pioneză o anunţa pe "Miss Dolores Lane". Am sunat şi am auzit un ţârâit strident în interiorul apartamentului.

Am aşteptat puţin, cu nervii încordaţi, întrebându-mă dacă în zece minute voi fi în măsură să-l înfrunt pe Oscar Ross. Apoi am auzit o mişcare uşoară în spatele uşii, care se deschise câţiva centimetri, oprită de lanţul de siguranţă.

- Cine e? întrebă Dolores fără să se arate.

- Scott, ce naiba. Pe cine aşteptai?

Uşa se închise - atât cât să poată Dolores să desfacă lanţul - apoi se redeschise.

Dolores era îmbrăcată cu o haină uşoară de drum, peste o rochie gri. Părea neliniştită, dar reuşi totuşi să-mi arunce un zâmbet slab şi deloc promiţător.

- Intră! Când trăieşti într-o puşcărie ca asta, trebuie să te fereşti când îţi sună cineva la uşă la două dimineaţa.

Am intrat înaintea ei într-o cameră destul de mare, cu un mobilier prăpădit. Am înţeles că nu prea stătea pe roze; şi chestia asta dura de mult timp. Îmi surprinse privirea şi zise:

- Nu da importanţă. Mulţumesc lui Dumnezeu, plec. Singurul lucru bun de aici e că-i ieftin.

Am mai făcut câţiva paşi. Lângă mine, o uşă era întredeschisă şi vedeam o altă cameră care trebuie să fi fost dormitorul. La picioarele patului se afla o valiză uriaşă. Mi-am zis că într-adevăr Dolores pleca în voiaj.

- Ai banii? mă întrebă, cu o uşoară nelinişte în glas.

- I-am adus, dar nu scot un sfanţ înainte de a fi sigur că informaţiile tale merită banii.

Un surâs amar îi urâţi faţa.

- Merită banii. Arată-mi paralele.

Am scos teancul de bani din buzunar şi i l-am arătat astfel ca să-i vadă bine. Privi cu lăcomie banii.

- Cinci sute de dolari?

- Da.

- Bun. Şi acum am să-ţi arăt ce am aici, spuse, deschizând sertarul unui birou amărât din colţul camerei.

Încă de la început, ceva îmi spunea că nu trebuia să am încredere; dar în mândria mea prostească eram convins, pentru că aveam de-a face cu o femeie, că puteam să-i fac ce vroiam.

Băgă mâna în sertar şi se întoarse brusc. Îndreptă spre mine un revolver calibrul 38. I-am citit în ochi o hotărâre care mă făcu să-mi treacă un fior pe şira spinării.

- Nu mişca, suflă ea. Şi pune banii pe masă.

Timp de câteva secunde nesfârşite, am rămas înmărmurit, cu ochii holbaţi. Cu o mână care nu tremura deloc, îmi puse arma în piept. Era pentru prima oară în viaţa mea când eram ameninţat cu un revolver. Senzaţia asta n-avea nimic plăcut. Arma mi se părea periculoasă şi macabră.

- Ai face mai bine să laşi asta, am zis, cu vocea răguşită.

S-ar putea descărca.

- O să se descarce dacă nu pui lovelele pe masă.

Făcu un pas prudent spre stânga, fără a înceta să îndrepte arma spre mine. Pipăind în spatele ei, găsi butonul vechiului aparat de radio de pe o măsuţă şi îi dădu drumul, apoi spuse cu repeziciune:

- Nu-i nimeni la etajul ăsta. Împuşcătura n-o să se audă. Tipul de dedesubt e surd. O să creadă că e o pocnitură de eşapament sau n-o să audă absolut nimic.

Brusc, încăperea răsună de sunetele stridente ale unei muzici de jazz dezlănţuite. Dolores reluă cu o voce şuierătoare:

- Pune banii pe masă sau trag.

Nu o scăpam din ochi. Îmi tresări inima când am văzut în privirea ei că nu glumea deloc. Şi i-am mai văzut degetele albindu-se când mâna i se încordă şi începu să apese pe trăgaci. Aveam senzaţia oribilă că într-o secundă o să ţâşnească glonţul.

M-am grăbit să arunc pachetul cu bani pe masă.

Scoase un suspin prelung şi aplecă uşor arma. În ciuda machiajului gros, am văzut că transpira.

- Dă-te înapoi până la perete.

Am ascultat-o şi am privit-o umflând bancnotele şi îndesându-le în buzunarul hainei. Cu un glas cât am putut mai calm, i-am spus:

- N-o să ajungi departe. Poliţia o să te găsească.

Mi-a zâmbit.

- Nu-ţi face iluzii. Dacă spui ceva poliţiei despre mine, atunci şi eu o să le povestesc despre tine. Oscar nu e singurul care ştie tot. Şi eu sunt la curent. Să nu-ţi imaginezi că-mi place să fac asta. Nu sunt nici hoaţă şi nici şantajistă, dar trebuie neapărat să părăsesc oraşul şi e singura modalitate pe care am găsit-o. Nu te apuca să faci pe eroul şi nu încerca să mă împiedici s-o şterg, că altfel trag. Şi acum, întoarce-te cu faţa la perete şi nu mişca.

Ochii ei strălucitori aveau în acelaşi timp o expresie necruţătoare şi îngrozită. N-ar fi ezitat să tragă, vedeam asta, dacă n-o ascultam. M-am întors cu faţa la perete.

Am auzit-o trecând în dormitor şi ieşind aproape imediat. După călcătura apăsată, mi-am dat seama că ducea valiza.

- Adio, domnule Scott, zise. Mi-ai fost de mare folos. Îmi pare rău că te-am păcălit, dar n-aveai decât să nu te laşi dus de nas. Nu trebuie să mă urăşti.

Uşa se trânti şi am auzit cheia răsucindu-se în broască.

M-am îndepărtat de perete şi mi-am scos batista să-mi şterg faţa. Apoi m-am dus să închid radioul. Liniştea bruscă mă plesni tot atât de brutal ca şi urletele jazzului. Mă apropiasem de uşă când am auzit-o pe Dolores ţipând dintr-o dată pe culoar:

- Nu! Lasă-mă! Nu... Nu...

Am rămas acolo, cu inima bătând; vocea lui Dolores era înnebunită de groază.

Apoi scoase un urlet ascuţit care mă străbătu ca un cuţit. Strigătul fu urmat de zgomotul unei lupte şi de căderea unui corp. Ţipă din nou. Urletul ăsta îl mai aud încă în coşmarurile mele. Apoi s-a aşternut liniştea. Rămăsesem nemişcat, cu inima bătând, cu urechea la pândă.

Am auzit trântindu-se grilajul ascensorului; apoi scârţâitul cablului mă anunţă că liftul cobora.

După un minut nesfârşit de lung, scârţâitul se opri şi am auzit, atenuat de cele trei etaje, zgomotul grilajului care era tras.

În stradă, o maşină demară şi se îndepărtă rapid. Încă nu mă mişcasem, sudoarea îmi curgea pe obraji; stăteam cu auzul încordat, în liniştea care acum învăluia toată clădirea. Dintr-o dată, am auzit prin uşă horcăitul înăbuşit al cuiva în agonie. Mi-a îngheţat sângele în vene.

CAPITOLUL X

I

Stăteam încă nemişcat, cu ochii aţintiţi asupra uşii închise, când răsună soneria telefonului. Zgomotul brusc şi strident mă făcu să tresar. Am privit aparatul de pe birou şi, în timp ce telefonul continua să sune, am încercat să deschid uşa, dar era închisă cu cheia dinspre exterior.

Era o uşă masivă. Nu aveam nici o şansă să o sparg fără zgomot. Şi, oricum, mi-ar fi luat ceva timp.

Am fugit la fereastră, am tras perdeaua şi am privit în stradă, trei etaje mai jos. Nici o ieşire în partea asta. M-am dus să arunc o privire pe fereastra dormitorului. Nici pe acolo nu era vreo cale de ieşire. Am revenit în living. Sunetul neîntrerupt şi strident al soneriei mă călca pe nervi.

Mai era o uşă în faţa mea. Am deschis-o şi am descoperit o chicinetă. Ferestruica, foarte înaltă, ar fi lăsat să treacă cel mult o pisică.

Nu mai suportam să aud telefonul sunând şi am ridicat uşurel receptorul. L-am aşezat pe birou. În momentul în care mă întorsesem să mă îndrept spre chicinetă, am auzit o voce înfundată, o voce de bărbat, care răzbătea din receptor:

- Dolly? Tu eşti, Dolly? Aici e Ed. Vorbeşte, ce naiba, nenorocitul ăsta de tren pleacă în cinci minute...

Am fugit în chicinetă şi am deschis un dulap, în căutarea unei scule solide ca să sparg uşa, dar n-am găsit nimic. Am revenit la intrare şi m-am aplecat să privesc pe gaura cheii. Cheia era tot acolo.

Receptorul continua să bâzâie şi vocea fantomatică se auzea încă, înfundată.

Am privit în jurul meu şi am observat un ziar pe un scaun. Am scos o pagină şi am vârât-o pe sub uşă. Spaţiul dintre uşă şi podea era destul de mare.

Revenind în chicinetă, cu inima bătând, complet ameţit, am început să scotocesc cu frenezie în toate sertarele. Am avut noroc, când l-am deschis pe cel de-al patrulea; am descoperit un cleştişor. L-am luat şi am revenit la intrare. Nu mi-a fost prea greu să împing cheia afară din broască şi am auzit-o căzând pe ziar. Cât se poate de încet, am tras ziarul spre mine. Şi odată cu el şi cheia.

Am ridicat-o.

În aceeaşi clipă, am auzit un declic în telefon şi apoi tonul. L-am închis, am revenit la uşă, am introdus cheia în broască cu o mână tremurândă şi am deschis. Am înaintat un pas, în întunericul culoarului, Dolores zăcea pe burtă lângă ascensor, cu haina de drum ridicată, cu picioarele ei lungi desfăcute într-o atitudine ridicolă. Trebuia să fi mort ca să stai într-o asemenea poziţie. Vederea cadavrului mă îngheţă.

Am rămas în prag privind-o aproape un minut, apoi am întins mâna în spatele meu, am stins lumina şi am închis uşa.

Cu paşi lenţi, sugrumat de emoţie, cu respiraţia întretăiată, m-am apropiat de Dolores. Nu-i vedeam faţa, dar părul era năclăit tot de sânge. Ştiam deja că e moartă, dar trebuia să mă conving.

Am luat-o de umăr şi am întors-o pe spate.

Primise în tâmpla dreaptă o lovitură groaznică, care îi crăpase capul. Trebuie să fi murit pe loc. Am închis ochii, luptându-mă cu greaţa. Mi-au trebuit mai multe secunde să scap de senzaţia îngrozitoare şi să regăsesc curajul de a o privi.

Am vârât o mână în buzunarul hainei, dar bineînţeles că cei cinci sute de dolari nu mai erau. Valiza dispăruse şi ea.

M-am ridicat, mi-am şters faţa şi mâinile cu batista şi am reuşit să mă îndepărtez spunându-mi, într-un acces de nebunie, că dacă mă găseau acolo ar fi dedus imediat că eu eram asasinul.

Nu aveam decât o idee: să ies din clădire şi să fiu cât mai departe când vor descoperi cadavrul. Am început să cobor scările. Eram la jumătatea etajului doi când am observat dintr-o dată o fată care urca în întâmpinarea mea.

O secundă am rămas nemişcat, cuprins brusc de dorinţa

nebună de a mă întoarce şi fugi spre etajele superioare; am reuşit totuşi să mă stăpânesc şi am continuat să cobor. Scara era slab luminată, dar reuşeam să disting suficient de bine fata pentru a o putea recunoaşte la nevoie. Mi-am zis că asta era valabil şi pentru ea, dacă mă revedea.

Era o tânără blondă, cu figura palidă si obosită, o faţă banală, cu ochii încercănaţi.

Pe sub haina neagră întredeschisă purta o rochie de seară imprimată, aşa cu vezi cu grămada în magazine de confecţii de pe Arcade Street, şi părul îi era împodobit cu o garoafă roşie ofilită.

Mă privi trecând cu un aer indiferent şi urcă fără să se oprească.

Am continuat să cobor. Dacă mergea până la etajul trei, dădea peste cadavrul lui Dolores. Mi-am zis ca strigătele ei ar fi alarmat poliţia înainte ca să pot părăsi cartierul.

Odată ajuns la nivelul primului etaj, am coborât ultimele trepte din patru în patru.

Am traversat holul şi m-am oprit să ascult, înainte de a ieşi în stradă. Am auzit trântindu-se undeva o uşă, dar n-a fost nici cel mai mic strigăt. Tânăra trebuie să fi locuit la doi. Am deschis cu grijă uşa de la intrare şi am aruncat o privire la stânga şi la dreapta în lungul străzii pustii.

Apoi, după ce am trântit uşa în urma mea, am coborât dintr-un salt treptele şi am ajuns la Buickul pe care-l lăsasem la vreo cincizeci de metri.

M-am aşezat la volan şi am căutat pe pipăite contactul. Mă simţeam destul de rău. De-abia acum resimţeam efectele şocului pe care îl avusesem descoperind cadavrul lui Dolores, şi a trebuit să rămân nemişcat câteva secunde, cu ochii închişi, luptând împotriva leşinului ce mă cuprindea.

Apoi am auzit o maşină apropiindu-se. Zgomotul motorului mă readuse în simţiri şi am băgat rapid cheia în contact. În momentul în care mă pusesem în mişcare, un taxi m-a depăşit şi a parcat lângă trotuar, în faţă la Maddox Arms. Din maşină ieşi un bărbat, cu o valiză în mână, plăti şoferul, fugi spre uşă şi o deschise.

Am ezitat o secundă privind taxiul plecând.

Era oare vorba despre acel Ed care telefonase?

Am demarat de lângă trotuar şi am accelerat rapid ca să frânez la prima intersecţie şi să mă înfund pe prima străduţă unde erau parcate mai multe maşini. Dacă într-adevăr era Ed, mi-am zis că ar fi fost curată nebunie să nu-l privesc mai îndeaproape.

După ce am parcat maşina, am rupt-o la fugă până la intersecţie şi apoi am luat-o agale pe Maddox Avenue. La cincizeci de metri de Maddox Arms m-am oprit, m-am ascuns în umbra unei clădiri şi am aşteptat.

S-au scurs cinci sau şase minute. Am remarcat atunci pe tipul cu valiza care ieşea în cea mai mare grabă din imobil.

Mi-am părăsit postul de observaţie şi m-am îndreptat în direcţia lui cu un pas rapid, ca cineva care se întoarce târziu de la o petrecere şi se grăbeşte să ajungă acasă.

Bărbatul cu valiză se opri ajungând pe trotuar şi mă privi. L-am văzut tresărind la vederea mea, apoi se întoarse rapid şi se îndreptă în direcţia opusă.

M-am luat după el, grăbind puţin pasul, ca să nu-i pierd urma, dar nelăsându-l totodată să vadă că-l urmăresc.

Sosind la intersecţie, se întoarse şi o luă la stânga. Cum dispăru, am rupt-o la fugă în vârful picioarelor; am avut timp să-l văd traversând şi intrând pe o străduţă întunecoasă.

Cum ieşi din raza mea de vedere, la rândul meu am traversat alergând şi m-am oprit la colţul şoselei ca să arunc o privire discretă pe stradă. Se îndrepta spre un şir de taxiuri oprite în staţie. L-am văzut urcându-se în primul taxi, care demară.

Am traversat strada dintr-un salt, am năvălit în a doua maşină şi am strigat:

- Urmăreşte taxiul! Ai cinci dolari dacă nu-l scapi. Nu te apropia prea mult. Nu vreau să-şi dea seama clientul.

Şoferul băgase deja în viteză înainte ca să apuc eu să închid uşa. Îmi spuse:

- Va fi dificil. Nu e deloc circulaţie şi nu ne putem ascunde. L-am auzit dând colegului adresa hotelului "Washington".

- S-ar putea să se răzgândească. Nu vreau să-l pierd.

- Nu vă faceţi griji. Cel mai bine ar fi să mergem direct la "Washington", altfel categoric ne va remarca.

Mi-am zis că avea fără îndoială dreptate.

- De acord. Întâi la "Washington".

Nu i-au trebuit nici cinci minute să ajungă la hotel. Şoferul opri taxiul la cincizeci de metri de intrare şi se întoarse surâzând.

- Ei bine! Încă nu-i aici, dar o să vină. Îl aşteptăm?

- Da.

I-am oferit o ţigară şi am luat şi eu una. N-am ieşit din maşină şi supravegheam intrarea hotelului prin geamul din spate.

"Washington" era un hotel de mâna a patra, a cărui clientelă era formată din voiajori comerciali. Singurul său avantaj era că se găsea aproape de gară. Am aşteptat în tăcere timp de cinci sau şase minute şi, tocmai când începusem să cred că-mi pierdusem omul, am văzut celălalt taxi oprindu-se în faţa hotelului. Bărbatul cu valiza ieşi, plăti şoferului şi pătrunse rapid în hotel. Şoferul meu se întoarse cu un zâmbet fericit pe faţă.

- Vedeţi? Ce vă spuneam eu?

I-am dat cei cinci dolari.

- Mulţumesc, am spus. Mă duc să-i zic prietenului două vorbe.

- Aveţi nevoie de o mâna de ajutor?

- Oh! Nu-i nevoie!

Am ieşit din taxi, am făcut şoferului un semn prietenesc şi m-am apropiat de intrarea hotelului. După ce am urcat cele câteva trepte, m-am oprit în faţa uşii cu geam, pentru a studia interiorul.

Bărbatul cu valiza discuta cu recepţionerul de noapte, un bătrân chelios care îl asculta cu un aer de adâncă indiferenţă.

Stăteau de o parte şi de alta a recepţiei şi lumina lămpii cădea din plin pe figura tipului cu valiza.

Puteam să-l văd cât se poate de bine.

Nu era genul de individ pe care mă aşteptam să-l văd plecând în călătorie cu Dolores. Era scund şi gras, aproape de şaizeci de ani, cu o faţă mare şi umflată, buhăită de abuzul de băuturi tari. Acum, că-l vedeam mai bine, am observat că hainele-i erau roase şi arătau a fi purtate de multă vreme. Costumul lui albastru lucea în coate, pălăria gri era murdară şi pătată de grăsime. În tot acest ansamblu mizerabil, nu avea nouă decât o nemaipomenită cravată albastru deschis, decorată cu capete galbene de cai.

Tot discutând cu recepţionerul de noapte, nu înceta să se

şteargă cu o batistă jegoasă şi - chiar de departe - părea îngrijorat şi tulburat.

Sfârşi prin a-i da banii recepţionerului care împinse spre el un registru uriaş. Tipul se înscrise, semnă, luă cheia unei camere pe care i-o aruncase recepţionerul, apoi, săltându-şi valiza, traversă holul şi dispăru pe o scară prost luminată.

Am ezitat un moment, după care, am împins uşa şi am pătruns în hol.

II

Tipul de la recepţie mă privi cu un aer indiferent şi obosit. Mi-am pus coatele pe tejghea, în faţa lui. După ce l-am privit îndeaproape, mi-am zis că nu era decât o singură cale să mă înţeleg cu un individ ca el. Costumul lui jerpelit şi manşetele destrămate îi trădau sărăcia.

- Am nevoie de nişte informaţii referitoare la tipul care a urcat adineauri, am spus, pe un ton convingător.

Am luat portofelul, am scos o hârtie de zece dolari, i-am fluturat-o pe sub nas şi am început s-o răsucesc în mâini, făcând-o sul ca pe o ţigară. Am apucat-o apoi cu două degete, ca pe un creion şi mi-am pus palma pe tejghea, sub nasul individului.

Privirea recepţionerului împietri pe bancnota răsucită. Începu să respire zgomotos, cu nările lipite, iar faţa i se lumină.

- Nu avem obiceiul să dăm informaţii despre clienţii noştri, zise, pe un ton şovăielnic. Cine sunteţi?

- Un tip care vrea să cumpere nişte informaţii cu zece dolari.

Se încovoie şi închise ochii ca şi cum ar fi reflectat adânc. Aşa cum stătea, semăna cu o cloşcă bătrână şi golaşă. Apoi deschise ochii şi privi din nou bancnota. Spuse, ca şi cum ar fi vorbit singur:

- Nu sunteţi nici poliţist şi nici detectiv particular...

Ma scrută avid cu privirea-i plictisită în căutarea vreunui indiciu oarecare, dar nu descoperi nimic.

- N-are importanţă cine sunt, am zis. Cum se numeşte?

O mână, pe care părea că uitase s-o spele de mai multe zile, se întinse uşor spre bancnotă. Am lăsat-o să se apropie de bancnotă, apoi mi-am retras mâna. Am repetat:

- Cum se numeşte?

Celălalt suspină.

- Nu ştiu. Aş pune pariu că nu s-a înscris sub adevăratul său nume, zise, împingând registrul spre mine.

Am putut citi literele unui scris mărunt şi stângaci: "John Turner, San Francisco".

- Turner, zise el, pe un ton plângăreţ. Dac-aş avea un dolar pentru fiecare Turner care-i aici, aş putea să mă retrag la ţară.

- Ţi-a explicat de ce a venit aşa de târziu şi cât timp are de gând să rămână?

Recepţionerul se ghemui din nou cu un aer umil.

- Dacă aş avea banii în mână, s-ar putea să-mi revină memoria. La vârsta mea, e uimitor ce memorie capricioasă am.

Am lăsat bancnota să cadă pe tejghea.

- Las-o acolo şi priveşte-o bine.

Se apleacă asupra hârtiei şi suflă uşor deasupra, apoi ridică privirea şi întrebă:

- Ce doriţi să ştiţi, domnule?

I-am repetat întrebarea.

- A pretins că a pierdut ultimul tren şi că speră să ia primul tren de dimineaţă, a răspuns. A cerut să fie trezit la şapte.

- Încotro e trenul ăla?

Recepţionerul clătină din cap cu regret.

- Nu mi-a spus. Nu e spre Frisco. Nu e nici un tren spre San Francisco mâine la şapte şi jumătate. Ar putea fi San Diego. Ultimul tren spre San Diego a plecat la două şi jumătate şi cel de dimineaţă e la şapte şi jumătate.

M-am gândit o clipă şi am întrebat din nou:

- Care-i numărul camerei lui?

Tipul puse un deget pe bancnotă şi cu o mişcare lentă o trase încetişor spre el.

- 28, zise, dar nu vă faceţi iluzii. Nimeni nu poate urca dacă n-a plătit o cameră.

- 27 sau 29 sunt libere?

Privi rândurile de chei de pe tablou, întorcând puţin capul, apoi, fără să lase bancnota, întinse mâna stângă şi luă cheia de la 29.

O puse în faţa mea şi, cu o mişcare la fel de rapidă ca a unei şopârle care înghite o muscă, făcu să dispară hârtia de zece dolari.

- Doi dolari pe noapte, spuse. De altfel, camera nu-i chiar aşa de proastă. Oricum, e mai bună decât a lui.

Am lăsat cei doi dolari şi am luat cheia.

- În cazul în care nu mă trezesc, scoală-mă la şase şi jumătate.

- De acord. Primul etaj, la stânga, pe culoar.

I-am mulţumit şi am urcat până la etajul întâi.

Culoarul era slab luminat, mocheta era subţire ca o foaie de ţigară iar vopseaua de pe uşi era scorojită. Miasme de varză, de canal înfundat şi de trupuri nespălate pluteau peste tot. În mod sigur, "Washington" nu era unul dintre cele mai bune hoteluri din Palm City.

Ajungând la 27, am mers pe vârfuri şi m-am oprit în faţă la 28 ca să trag cu urechea. N-am auzit nimic şi am mers la 29. Am deschis uşa şi am căutat pe pipăite întrerupătorul. Am aprins lumina. Camera era într-adevăr o chichineaţă. Am intrat având grijă să nu fac zgomot. Am închis uşa şi am aruncat o privire circulară prin cameră.

Era un pat, o chiuvetă, o bucăţică de carpetă şi două scaune. Deasupra patului era agăţată o gravură care arăta o femeie înaripată, cu fundul cât o baniţă acoperit cu un petic de voal. Bătea cu pumnii într-o uşă plină de piroane. Fără îndoială că era o alegorie care reprezenta dragostea neînţeleasă. Dacă dragostea ar semăna cu caricatura aia de femeie, ar fi mai bine ca uşa să rămână neclintită.

Am traversat camera şi m-am lăsat să cad pe pat.

După ceasul meu, se făcuse trei fără zece şi m-am simţit dintr-o dată complet epuizat.

Petrecusem sâmbăta cea mai agitată şi mai neplăcută din viaţa mea şi mă întrebam cu nelinişte ce-aş mai putea face acum.

Eram tentat să mă întind un pic în pat, aşa, îmbrăcat, şi să dorm puţin. Aproape cedasem tentaţiei când am auzit cum în camera vecină cineva ridică receptorul telefonului.

M-am trezit dintr-o dată, cu urechea la pândă. Bărbatul care se înscrisese sub numele de Turner zicea:

- Adu-mi o sticlă de scotch şi gheaţă. Şi în viteză!

A urmat un moment de tăcere, apoi mormăi:

- Puţin îmi pasă. Adu-mi ce-am spus, fără comentarii.

Închise. Am rămas un moment cu privirea aţintită pe covorul prăfuit, apoi am făcut un efort, m-am ridicat şi m-am apropiat în vârful picioarelor de uşă. După ce am deschis-o fără zgomot, am stins lumina. Aşteptam nemişcat lângă uşă.

Cele zece minute care s-au scurs mi s-au părut o veşnicie. În sfârşit, am auzit paşi târşâiţi pe scară. Am scotocit în portofel şi am scos o hârtie de cinci dolari. Categoric, în noaptea aia aruncam cu banii pe fereastră, dar cel puţin speram să nu fie de pomană.

Recepţionerul apăru pe coridor, încărcat cu o tavă pe care erau aşezate o sticlă de whisky şi o cupă cu gheaţă. Mergea de parcă avea bătături la picioare.

Când ajunse în faţa camerei 25, am ieşit pe culoar şi m-am aşezat în faţa lui, fluturându-i bancnota de cinci dolari, apoi i-am întins-o. În acelaşi timp, i-am luat tava din mâini.

Luă banii ca un tigru înfometat care se repede asupra unui biftec, îmi aruncă o privire pierdută, privi spre camera 28, apoi se grăbi să coboare. L-am urmărit din ochi. Se mai întoarse o dată şi apoi dispăru, în sfârşit, pe scări în jos.

Am pus tava pe jos, în faţa uşii 28 şi am bătut.

- Cine-i acolo? întrebă aşa-zisul Turner.

- Băiatul de serviciu, am spus, apăsând cu toate puterile în uşă.

L-am auzit traversând camera şi răsucind cheia în broască; deschise uşa pe care eu o împingeam cu toată forţa. Uşa se deschise brusc şi Turner, sau Ed sau nu mai ştiu cum, căzu pe spate. Reuşisem.

Dar pentru un tip de şaizeci de ani, avea reflexe uimitor de rapide. Se ridică, se întoarse şi ţâşni spre pat, unde era un Colt 45.

Am sărit peste el şi ne-am prăbuşit pe pat. Reuşise să apuce revolverul, dar şi eu l-am prins strâns de mână. Câteva secunde ne-am încercat forţa şi agilitatea, dar eu aveam tinereţea de partea mea.

I-am răsucit mâna şi i-am smuls arma, m-am ridicat şi am fost în picioare înainte ca el să poată face o mişcare.

Când în sfârşit s-a ridicat, în faţa ochilor avea ţeava neagră a revolverului îndreptată asupra lui. Preferam să fie el, decât să fiu eu.

Mă privea nemişcat şi faţa-i grăsană începu să se învineţească. Am încercat fără prea mult succes să-mi recapăt răsuflarea şi i-am zis:

- Calmează-te. Trebuie să stăm de vorbă.

Îşi trecu vârful limbii peste buze şi întrebă cu o voce cleioasă:

- Cine dracu' eşti?

- N-are nici o importanţă. E de băut în faţa uşii. Dacă te-ai mişca să iei sticla, am putea avea o mică discuţie.

Trebuie să fi simţit o nevoie acută de alcool, căci ţâşni din pat şi săltă tava de parcă de asta îi depindea viaţa. O aduse cu grijă în cameră şi o puse pe pat. În timp ce-şi turna scotch într-un pahar, m-am întors şi am închis uşa cu cheia.

- Eu îl vreau cu un pic de gheaţă, i-am spus încetişor.

Mă privi cu ochi sticloşi.

- Dar cine eşti şi ce vrei? mormăi, studiindu-mă, cu mâna încleştată pe pahar.

Din aerul lui perplex, am văzut că habar n-avea ce caut acolo.

- Eu sunt cel care pune întrebările, iar tu o să-mi răspunzi, i-am explicat, pe un ton intenţionat aspru. De ce n-ai anunţat poliţia când ai găsit-o?

Păli dintr-o dată. Pe faţa-i golită de sânge nu i se mai vedeau decât vinişoarele roşiatice. Mormăi:

- Ştii, deci?

- Da. Te-am văzut intrând şi apoi ieşind. De ce n-ai chemat poliţia?

- La ce bun? zise, întorcându-se.

- Cum te numeşti?

Îşi trecu din nou limba vânătă peste buzele uscate.

- Turner. John Turner.

- Bine, dacă aşa vrei...

Am ridicat revolverul. Era greu şi dificil de mânuit. Citisem despre calibrul 45 în romanele poliţiste, dar era pentru prima dată

când ţineam în mână unul. Eram surprins să constat cât era de mare şi greu. Am reluat:

- Ridică-te şi treci la perete. Trebuie să chem poliţia.

Tresări şi-şi vărsă whisky pe genunchi.

- Hei! Stai puţin, spuse, pe un ton răguşit. Habar n-am de nimic. Am găsit-o acolo. Cineva i-a crăpat capul.

- Cum te numeşti?

- Ed Nutley. Sunt impresarul ei.

Era logic. Mi-am amintit că Dolores îmi vorbise de el.

- De ce n-ai anunţat poliţia?

Sorbi un pic de whisky. Alcoolul păru că-i face bine. Încruntă sprâncenele.

- Ce te interesează asta pe tine? mormăi. Şi dacă tot am ajuns aici, tu cine eşti? Nu eşti poliţist, nici ziarist şi pun pariu că nici detectiv particular nu eşti... Atunci cine dracu' eşti?

- Auzi, dacă nu vrei să-mi răspunzi la întrebări, am să chem poliţia şi poate la întrebările lor ai să răspunzi.

Îşi pierdu siguranţa.

- Aveam de gând să-i chem, îngână. Imediat ce-mi reveneam puţin, aveam intenţia să-i anunţ.

- Hai, atunci. Anunţă-i acum, am spus, în speranţa că băutura nu-l turtise într-atât să facă ce spun eu.

Îşi puse paharul jos şi timp de câteva clipe am crezut că o să ridice receptorul. Dar se mulţumi să scoată un pachet mototolit de ţigări, să-şi atârne una de buza inferioară şi s-o aprindă.

- Ştiu cine eşti, spuse dintr-o dată. Probabil că m-am pierdut rău de tot de nu mi-am dat seama mai devreme. Tu eşti cel care i-a dat banii de drum.

Am pus arma pe toaletă, am trecut pe lângă Nutley şi mi-am turnat un whisky slab. Se părea că am nevoie. Cu paharul în mână, m-am aşezat pe un scaun lângă fereastră.

- Şi dacă aş fi, cu ce schimbă asta lucrurile?

Mă privi cu ochii mari.

- Aha. Deci, aşa! Chiar i-ai dat bani?

- Te îndepărtezi de subiect. Vreau să ştiu de ce nu ai anunţat poliţia când ai găsit-o ucisă. Dacă nu-mi spui, atunci o să mergem la poliţie amândoi şi-o să le explici lor.

Ezită şi sfârşi prin a ridica din umeri.

- Nu voiam să mă trezesc amestecat în vreo chestie, spuse,

ştergându-şi faţa cu o batistă jegoasă. Ar fi putut să creadă că eu am făcut-o. (Îşi aranjă cu grijă batista.) Şi doar o prevenisem... (Se întoarse brusc şi-şi încruntă sprâncenele.) În sfârşit, asta e, nu voiam să fiu amestecat în porcăria asta, încheie cu stângăcie.

- Despre ce o preveniseşi?

Ezită din nou, apoi îşi luă paharul şi-şi termină băutura dintr-o înghiţitură înainte de a-şi mai turna o porţie.

- Nu ştiu de ce îţi spun toate astea, murmură el. Poate sunt beat, dar dacă asta te-ar putea interesa, să ştii că eu i-am spus că trebuie să fie într-o ureche să se mărite cu poliţaiul ăla.

- De ce i-ai spus asta?

Dădu peste cap jumătate din whisky şi mă privi cu ochi urduroşi.

- Pentru că era un tip de nimic, dar ea nici n-a vrut să m-asculte. (Privi fundul paharului cu un aer mohorât.) Niciodată nu voia să m-asculte. I-am spus că se lasă târâtă în tot felul de afaceri dubioase, dar mi-a râs în nas. Ca să-şi permită să o ducă aşa de bine, poliţistul ăla nenorocit probabil că era băgat în rahat până-n gât. Dar ei puţin îi păsa. Spera că măritându-se cu el putea să abandoneze scena şi asta îşi dorea cel mai mult. (Mai bău o înghiţitură.) Iar acum, s-a ales cu capul spart, asta a câştigat.

- De fapt, care erau combinaţiile lui O'Brien?

Mă privi neîncrezător.

- Habar n-am.

- Pentru ce-şi dorea ea aşa de mult să plece?

Îşi umflă obrajii.

- Păi, ştiu eu, nu-i mai rămăsese nimic de făcut pe-aici. Voia să facă o plimbare prin Mexic...

- Dar ardea de nerăbdare să dispară... Altceva era. Despre ce era vorba?

Îşi turnă din nou de băut.

-I-ai dat banii?

- Da, dar i-a luat ucigaşul.

Cu dosul palmei îşi şterse sudoarea care i se prelingea pe faţă, privirea îi era la fel de tulbure.

- Cred că mai am un pic şi mă pilesc. Lasă-mă să mă gândesc.

Îşi trecu din nou mâna peste faţă şi, după câteva momente, reuşi să continue:

- Dacă ştii ce i s-a întâmplat, înseamnă c-ai văzut-o înaintea mea. Deci, ştiai înaintea mea că era moartă. Ţi-a stors deci cinci sute de dolari. (Sughiţă uşor, cu mâna la gură.) Poate că m-a cam luat apa, dar tâmpit nu sunt. S-ar putea tot aşa de bine s-o fi omorât tu. (Se rezemă mai bine în perne şi mă privi.) Mda... S-ar putea foarte bine. Şi cred că n-ar fi o idee chiar aşa de rea să anunţăm poliţia. Reprezinţi mai mult interes pentru ei decât mine. Eu n-am nici un mobil, pe când tu, pardon!

Am rămas impasibil, cu toate că inima începuse să-mi bată nebuneşte.

- Nu eu am ucis-o, i-am spus, privindu-l în ochi; de altfel cred că nici tu, dar dacă ţii într-adevăr, o să mergem la secţia de poliţie şi vom vedea.

Surâse uşor.

- De acord, bătrâne, sunt gata să te cred. Eu nu vreau complicaţii. E moartă. Nimic n-o poate aduce la viaţă. Fie vorba între noi, nici nu ţin să aflu cine i-a făcut felul. (Se apleacă în faţă şi se freca cu pumnii la ochi.) Şi aşa am avut destule neplăceri cu poliţia în viaţă. Şi dacă n-o să-ţi pună ţie în spate crima asta, o să mi-o pună mie. Mai bine nu ne amestecăm. Şi acum, dac-ai şterge putina, să pot să mă culc? Trebuie să plec cu trenul de dimineaţă devreme şi nu mă simt deloc bine.

M-am hotărât să arunc o nadă.

- Tu-l cunoşti pe tipul ăla, Ross?

Reacţia lui mă dezamăgi: făcu doar ochii mari.

- Nu cunosc pe nimeni, spuse, alegându-şi cu grijă cuvintele. Dar crede-mă pe cuvânt. Dacă ai ţine la viaţă, n-ai mai căuta să cunoşti pe nimeni, în bârlogul ăsta nenorocit. Şi acum ce-ai zice să mă laşi să trag un pui de somn?

- Crezi că el a omorât-o?

Gura lui flască se strâmbă într-o încercare de zâmbet.

- Ross? Glumeşti? N-ar avea curaj să omoare o muscă.

Am mai lansat o momeală.

- Atunci crezi c-ar putea fi Art Galgano?

Dintr-o dată, mi-am dat seama că-mi atinsesem ţinta. Se încordă, îşi încleştă pumnii şi deveni livid. O bucată bună de timp, rămase nemişcat, cu privirea aţintită asupra mea, apoi mormăi cu o voce răguşită:

- Nu ştiu cine-a ucis-o. Şi acum, cară-te!

Aveam impresia că nu mai scot nimic de la el şi de altfel eram prea obosit ca să-mi mai pese. Poate că dimineaţă aş fi avut mai multe şanse dacă puneam mâna pe el. Pe moment, nu-mi doream decât să dorm. M-am ridicat.

- Ne vedem înainte să pleci, am spus, târându-mă până la uşă. Să nu-ţi imaginezi cumva că am terminat cu tine.

- Hai! Las-o moartă, mârâi el.

Paharul îi scăpă din mână şi se sparse-n bucăţi pe covor, într-o baltă închisă la culoare.

- Mi s-a acrit aici. De-abia aştept să plec.

O ultimă privire mi-l dezvălui şiroind de transpiraţie, cu ochii umflaţi de oboseală, cu mâna încleştată pe sticla de whisky. N-arăta deloc bine.

Am ieşit pe culoarul întunecos şi am închis uşa. N-aveam nici un chef să-mi petrec noaptea în hotelul ăla prăpădit şi împuţit, dar nu mă mai simţeam în stare să mă întorc cu maşina tocmai la bungaloul meu.

Am intrat la 29, am aprins lumina şi mi-am scos haina şi pantofii. M-am aruncat pe pat, frânt de oboseală şi rupt de şale, mort de somn. Am încercat să mă gândesc la câte se întâmplaseră în ziua aceea. Voiam să reflectez asupra celor spuse de Nutley, dar eram terminat. Într-un minut, am căzut într-un somn de plumb şi fără vise.

Am fost trezit din somn brusc de o împuşcătură; eram gata să cad din pat. M-am ridicat, cu inima bătându-mi nebuneşte, cu ochii holbaţi în întuneric, convins că fusese un foc de revolver.

Apoi am auzit paşi uşori şi repezi pe culoar. M-am dat jos din pat, am traversat camera fără să aprind lumina şi am întredeschis uşa fără zgomot, să arunc o privire pe culoar.

Un miros înţepător de praf de puşcă ieşeá din camera lui Nutley. Uşa era deschisă şi lumina aprinsă.

M-am apropiat şi m-am uitat în cameră. Nutley, întins pe jos, zăcea într-un colţ. Era în pijamaua lui jegoasă şi cu picioarele goale. O pată urâtă de sânge se întindea sub buzunarul de la piept al pijamalei.

Am văzut pata lăţindu-se încet. Nu mai era nimic de făcut. Acum chiar că era singur.

Câţiva paşi mai încolo, pe culoar, o femeie începu să urle. Şi mie îmi venea să urlu.

CAPITOLUL XI

I

Aveam impresia că trăiesc într-o lume de coşmar, unde nu făceam altceva decât să fug din fața cadavrelor.

În picioare, în prag, căzut în transă în fața priveliştii oferite de Nutley, îmi spuneam că n-ar fi trebui cu nici un chip să fiu găsit în hotelul ăla şi că trebuia s-o şterg înainte ca poliția să sosească. Femeia continua să țipe la capătul holului, şi alta, un etaj mai jos, începu să-i țină isonul.

Privirea sticloasă şi tulbure a lui Nutley dovedea că era mort. Eram atât de obosit încât mi-a trebuit un efort uriaş ca să străbat culoarul şi să cobor scările. Femeia începu să strige la fereastră:

- Poliția! Asasinul! Poliția!

Spaima îmi dădu deodată aripi şi m-am trezit în hol, cu răsuflarea tăiată, cu nervii încordați. Jos mă aştepta o altă surpriză.

Recepționerul zăcea lângă birou, pe burtă, într-o baltă de sânge. Fusese lovit în tâmpla dreaptă, la fel ca Dolores Lane.

Începusem să mă obişnuiesc cu morți violente şi am aruncat o privire cadavrului, prea îndobitocit ca să-mi mai pese, cu nervii tociți. În aceeaşi clipă, am auzit în depărtare urletul unei sirene de poliție şi-am rămas împietrit, cu auzul încordat. Zgomotul creştea în intensitate şi se apropia amenințător.

Cu inima bubuind, am deschis uşile dinspre stradă când mi-am dat seama că ieşind pe acolo cad exact în brațele poliției. În spatele recepției se vedea o uşă pe care se putea citi: "Serviciu".

Am înconjurat tejgheaua în fugă, am deschis uşa şi am pătruns într-un culoar întunecos. În față, o scară cobora spre

subsol. N-am ezitat o secundă. Am coborât scara şi m-am trezit în coridorul bucătăriei. M-am oprit o clipă, atât cât să remarc o pivniţă uriaşă plină de tot felul de vase. Nu era nici dracu' şi m-am grăbit spre o uşă pe care scria "Ieşire de serviciu".

Mi-a fost destul de greu să trag zăvoarele înţepenite, dar am reuşit. Am deschis uşa şi am scos capul. Mă găseam într-o fundătură întunecoasă.

Am tras uşa după mine şi m-am îndreptat cu paşi repezi spre stradă. Odată ajuns la capătul fundăturii, am privit atent împrejur.

O maşină de poliţie era în faţa intrării hotelului, dar nu se vedea nici un agent.

Lipit de perete, am luat-o în cealaltă direcţie; de-abia îmi mişcam picioarele, dar reuşii totuşi să alerg.

Trecusem prin două intersecţii şi fusesem obligat să încetinesc fuga, când am văzut un taxi în căutare de clienţi, îndreptându-se spre mine. Cu toate că-mi spuneam că dacă fac semn taxiului aş fi putut avea neplăceri, că odată ce alarma era dată, şoferul şi-ar fi amintit de mine şi mi-ar fi dat semnalmentele poliţiei, eram prea epuizat.

Am ridicat mâna şi taxiul s-a oprit lângă mine. I-am spus şoferului să mă ducă la Maddox Avenue, cât se poate de repede.

Îmi aruncă o privire pătrunzătoare, apoi îmi deschise portiera şi m-am urcat. Ne-a luat zece minute să ajungem la Maddox Avenue; trecând prin faţa blocului Maddox Arms am aruncat o privire furişă pe geam.

În faţa clădirii erau trei maşini de poliţie, cu cinci agenţi în uniformă şi un inspector în civil.Am avut impresia că inspectorul în civil nu era altul decât locotenentul West, dar cum stătea în întuneric, s-ar fi putut să mă înşel. La următoarea intersecţie, am oprit taxiul şi am plătit cursa. Când taxiul s-a îndepărtat, am coborât de-a lungul străzii spre Buick.

În momentul în care demaram de lângă trotuar, am auzit un orologiu bătând de trei ori. Mi-am zis că petrecusem o noapte nenorocită. Nu numai că eram implicat în moartea unui agent dar, pe deasupra, şi în alte trei crime. Era o situaţie cu care doar în coşmar te mai întâlneşti, dar eram mult prea obosit ca să-mi dau seama de toată gravitatea ei.

Nu mă gândeam decât la un singur lucru: să ajung acasă şi să dorm. Când am sosit la bungalou, ceasul de bord arăta patru fără cinci.

Am lăsat maşina în faţa porţii, am urcat aleea cu pas greoi, am deschis uşa de la intrare şi am intrat în holul întunecat. N-am aprins lumina şi m-am grăbit să ajung în dormitor. Am deschis uşa şi am păşit în beznă.

Dintr-o dată, m-am oprit brusc. Am simţit cum mi s-a făcut pielea de găină. Un parfum uşor plutea în aer, un miros pe care nu-l simţisem în dormitor niciodată. Am întins mâna şi am aprins lumina. Şi atunci, mi-a sărit inima din piept.

Întinsă în patul meu, cu păru-i şaten căzut peste faţă, cu braţele goale peste cearşaf, mi-apăru Lucille. Putea fi moartă sau adormită.

M-am sprijinit de perete şi am privit-o. Nu se mişca şi nu puteam să-mi dau seama dacă respiră. Deja faptul c-o găsisem în pat mă zdruncinase, dar la gândul c-ar putea fi moartă, mă lua ameţeala.

Trei persoane fuseseră ucise în cursul nopţii. Lucille ar fi putut să fie a patra. Reuşisem să fug şi să-mi fac pierdută urma după ce le descoperisem pe celelalte trei, dar ştiam că dacă Lucille era moartă, n-aş fi putut să dispar fără să-mi pese. Era la mine acasă, în patul meu.

Cu preţul unui efort uriaş, am reuşit să mă dezlipesc de perete şi am traversat camera apropiindu-mă de pat. Cu o mână tremurândă, i-am atins uşor braţul.

Tresări, scoase un suspin slab şi se răsuci uşor, înfundându-şi capul în pernă, de parcă ar fi deranjat-o lumina. Am făcut un pas înapoi, scoţând un suspin de uşurare. Apoi i-am văzut hainele aruncate care încotro, un pantalon galben deschis, o cămaşă albă, nişte chiloţi şi un sutien alb pus pe un scaun.

Nici nu mă mai interesa ce căuta la mine în pat, nici ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi găsit-o acolo. Din moment ce era în viaţă, restul nu mai conta. Nu voiam altceva decât să dorm.

M-am îndreptat spre camera de oaspeţi, m-am dezbrăcat, am smuls pătura şi m-am vârât în aşternut.

Nici n-am pus bine capul pe pernă şi am căzut într-un somn adânc. Cadavrele, Lucille în patul meu, Cadillacul

accidentat, teama de poliţie şi ameninţările lui Oscar Ross, totul dispăru într-un somn de plumb şi fără vise. Şi, în timp ce eu dormeam, o mulţime de necazuri şi nenorociri se îngrămădeau la capătul patului, aşteptând să mă trezesc.

II

Când am făcut ochi, pendula de pe noptieră arăta unsprezece fără cinci. Soarele arzător pătrundea prin jaluzelele de lemn şi desena figuri geometrice pe covor.

Am rămas un moment nemişcat, cu ochii în tavan, întrebându-mă dacă tocmai avusesem un coşmar sau evenimentele care-mi reveniseră brusc în minte se întâmplaseră cu adevărat. După care, pe măsură ce mă trezeam, mi-am dat seama că nu fusese vorba de un vis îngrozitor. Am zvârlit aşternuturile şi am sărit din pat. Am aruncat pe mine un halat de baie şi m-am dus să mă spăl.

Odată bărbierit, m-am simţit în stare să recapitulez cele întâmplate. Pe când ieşeam din baie, am auzit mişcare în dormitor; apoi uşa s-a deschis brusc şi Lucille apăru în prag.

Ne-am privit.

- Bună dimineaţa, i-am spus. Ai fi putut totuşi să te culci în camera de oaspeţi... Sau poate că ţi-ai propus să mă violezi?

Deveni roşie ca focul.

- Îmi pare rău. Te-am aşteptat ore în şir, dar nu mai veneai odată, murmură ea. Şi apoi m-am simţit atât de obosită că m-am întins puţin în pat şi m-a furat somnul.

- Şi atunci, dormind, ţi-ai împrăştiat hainele prin toată casa şi apoi te-ai vârât sub cearşafuri, iam replicat zâmbind. În sfârşit, sper că ai dormit la fel de bine ca şi mine. M-am întors târziu şi m-am gândit că n-ar fi frumos din partea mea să te trezesc. Aveai un motiv special să vii să mă vezi sau te-ai gândit doar că o schimbare de dormitor ar putea rupe monotonia traiului la "The Gables"?

Îmi aruncă o privire mohorâtă.

- Mi-ai spus că ai găsit soluţia, dar nu mi-ai spus despre ce-i vorba. Am vrut să ştiu, am venit aici şi-am aşteptat să te întorci.

- Înţeleg. Şi cum ai intrat?

Întoarse privirea.

- Am... am găsit o fereastră deschisă.

- Câtă neglijenţă din partea mea! (Mi-am trecut mâna prin păr şi, atingând cucuiul din ceafă, nu mi-am putut reţine un geamăt.) Ascultă, în dimineaţa asta nu prea mă simt în formă. Fii înţelegătoare. Ia-ţi bicicleta şi pleacă de aici. Am nevoie de un pic de linişte şi pace.

- Ches... Te rog... (Începu să-şi lovească pumnii unul de celălalt, gest pe care începusem să-l cunosc şi care-i trăda agitaţia.) Trebuie să-ţi vorbesc. Tipul de la telefon... M-a căutat. Vrea să ne şantajeze.

- Da, ştiu. Bun, e-n regulă, o să stăm de vorbă, dar nu înainte de a-mi bea cafeaua. Vrei să-mi faci plăcerea de a te duce în baie să te aranjezi şi tu puţin? Arăţi de parcă ai fi dormit în fân. Am să fac cafeaua şi după aceea putem sta de vorbă.

Am lăsat-o cu gura căscată şi m-am dus la bucătărie să pun apa la fiert. Am auzit-o trecând spre baie. După câteva momente, se auzi duşul curgând.

Până când am terminat eu de pregătit cafeaua, sucul de portocale şi pâinea prăjită, sfârşi şi ea cu toaleta. Pielea îi lucea de prospeţime, iar părul îi era curat şi mătăsos. Răsucise mânecile halatului meu şi, cu acel talent pe care-l au majoritatea femeilor, reuşi să pară fermecătoare chiar îmbrăcată cu un halat bărbătesc de trei ori mai mare.

- Ia loc şi bea-ţi cafeaua. Să nu vorbim încă. Avem tot timpul.

- Dar, Ches...

- Am spus că vorbim mai târziu. Vreau să-mi beau cafeaua în linişte. Vezi-ţi de treabă, te rog, şi stai liniştită.

Se aşeză îmbufnată în faţa mea şi îşi turnă cafea.

Situaţia mă amuza. Dacă n-aş fi avut necazuri, dacă Aitken ar fi murit brusc şi dacă ea s-ar fi măritat cu mine, puteam să mă bucur de imaginea aceea timp de douăzeci de ani şi mai bine; aş fi văzut-o pe Lucille în fiecare dimineaţă în faţa mea, luându-şi

micul dejun, strălucitoare şi morocănoasă în acelaşi timp. M-am surprins imaginându-mi această posibilitate cu mult mai puţin entuziasm decât aş fi crezut.

Ne-am terminat cafeaua în linişte. Din când în când ne priveam, aşezaţi fiecare la câte un capăt al mesei. Era un mic dejun caraghios, dar eram hotărât să nu ascult nici o rugăminte de-a ei, înainte de a-mi aprinde prima ţigară a zilei.

Cafeaua odată băută, i-am întins un pachet de ţigări, m-am ridicat şi m-am dus să mă întind pe divan. Am aprins o ţigară şi am început să privesc în tavan. De-abia atunci m-am simţit mai mult sau mai puţin pregătit să înfrunt ceea ce avea să-mi spună. Fără s-o privesc, i-am aruncat:

- Bun. Dă-i drumul. Deci acum eşti victima unui şantaj. Nu-i aşa?

Stătea absolut dreaptă, cu pumnii pe masă, cu ochii mari.

- Da. A venit aseară. Eram la piscină. Mi-a apărut brusc în faţă, pe când ieşeam din apă.

Am lăsat fumul să-mi iasă printre buzele întredeschise şi am ridicat capul s-o privesc.

- Dacă purtai costumul ăla în care te-am văzut eu, mă mir c-a mai avut inima să te şantajeze. Cum ţi s-a părut tipul? Mie mi s-a părut genul de individ după care femeile se dau în vânt.

- Mi s-a părut odios, spuse ea cu un aer mohorât.

- Serios? Poate pentru că ţi-a cerut bani? Sunt sigur că dacă te-ar fi invitat la cină, ţi s-ar fi părut încântător.

- Ches! Încetează să-mi vorbeşti pe tonul ăsta! Vrea treizeci de mii de dolari! A zis că noi doi ne putem descurca să facem rost de banii ăştia.

- Ştiu. Pare foarte convins că suntem în stare să strângem suma asta, fără probleme. Şi mie mi-a făcut aceeaşi propunere, acordându-mi termen până la sfârşitul săptămânii, ca să găsesc paralele. Tu crezi că poţi să obţii treizeci de mii de dolari?

- În viaţa mea!

Am întins mâna să scutur scrumul ţigării.

- De câţi poţi face rost?

- Nu ştiu. Am un inel cu diamant şi cam asta e tot. Roger mi l-a făcut cadou înainte de căsătorie. Trebuie să valoreze ceva. (Începu să-şi răsucească inelul de pe mâna dreaptă.) Nu ştiu cât.

Ai putea să-l vinzi pentru mine.

Am întins mâna.

- Dă-mi-l să-l văd.

Mă privi de parcă nu-i venea să-şi creadă urechilor, apoi îl scoase de pe deget, se ridică şi veni spre mine. L-am luat, fără s-o scap din ochi.

- Aşează-te aici, am spus, bătând cu palma pe divan.

Se conformă şi îşi încrucişă mâinile pe genunchi. Avea un aer neliniştit şi perplex totodată.

Am examinat inelul. Nu era urât, dar nici n-ar fi înnebunit de încântare un bijutier.

- Cred c-am putea scoate cel mult cinci sute de dolari, cu condiţia să-i spui tipului că ai o mamă bătrână şi bolnavă şi că n-ai mâncat de opt zile, şi cu condiţia să te creadă, bineînţeles. (I-am aruncat inelul pe genunchi.) Ei bine! facem progrese. Nu ne-au mai rămas de strâns decât douăzeci şi nouă de mii cinci sute de dolari.

- Ches! De ce-mi vorbeşti pe tonul ăsta? protestă ea furioasă. Ce ţi-am făcut? Te-am avertizat că o să fim victimele unui şantaj, nu m-ai crezut şi acum te legi de mine. Nu-i vina mea!

- Am petrecut o noapte destul de dificilă, am spus răbdător. Problemele tale personale, Lucille, nu mă prea interesează pentru moment. Am altceva în minte.

- Dar problemele astea te privesc şi pe tine! strigă ea. Cum ai să faci rost de bani?

- Aceasta e întrebarea, cum ar fi spus Hamlet. Ai vreo propunere să-mi faci?

- Păi, eu ştiu... tu... tu ai putea să strângi o mare parte, nu-i aşa? Doar mi-ai zis că ai douăzeci de mii de dolari.

Am privit-o. Se aplecase înainte, cu ochi temători şi neliniştiţi. Părea foarte tânără şi foarte frumoasă.

- Sunt obligat să-i dau soţului tău. Ar fi probabil dezamăgit că îi dau lui Oscar în loc să-i dau lui.

- Ches! Nu pari că iei asta în serios. Ce naiba ai? Tipul ăsta o să-i povestească lui Roger că m-a văzut pe când îl înşelam cu tine pe plajă şi o să spună poliţiei că l-am ucis pe agent! Zice că are o fotografie de-a ta, pe când schimbai numerele maşinii tale! (Începu să-mi lovească genunchiul cu pumnul.) Eşti în găleată ca

şi mine! Ce-o să ne facem?

I-am împins mâna.

- N-o să ne lăsăm depăşiţi de evenimente. Ăsta-i primul punct. Apoi, n-o să-i dăm nici un sfanţ domnului Oscar Ross şi, trei, o să te îmbraci şi o să ştergi putina, înainte de a ne surprinde cineva într-o situaţie mai mult decât compromiţătoare.

Se încordă toată şi-şi încleştă pumnii între genunchi.

- Nu vrei să plăteşti? murmură ea, holbându-şi ochii. Şi totuşi, trebuie! Dacă nu, o să se ducă la poliţie! O să-i povestească totul lui Roger... Eşti obligat să-i dai ce-ţi cere, Ches!

- Nu fac nimic. Mai avem aproape o săptămână înaintea noastră. Ar fi culmea ca în şase zile să nu descopăr o informaţie oarecare despre acest Ross, care să-i taie pofta de a mai continua şantajul. Un individ ca el trebuie să aibă un trecut dubios. Arde de nerăbdare să părăsească oraşul. Am să-i scormonesc trecutul şi-o să aflu de ce e atât de grăbit să plece. Poate descopăr un fir. În orice caz, n-am de gând să plătesc nici o leţcaie atâta vreme cât nu sunt convins că n-am încotro. Iar deocamdată, sunt departe de a avea această convingere.

Mă privi, complet năucită.

- Dar dacă o să afle că faci o anchetă asupra persoanei lui, n-o să-i convină deloc. O să se ducă la poliţie.

- Da' de unde. Şi acum, fii drăguţă! Îmbracă-te şi du-te acasă. Am o grămadă de treburi şi tu mă deranjezi.

- Sper că nu vorbeşti serios! O să ţi-l faci duşman. S-ar putea... S-ar putea chiar să crească preţul!

- Niciodată. Nu-i un tâmpit. Ştie că treizeci de mii e maximum. Vrei să-mi faci plăcere şi s-o ştergi?

Încet şi parcă cu regret, îşi părăsi locul.

- Ches, nu crezi totuşi că am face mai bine să-i dăm banii? S-ar putea... S-ar putea să ne trezim la închisoare dacă faci pe şmecherul.

I-am zâmbit.

- Vrei să ai încredere în mine şi să nu te mai frământi? Avem tot timpul şi poate vom avea şi un pic de noroc.

- Nu-mi place deloc chestia asta, spuse, cu privirea aţintită asupra mea. Cred că ar trebui mai bine să ne conformăm şi să scăpăm de el.

- Bineînţeles. Spui asta pentru că nu-i vorba de banii tăi. Dacă eşti aşa de grăbită să plăteşti, de ce nu-i ceri soţului tău să-ţi împrumute treizeci de mii de dolari? S-ar putea să accepte.

Avu un gest furios, se întoarse şi ieşi val-vârtej.

Am pus mâna pe cartea de telefon şi am răsfoit-o până am ajuns la litera R. L-am găsit pe Oscar Ross la o adresă de pe Beach Boulevard, vila "Belle Vue". Poate că nu era cel mai select cartier al oraşului, dar oricum era mai bun ca al meu.

Din pură curiozitate, am căutat să văd dacă Art Galgano nu figura în cartea de telefon. N-am fost nici dezamăgit şi nici mirat să nu-l găsesc.

Am pus la loc cartea de telefon şi mi-am mai turnat o ceaşcă de cafea. Mă durea din nou capul. M-am dus la baie să caut nişte aspirine. Am înghiţit trei pastile cu cafea călduţă.

Apoi m-am întors şi m-am aşezat pe divan să reflectez. După vreo zece minute, Lucille a ieşit din dormitor. Era minunată, îmbrăcată cu pantalonul galben şi cămaşa albă.

În picioare, în pragul uşii, pozând ostentativ pentru public, avea un aer de fetiţă abandonată, care-o făcea şi mai atrăgătoare. Am privit-o. Aş fi dorit din suflet să nu fie soţia lui Aitken şi să nu fie nici atât de mincinoasă şi de josnică. Cu o voce de copil, spuse:

- Ches, zău că trebuie să privim lucrurile în faţă. M-am gândit...

- Nu-ţi mai bate gura de pomană. Ştiu exact ce te-ai gândit. Te-ai hotărât că, pentru binele nostru, al amândurora, trebuie să cedez până la ultimul meu bănuţ, dar mai e un lucru pe care l-ai uitat. Când începi să cedezi la şantaj, şantajistul nu-i niciodată mulţumit. Ross o să ia bucuros banii şi n-o să mai auzim probabil vorbindu-se despre el un an sau doi; şi apoi, într-o bună zi, când o să credem că totul e în regulă, o să se întoarcă cu o poveste înduioşătoare şi o să pună din nou gheara pe noi. Sunt banii mei, Lucille. S-ar putea să fiu obligat să-i dau, dar vreau să fiu al naibii de sigur înainte că nu mai este nici un alt mijloc de a ieşi din impas.

Începu să se vânture, nervoasă, prin cameră. În sfârşit, se opri şi spuse fără să mă privească.

- În situaţia asta, cred că aş face mai bine să vorbesc cu Roger. Sunt convinsă că el mai curând îl va plăti pe omul acela, decât să mă lase să intru la închisoare.

- Am jucat deja scena asta şi e la fel de melodramatică, am răspuns zâmbind. Cară-te acasă înainte de a mă enerva şi mai tare.

Şi-a încleştat mâinile pe poşetă şi s-a îndreptat spre mine ucigându-mă din priviri.

- Trebuie să-i plătim banii ăştia! Dacă tu nu vrei, am să-i spun lui Roger! E ultimul meu cuvânt!

- Ultima dată când am avut acelaşi schimb de replici, ai spus că n-ai nici un chef să-i spui tot şi că n-o să mai deschizi discuţia. S-ar zice că ai memoria scurtă. Dar sunt de acord. Dacă eşti aşa de hotărâtă să-i povesteşti totul, mergem împreună şi am să fac astfel încât să-i relatez adevărata versiune a afacerii.

Deveni lividă de furie.

- Te urăsc! urlă ea, aruncându-mi cu poşeta în cap.

Am ridicat mâna la timp şi lovitura m-a atins la încheietură. Şocul fu aşa de dur că poşeta îi scăpă din mână. Zbură prin cameră, se lovi de perete şi se deschise împrăştiindu-şi pe jos tot conţinutul.

Un obiect îmi atrase atenţia.

- Haida de! Asta-i bună! am strigat.

Se repezi din celălalt capăt al camerei, îl ridică de jos şi-l înghesui în corsaj; apoi se dădu cu spatele, cu ochii holbaţi de spaimă şi consternare.

Timp de o secundă sau două, am rămas înlemnit, cu ochii cât cepele, dar văzând că face cale-ntoarsă să fugă, am sărit la ea.

Am prins-o în momentul în care ajunsese în hol. Îmi scăpă, îmi puse o piedică şi încercă să deschidă uşa de la intrare. Apucând-o de braţ, am întors-o spre mine. Se zbătea din toate puterile, mă lovea cu picioarele, cu pumnii, încercă până şi să mă muşte. Mă durea şi m-a apucat furia.

I-am răsucit braţul. Scoase un strigăt. Am obligat-o să se întoarcă cu spatele la mine şi am început să-i trag mâna în sus ca s-o fac să cadă în genunchi. Apoi m-am aplecat peste ea, cu răsuflarea tăiată şi am încercat să-i bag mâna în corsaj.

Gestul ăsta o scoase din minţi. Se smuci atât de tare că aş fi putut să-i rup braţul, dacă nu i-aş fi dat drumul. Apoi căzu pe burtă, se răsuci pe spate şi-mi trase un picior în faţă. Mă lovi în barbă atât de tare că m-am clătinat şi am căzut în fund.

Se îndepărtă şi, târându-se, reuşi să se ridice în picioare şi să facă un salt în direcţia uşii. Dintr-o săritură, m-am întins şi am apucat-o de gleznă. Se prăbuşi pe podea. Sufocată, vru să se întoarcă pe o parte şi să repete figura cu piciorul, dar de data asta eram pregătit şi m-am ferit la timp.

Apoi, brusc, m-am ridicat şi am sărit la ea, apucând-o de încheieturile mâinilor. Încercă să mă lovească cu capul în faţă, apoi îşi eliberă o mână şi îşi înfipse unghiile în gâtul meu. Hârjoana începuse să se transforme într-o adevărată bătaie şi am simţit că-mi pierd răbdarea.

În momentul în care încerca din nou să mă zgârie, i-am tras un pumn în tâmplă. Rămase ameţită şi am putut să-i imobilizez din nou încheieturile mâinilor.

- Gata! am răsuflat. O să te doară şi mai rău! Nu te mai mişca.

- Lasă-mă! urlă ea, cu ochii aruncând fulgere. Ticălosule! Monstrule! Lasă-mă!

Aveam impresia că mă luptam cu o pisică sălbatică. Reuşi să-şi îndoaie genunchiul şi mă lovi năprasnic în piept: asta mă făcu să-i dau drumul. Cu o mişcare de şold, se eliberă din nou. Am apucat-o atunci de gulerul cămăşii şi i l-am sfâşiat. Îmi trase un pumn în ochiul drept. Încheieturile ei ascuţite mă zgâriară adânc şi sângele începu să mi se prelingă pe faţă.

Începusem să mă satur.

M-am lăsat cu toată greutatea peste ea şi am strâns-o până la sufocare. Apoi am luat-o în braţe, am traversat holul în fugă şi am plesnit-o cu capul de perete. Îşi pierdu cunoştinţa. M-am dat um pas înapoi şi, până să-şi revină, mi-am vârât degetele în decolteul cămăşii. Într-un zgomot de mătase sfâşiată, i-am smuls bluza de pe ea.

Scoase un strigăt de furie şi se aruncă asupra obiectului micuţ care căzuse pe jos. Dar i-am luat-o înainte. Cu o lovitură de umăr în coaste, am aruncat-o în partea cealaltă. Zbură într-un colţ, alunecă de-a lungul peretelui şi se prăbuşi grămadă.

Am ridicat ceea ce-i căzuse din bluză. Era un permis de conducere. L-am examinat. Era pe numele ei şi data de doi ani.

M-am întors s-o privesc. Nu mişca. Stătea ghemuită în colţ, cu braţele peste piept, cu faţa ascunsă în mâini. Şi atunci începu să plângă.

CAPITOLUL XII

I

Am vârât permisul de conducere în buzunar, i-am întors spatele lui Lucille şi m-am dus în baie să-mi spăl zgârieturile care le aveam pe gât. Erau destul de adânci şi de dureroase. Am oprit hemoragia, apoi m-am ocupat de rana de sub ochi. M-am privit în oglindă. Arătam de parcă ieşisem dintr-o cafteală zdravănă.

După aceea, m-am dus în dormitor să-mi scot pijamaua şi să-mi pun o cămaşă şi un pantalon sport, apoi m-am întors în living şi am privit pe fereastră plaja, marea şi palmierii.

Tăietura de la ochi reîncepu să sângereze şi tot meditând o tamponam cu batista. Erau atâtea lucruri la care trebuia să mă gândesc.

Rumegam la toate astea, când am auzit un zgomot uşor şi m-am întors.

Lucille stătea în uşă. Îmbrăcase ce mai rămăsese din bluză şi o prinsese cu un ac găsit Dumnezeu ştie pe unde. Avea o vânătaie în barbă şi pantalonul galben, şifonat tot, era sfâşiat în genunchi.

Ne-am privit unul pe altul. În sfârşit, zise, cu o voce nesigură:

- Ches... Aş putea să-ţi explic... Zău...

- Ei bine! Vino să-mi explici. Cred că merită să te ascult. Mi-ai dovedit că eşti deprinsă cu tot felul de minciuni, dar de data asta, cu puţin efort, s-ar putea să iei un Oscar!

Se apropie şi se aşeză într-un fotoliu lângă mine.

- Te rog, Ches... Ştiu ca eşti furios, dar eu nu te-am minţit niciodată. Te asigur. (Avea acum o expresie de completă nevinovăţie, care îmi dădea ghes să o pun pe genunchi şi să-i trag o bătaie cu primul băţ întâlnit în cale.) Dacă mi-ai fi cerut permisul de conducere, ţi l-aş fi dat. Nu era cazul să sari la mine în halul

ăsta.

- Nu mai minţi, altfel o iau de la început, şi de data asta am să folosesc un ciomag. Chestia asta trebuia să o facă bărbatul tău de mult.

Îşi trecu limba peste buze şi o expresie de nelinişte prefăcută luă locul inocenţei.

- Îmi pare rău, Ches. Nu voiam să te necăjesc, murmură umil. Dacă nu mă crezi când îţi spun că nu te-am minţit niciodată...

- Oh, gata! i-am tăiat-o nerăbdător. Să vedem ce explicaţii ai. Ce-i cu toată povestea asta cu lecţiile de conducere?

Începu să-şi plimbe două degete de la mâna stângă de-a lungul pulpei, încercând să dea impresia unei fetiţe care se jena să vorbească, dar îşi pierdea timpul.

- Înţelegi, Ches, din clipa în care te-am văzut pentru prima oară, m-am îndrăgostit brusc de tine, suflă ea cu voce scăzută.

Apoi ridică spre mine nişte ochi strălucitori şi umezi. Dar nici asta n-avu nici un efect.

- Şi când anume a fost clipa aceea?

- Atunci când te-am văzut, în noaptea aceea, pe când mă pândeai... În seara când ai venit la noi pentru prima dată.

Mi-am amintit seara respectivă. Mi se părea îngrozitor de îndepărtată.

- Când te admirai în oglindă? Atunci?

- Da. (Degetele îşi reluară mişcarea dinspre genunchi în susul pulpei, apoi le privi ca nu cumva să se fi tocit.) Mă simţeam atât de singură, Ches. Nici nu poţi să-ţi imaginezi ce înseamnă să fii soţia unui bătrân. Roger este atât de plicticos! Voiam să fac cunoştinţă cu tine. Eram convinsă că eşti un tip simpatic. Şi atunci, mi-am zis că cel mai bine ar fi să mă prefac că nu ştiu să conduc şi să te rog să mă înveţi. Dacă am făcut asta, a fost doar ca să te cunosc.

Cu un bobârnac, am azvârlit ţigarea în grădină.

- Asta-i culmea! am spus cu admiraţie. Aşadar, îţi trebuia un pretext ca să mă cunoşti?

Îmi aruncă o privire scurtă şi se întoarse ruşinată.

- Dacă nu credeam că îţi datorez o explicaţie, nu ţi-aş fi mărturisit niciodată asta, Ches. Nici unei femei nu-i face plăcere să mărturisească aşa ceva.

- Înţeleg. Aşadar, te-ai îndrăgostit de mine la prima vedere?

Îşi muşca buzele, cu privirea pierdută.

- Da.

- Şi cu toate astea, dacă-mi amintesc bine, când te-am întrebat pe plajă dacă mă iubeşti, ai fost nu numai stupefiată, dar de-a dreptul jignită.

Se agită nervoasă.

- Eu... mi-am spus că ar putea fi periculos să-ţi declar că te iubesc. Eu... nu voiam...

Lăsă fraza neterminată.

- Ei bine! Nu vreau să te simţi în continuare jenată, Lucille. Dar este un lucru pe care trebuie să-l înţeleg. Te-ai prefăcut că nu ştii să conduci numai ca să te distrezi puţin cu mine. Corect?

Se frământă din nou, ruşinată.

- Nu-i chiar aşa. Voiam să te cunosc. Mi se părea că eşti un tip interesant.

- Bun. Şi acum, că mă cunoşti, încă mă mai găseşti interesant?

Roşi uşor.

- Dar bineînţeles! E aşa de plăcut să ştii că un bărbat e îndrăgostit de tine. În viaţa unei femei, dragostea e cel mai important lucru. Roger nu mă iubeşte.

- Ai descoperit asta înainte sau după căsătorie?

Ridică brusc capul, cu ochii aruncând scântei, dar îşi aminti rapid rolul pe care-l juca şi expresia i se schimbă, devenind mirată şi supărată.

- După căsătorie. Pur şi simplu nu-l mai interesez.

- Mă întreb de ce.

Îşi încruntă sprâncenele şi-şi schimbă poziţia.

- E bătrân. Nu ne interesează aceleaşi lucruri, spuse, întorcându-se.

- Asta e normal. Deci, pur şi simplu, ai căutat în jurul tău pe cineva care să fie atras de tine şi atunci ai pus ochii pe mine.

Se înroşi de furie şi replică, încercând să vorbească liniştit.

- Ştiu ce crezi, Ches. În locul tău şi eu aş face la fel. Nu-ţi reproşez supărarea. Îmi pare rău. Sunt foarte vinovată. Mă simţeam aşa de singură. M-ai făcut să revin la viaţă.

- Aş spune că şi tu, la rândul tău, mi-ai animat puţin viaţa. Şi acum, că mi-ai dat cea mai bună explicaţie, după părerea ta, dă-mi voie să analizez lucrurile mai îndeaproape. Deci, sunt doi

ani de când conduci?

Brusc, îşi încleştă pumnii.

- Oh, nu! Deloc. Sunt doi ani de când am permis, dar n-am condus aproape niciodată. Roger nu mă lăsa să mă ating de maşinile lui. N-am condus decât vreo săptămână şi apoi, pretinzând că eu conduc prea repede, mi-a interzis să mai pun mâna pe volan.

I-am zâmbit. Era suficient de isteaţă ca să miroasă capcana şi s-o evite.

- Deci atunci când mi-ai cerut să-ţi dau lecţii, practic, începeai de la zero?

Îşi descleştă pumnii.

- Da.

I-am aruncat permisul pe genunchi.

- Sper c-ai s-o poţi dovedi. Sper ca şoferul soţului tău să accepte să jure fals când va fi întrebat dacă te serveşti de maşinile lui Roger Aitken. Pentru că eu bănuiesc că le conduci, Lucille. Ca un începător să calce un poliţist este de domeniul posibilului, dar când este vorba de un conducător experimentat, atunci e altă mâncare de peşte. Când judecătorul îţi va vedea permisul, va trebui să faci minuni ca să-l convingi de nevinovăţia ta.

Se crispă brusc.

- Nu mai spune asta! Încerci doar să mă înspăimânţi!

Am privit-o fix.

- Mi-aş dori din suflet să te pot înspăimânta, Lucille. Eşti convinsă că vei scăpa, nu-i aşa?

Pentru prima dată am văzut în privirea ei că începe să piardă teren şi să se enerveze.

- Nu ştiu despre ce vorbeşti, scrâşni ea.

- Nu? Fii amabilă, te rog! Strângeţi necazurile, complexele, dorinţele şi interesele, ia-ţi-le sub braţ şi spală putina de aici. Vrei să ai amabilitatea să mă împiedici de-a mai fi tentat şi să dispari din faţa mea cu aerele tale de fetiţă nevinovată, cu sex-appeal-ul şi corpul tău fermecător? Recunosc că m-am îndrăgostit nebuneşte de tine când te-am zărit în cămăşuţa aia scurtă de noapte. Am continuat când te-am găsit în maşina mea. Şi am perseverat când erai întinsă pe nisip şi te-ai prefăcut că mi te oferi aşa, dintr-o dată, pe gratis, fără să-mi ceri nimic în schimb. Dar de atunci încoace, m-am mai gândit puţin. Nu mă mai interesezi. Cred că

eşti o escroacă. Minţi de-nghează apele. Sunt sigur că ai nevoie de bani pentru o cauză numai de tine cunoscută, şi sunt la fel de sigur că nu eu voi fi acela care ţi-i va da. Aşa că, şterge-o. Caută-ţi un alt fraier. Probabil că sunt destui care-ţi vor cădea în plasă, aşa cum am păţit eu. Încearcă-ţi norocul, dar alege altul care-i mai puţin şmecher. Crede-mă. Pe mine poţi să mă treci la "Profituri şi Pierderi". Dacă te grăbeşti, încă mai poţi găsi pe careva, şi-ţi urez noroc. Şi acum, întinde-o, scuteşte-mă de prezenţa ta fermecătoare şi lasă-mă în pace.

Rămase privindu-mă nemişcată, cu mâinile încleştate pe genunchi, lividă, cu ochii scăpărând scântei. În sfârşit răspunse, cu voce înăbuşită:

- Nu ştiu ce vrei să spui. Cum îţi permiţi să-mi vorbeşti pe tonul ăsta? Ne şantajează! Eşti în găleată la fel ca şi mine! Ţi-am explicat ce e cu permisul. Dar asta nu schimbă nimic. Tipul ăla cere treizeci de mii de dolari, dacă nu, ne toarnă lui Roger şi la poliţie. Cum poţi să-mi vorbeşti astfel?

M-am ridicat, m-am apropiat de ea şi m-am ghemuit la picioarele ei.

- Spune-mi un lucru, Lucille, am întrebat-o privind-o drept în ochi, de cât timp lucrezi cu Oscar? Câţi fraieri aţi despuiat? Spune-mi, înainte să te iau de gâtul ăsta frumos de mincinoasă ordinară şi să te arunc afară.

O furie sălbatică o desfigură. Mâna ei ca o gheară se pregăti să-mi sfâşie obrazul dar, de data asta, eram pregătit. Am luat-o de încheietură, am smucit-o din fotoliu şi i-am răsucit mâna la spate.

Scoase un ţipăt de durere când se trezi săltată brusc în picioare. Am răsucit-o şi am apucat-o de mâini.

- Ei bine? Care e răspunsul? i-am strigat scuturând-o. De cât timp lucraţi împreună, voi doi?

Încercă să scape, dar o ţineam strâns.

- Te înşeli, răspunse cu răsuflarea tăiată. Nu lucrez cu individul ăla! Cum poţi să-ţi imaginezi aşa ceva?

I-am dat drumul.

- Nu poţi păcăli pe nimeni. Prea-i cusută cu aţă albă. M-ai atras în capcană pe plaja pustie. Nu era nici ţipenie. Am fost ieri şi am examinat locul. Nu mai sunt alte urme decât ale noastre şi mi-am dat seama că Ross n-avea cum să fie acolo. Ştia tot ce se

întâmplase pentru că i-ai spus tu. Amândoi, împreună, încercaţi să puneţi mâna pe cei douăzeci de mii de dolari pe care trebuie să-i bag în afacerea soţului tău. Ţi-a vorbit despre asta, nu-i aşa? De aceea ai pus atâtea întrebări indiscrete când ne-am văzut prima dată. I-ai povestit lui Ross şi aţi plănuit amândoi să mi-i umflaţi prin şantaj. Când ţi-am telefonat să-ţi spun că găsisem probabil o soluţie, n-ai părut deloc încântată. Mi-am dat seama după tonul tău. Nici n-am închis bine, că i-ai şi telefonat lui Ross să-i spui vestea. Iar el a venit aici imediat ca să vadă ce plănuiam, aducând un aparat de fotografiat cu blitz. Şi acum, mai încearcă să scapi cu alte minciuni, dacă poţi!

Se prăbuşi într-un fotoliu, îşi îngropă faţa în mâini şi începu să plângă. I-am întors spatele şi mi-am turnat un whisky cu multă gheaţă. Când m-am reaşezat, cu paharul în mână, încetase cu plânsul şi îşi ştergea ochii cu mâneca, exact ca o micuţă vagaboandă care a luat o bătaie şi pleacă smiorcăind.

- Ches...

- Ei nu, o iei de la început! (M-am aplecat în faţă privind-o.) Ce basme ai mai inventat acum?

- Ches, te rog, nu fi rău, spuse, frământându-şi mâinile. (Gestul era nou şi dacă vederea ei nu mi-ar fi făcut greaţă, disperarea din privirile ei m-ar fi înduioşat, poate; nu mult, dar cât de cât.) N-am avut încotro. El... De luni de zile mă şantajează.

Am luat o înghiţitură de whisky. Era excelent, suficient de tare, exact cât trebuia de rece, într-un cuvânt, perfect.

- Aşadar, vrei să mă faci să cred că Oscar te şantajează de mai multe luni?

- Da.

- Şi atunci, ţi-ai zis că ar fi o excelentă idee să mă şantajezi şi pe mine?

- Nu aveam încotro, repetă ea, făcând acelaşi gest cu mâinile. (Dar repetarea lui era mult mai puţin convingătoare ca originalul.) A aflat că ai atâţia bani...

- Vrei să spui că a aflat de la tine?

- Nu, nu de la mine. Îţi jur! (Mă privi; obrajii palizi şiroiau de lacrimi; ochii-i erau imenşi.) A aflat.

- Ah, nu! Nu-mi mai servi gogoşile astea! am strigat, în pragul disperării; te implor, încearcă măcar să-mi debitezi o poveste credibilă. N-avea cum să afle. Numai Aitken şi cu tine

ştiaţi ce sumă urma să angajez. Aitken n-avea cum să-i spună. Deci nu puteai fi decât tu.

Se agită în fotoliu, încercând cu disperare să se apere prin alte minciuni.

- Eu... Eu n-am vrut să-i spun, Ches. Trebuie să mă crezi. Vorbeam, şi i-am spus că am cunoscut un tip foarte bogat şi că mi-ar place şi mie să am atâţia bani. Nu m-am gândit niciodată că el... Aşa s-a întâmplat... mi-a scăpat... Nu aveam de gând să-i spun.

- Dar de la tine a aflat?

Reîncepu să-şi strângă mâinile între genunchi.

- Da, mi-a scăpat pur şi simplu.

- De ce te şantajează de mai multe luni?

Ezită, se întoarse, se frământă din nou, jenată.

- Nu pot să-ţi spun asta, Ches. Este... este o chestiune personală. Ceva ce am făcut...

- De exemplu, o plimbare cu un domn, pe o plajă pustie?

- Niciodată! Eu... n-am făcut în viaţa mea aşa ceva.

- Bine, în regulă, să trecem peste asta. Deci, te şantaja şi, în ciuda acestui lucru, te întâlneai cu el din când în când şi-i povesteai frumuşel despre angajaţii soţului tău şi banii lor.

- Nu-i adevărat deloc...

- Ce vorbeşti! Oh! Nu mai lua aerul ăsta de nevinovată! Oricum, pariez că el ţi-a dat ideea de-a mă atrage pe plajă şi cu lecţiile de condus.

- Da.

Îşi strânse părul şi şi-l ridică deasupra umerilor. Trecuse o groază de timp de când nu mai făcuse gestul ăsta.

- Şi habar n-aveai de ce ţi-a cerut să mă aduci pe plajă?

- Da. El... nu mi-a spus nimic.

- Şi datorită şantajului asupra ta, îl ascultai orbeşte?

Se înroşi şi-şi răsuci degetele.

- Sunt obligată să fac exact ce-mi spune.

- Şi îi dai şi bani.

Încasă lovitura.

- Nu... N-am bani.

- Metoda lui de şantaj constă în a te obliga să faci ce vrea el?

- Da.

Am continuat, fără s-o scap din ochi.

- După ce ţi-ai jucat scena cu mine, mi-ai luat maşina şi ai făcut ce-ai făcut şi ai omorât un agent. Te-ai grăbit să te înghesui în prima cabină telefonică întâlnită în cale ca să-l suni pe Oscar şi să-i povesteşti ce-ai făcut. Iar el şi-a dat imediat seama că-i furnizai o armă şi mai interesantă încă. Ţi-a ordonat atunci să vii la mine acasă, să joci o nouă comedie şi să mă convingi să-mi asum întreaga responsabilitate; iar după aceea ţi-a spus că o să se ocupe el să-mi stoarcă banii. Şi cum tu eşti obligată să-i îndeplineşti cea mai mică dorinţă, i-ai urmat instrucţiunile la virgulă, mergând până la a mă ameninţa că-i spui totul soţului tău dacă nu cedez şantajului!

Din nou îşi izbi pumnii unul de celălalt.

- Nu s-a întâmplat absolut deloc aşa, Ches! Nu i-am telefonat. Am venit direct aici.

- Nu te cred, Lucille. Şi nici că Ross te şantaja nu cred. Sunt convins că aţi combinat totul împreună.

- Nu, Ches!! Îţi jur că nu-i adevărat. Ţi-am spus tot adevărul.

Am privit-o cu atenţie, convins că minte.

- Bine. Am să-ţi spun ce-o să facem. O să vorbim cu Ross. Sunt curios ce-o să spună dacă îl înghesuim prin surprindere. Stai aici. Mă schimb şi apoi mergem amândoi să-i facem o mică vizită.

Am ieşit din living şi am închis uşa înainte ca să apuce să protesteze; m-am îndreptat apoi spre dormitor şi am deschis uşa, dar fără să intru. Am trântit uşa, m-am strecurat în camera de oaspeţi şi m-am ascuns în spatele uşii întredeschise.

Uşa livingului se deschise uşor. Am văzut-o pe Lucille înaintând în hol şi privind uşa închisă a dormitorului. Apoi, reveni în living şi închise uşa. După un moment, am auzit ţăcănitul telefonului şi zgomotul discului când forma numărul.

Îi întinsesem o cursă; căzuse în ea.

Am traversat coridorul fără nici un zgomot şi mi-am lipit urechea de uşă. Am auzit-o murmurând:

- Ce ne facem? Nu cred că va plăti. Nu... Nu mai pot să-l conving. Va trebui să faci ceva...

Am răsucit brusc clanţa uşii şi am intrat în cameră. Lucille trânti receptorul şi se îndepărtă rapid de telefon.

- Hai, hai, nu mai lua aerul ăsta vinovat şi ruşinat. Te-am auzit. Acum ai de gând să mărturiseşti că lucraţi împreună?

Se întoarse încet şi mă privi în faţă. Era lividă şi ochii îi scăpărau de ură. Nu mi se mai părea nici tânără, nici plină de prospeţime şi nici frumoasă, ci îmbătrânită, învinsă, căzută în plasă. Cu un glas sugrumat de furie, îmi răspunse:

- Te crezi şmecher, nu? Bun, de acord, mărturisesc. Dar o să verşi tu banii! Nu poţi să dovedeşti că eram cu tine! Nu poţi dovedi că eu conduceam! Avem o fotografie unde eşti lângă maşină. Şi împotriva ei nu poţi face nimic. Dacă nu plăteşti, o să trimitem fotografia poliţiei. Şi dacă încerci să ne implici şi pe noi, va fi mărturia mea contra mărturiei tale şi tu n-ai nici o dovadă. Dar eu am un alibi. Am prieteni care vor jura că eram cu ei la ora la care a fost ucis agentul. N-ai încotro. Trebuie să plăteşti şi asta o să faci!

În timp ce-i priveam figura dură şi rea, mi-a venit în minte pata de sânge de pe roata dreaptă din spate a maşinii. Un frison de gheaţă mi-a trecut pe spate.

Acum înţelegeam ce era cu urmele acelea de sânge care mă surprinseseră aşa de mult. Nu avusese loc nici un accident. O'Brien fusese asasinat, la fel ca Dolores şi Nutley.

- Ross şi cu tine l-aţi asasinat, nu-i aşa? Accidentul a fost simulat. L-aţi lovit şi apoi l-aţi călcat cu roata din spate a Cadillacului. Dar eraţi amândoi mult prea nervoşi şi aţi făcut o greşeală. N-aţi folosit roata care trebuia. Ar fi trebuit să-l călcaţi cu roata stângă, Lucille. Greşeli de genul ăsta îi duc pe criminali la camera de gazare.

Brusc, deveni vânătă la faţă şi se dădu un pas înapoi.

- Nu l-am omorât eu!

- Ba da, tu şi cu Ross. Voiaţi să împuşcaţi doi iepuri dintr-o lovitură, nu-i aşa? Aţi vrut să scăpaţi de O'Brien şi în acelaşi timp să puneţi mâna pe cei douăzeci de mii de dolari.

- Nu-i adevărat! urlă, cu vocea răguşită. Nu poţi dovedi nimic! Nu eu l-am ucis! Dacă nu-mi dai banii ăia...

- N-ai să vezi o leţcaie.

M-am îndreptat către fereastră şi am smuls cordonul care ţinea cele două rânduri de jaluzele; apoi am reluat, fără s-o scap din ochi:

- Am o grămadă de treburi azi. Trebuie să aflu din ce motiv aţi fost obligaţi să-l ucideţi pe O'Brien! Nu vreau să mă împiedic de tine. Am să te ţin legată, Lucille, până descopăr ceea ce vreau să aflu.

Făcu ochii cât cepele şi se dădu înapoi.

- Nu-ţi permit să mă atingi! strigă ea. N-ai să mă închizi aici!

- Stai liniştită, altfel o s-o încasezi, i-am spus, apropiindu-mă. Nu-ţi face iluzii, gândindu-te la ceea ce s-a întâmplat puţin mai devreme. De data asta, dacă vrei bătaie, o s-o ai.

Se răsuci şi ţâşni spre uşa terasei, dar pornise un pic prea târziu. Am întins mâna, am apucat-o şi am tras-o brusc. Depăşisem deja stadiul politeţii. Cum încerca din nou să mă zgârie pe faţă cu unghiile, i-am îndepărtat mâinile printr-o lovitură şi i-am tras un pumn în bărbie, nu prea tare, dar totuşi suficient.

Dădu ochii peste cap şi-mi căzu în braţe. Am întins-o pe jos, apoi, cu grijă, am întors-o pe burtă, i-am legat mâinile la spate şi la fel de strâns gleznele. Am luat-o ca pe un pachet, am dus-o în dormitor şi am aruncat-o pe pat.

În bucătărie, am găsit o frânghie de rufe suficient de lungă. Am luat-o, m-am întors în dormitor şi am legat-o pe Lucille de barele patului.

După care, mi-am schimbat pantofii, mi-am strâns cravata şi am pus o haină pe mine. Tocmai terminasem cu îmbrăcatul când mi se păru că-şi revenise.

M-am apropiat şi-am privit-o. După câteva momente deschise ochii ce păreau sticloşi.

- Îmi pare rău, am spus, dar tu ai căutat-o. Regret că trebuie să te las astfel, dar n-am încotro. S-ar putea să aştepţi destul de mult. Am să mă întorc cât mai repede posibil. Stai liniştită şi n-ai să păţeşti nimic.

- Scoate-mi legăturile! strigă ea, zbătându-se cu furie. O să mi-o plăteşti! Dezleagă-mă!

Am privit-o câteva clipe ca să mă conving că n-o să se poată dezlega şi apoi, asigurat din punctul acesta de vedere, m-am îndreptat spre uşă.

- Nu mă lăsa aici! urlă ea, zbătându-se din toate puterile. Întoarce-te!

- Nu-ţi face griji. Nu va dura mult.

Am ieşit din cameră şi am închis uşa.

Strigătele ei mă urmară pe culoar, până la holul de la intrare:

- Ches! Nu mă lăsa! Te implor! Nu mă lăsa!

Am rămas surd la rugăminţile ei, am închis bungaloul cu cheia şi am luat Buickul de unde-l lăsasem.

CAPITOLUL XIII

I

Sosind în oraş, am cumpărat două ziare de duminică şi am aruncat o privire peste titluri. Mă aşteptam să găsesc moartea lui Nutley şi a lui Dolores relatată pe larg pe prima pagină, dar, din câte vedeam, nici vorbă nu era de aşa ceva.

Am luat din nou maşina şi, cum mă găseam într-o zonă unde staţionarea era interzisă, m-am îndreptat spre barul lui Sam ca să pot citi ziarele în linişte şi să iau un sandviş şi o bere înainte de a-mi pune la punct planul de bătaie.

Barul era aproape pustiu; dar l-am observat pe Joe Fellows aşezat în compania unui bărbat pe care nu-l cunoşteam. Amândoi beau bere şi mâncau hamburger. Joe mă văzu înainte ca să mă pot eschiva.

- Hei! Ches! Vino-ncoace!

N-aveam altă cale, decât să-i spun că vin.

Mi-am comandat sandvişul şi berea şi le-am dus la masa lui Joe.

- Te credeam la golf, spuse el. Stai jos. Îţi prezint pe Jim Buckley. E asul reporterilor de la "Inquirer".

- Din păcate, numai "Inquirer" nu-şi dă seama de asta, zise Buckley cu un zâmbet.

Era un omuleţ mărunţel şi grăsuţ, de vârstă medie, cu ochi albaştri pătrunzători. Privi ostentativ zgârieturile de pe gâtul meu şi tăietura de la ochi şi strigă încântat:

- Ei bine! Pe cinstea mea! Nu s-a dat înapoi de la nimic tipa, ca să-şi apere onoarea!

Joe, la rândul lui, mă privi fix.

- Nu vă faceţi idei degeaba, am spus. E una din poveştile

alea tâmpite. Era un tip care necăjea o gagică şi eu, mai cu moţ, m-am băgat în ciorbă. Şi s-a nimerit că tipa era una din alea cărora le place să fie puţin smotocite şi n-a apreciat absolut deloc cavalerismul meu. Am avut baftă c-am scăpat cu viaţă.

Izbucniră amândoi în râs, dar Joe continua să mă privească cu un aer perplex. Ca să schimb vorba, l-am întrebat:

- Dar tu ce cauţi aici, într-o duminică?

- Plănuisem să petrec ziua pe plajă, cu încornoratul ăsta, zise el, arătând cu degetul spre Buckley, şi acum pretinde că are de lucru. Aşa că, ciugulim ceva şi apoi mă duc singur la plajă, doar dacă n-ai nimic mai bun de făcut şi vii şi tu să-mi ţii companie.

- Aş veni cu plăcere, Joe, dar azi sunt prins...

- Din moment ce şi ea este prinsă, o să ai companie! strigă ziaristul izbucnind într-un hohot de râs.

M-am gândit la Lucille, legată de pat. Fără să ştie, era cât se poate de aproape de adevăr. Văzând ziarele pe care le pusesem pe banchetă, continuă:

- Ăla-i "Inquirer", care-i acolo?

- Da. Îl vrei?

- Încă n-am avut timp să arunc o privire pe ziarul pe care l-am făcut ieri.

Luă ziarul, îl deschise cu o smucitură şi privi prima pagină; apoi fornăi, întoarse paginile şi se opri la una dintre ele. În sfârşit, împachetă la loc ziarul şi mi-l întinse.

- Trei mii de cuvinte, scrise cu sânge şi scotch, şi ticălosul ăla împuţit scoate două sute! Câteodată mă întreb la ce bun mai lucrez pentru otreapa aia!

- Jim se ocupă de cazul poliţistului ucis de un şofer, mă informă Joe.

Am luat o înghiţitură de sandviş cât toate zilele şi am mormăit cu gura plină:

- Nu zău? Încă n-am avut timp să citesc un ziar de dimineaţă. Au făcut ceva progrese?

Ziaristul luă o gură zdravănă de bere, se tolăni în scaun şi-şi aprinse o ţigară.

- Dacă au făcut progrese? Ascultă aici, bătrâne, afacerea asta va fi cea mai senzaţională a anului. E o poveste care s-ar putea să bage-n rahat până-n gât simpatica noastră municipalitate!

- Dacă ai lăsa deoparte retorica şi ne-ai relata faptele, interveni Joe. Spui că-i groasă; atunci de ce nu apare cu titluri mari la ştirile de ultima oră?

- Pentru că încă nu suntem gata. O să vezi mâine. Cu puţin noroc, avem de gând să dăm mâine totul în vileag.

- Ce să daţi în vileag? Despre ce vorbeşti? se impacientă Joe.

- O să-ţi spun. Dacă O'Brien n-ar fi fost omorât, nimeni n-ar fi descoperit, încă mulţi ani de-aici încolo, ce trafic făcea. Toată vrăjeala aia pe care a debitat-o Sullivan, despre poliţistul de elită care era O'Brien, ţinea foarte bine până când am făcut şi noi, la rândul nostru, o mică anchetă. Şi-n momentul ăla, am descoperit secretul. Nu ştii? O'Brien avea un cont în bancă, care se ridica la o sută douăzeci şi cinci de mii de dolari; avea o casă la Palm Crescent care ar fi încântat şi o stea de cinema. Atunci când un simplu poliţist îşi permite să trăiască în luxul ăsta, nu-i decât o singură explicaţie: primeşte mită. Două persoane ar fi putut să ne spună exact de făcea. Fata cu care urma să se căsătorească, o cântăreaţă de cabaret, şi impresarul ei, un tip numit Nutley. Ştii ce li s-a întâmplat?

Joe făcu ochii mari.

- Nu. Ce anume?

- Au fost omorâţi amândoi. Nutley a fost descoperit la hotel Washinghton cu un glonţ în inimă iar recepţionerul de noapte cu capul crăpat. Asasinul a intrat în hotel, a obţinut de la recepţioner numărul camerei lui Nutley şi l-a lovit. Apoi a urcat în cameră şi l-a împuşcat pe Nutley. Iar pe fată, a ucis-o pe când pleca de acasă.

- Dar nici nu scrie în ziar, se indignă Joe.

- Ba da. Pentru moment nu-s decât două rânduri. Dar mâine, bătrâne! Ah! Să vezi "Ultima oră!" Acum lucrăm la asta. Încercăm să descoperim combinaţia lui O'Brien. Şeful poliţiei crede că făcea parte dintr-o bandă. Sullivan tinde să creadă că-i vorba de şantaje.

- Şi tipul care l-a călcat? am întrebat. Încă nu l-au descoperit?

Buckley ridică din umeri.

- Tocmai examinează permisele a douăzeci şi trei de conducători ale căror maşini lovite au fost găsite. Le verifică alibiurile. Poliţiştii speră să găsească ucigaşul printre cei douăzeci

şi trei; eu zic că dacă îl găsesc, ar trebui să-l decoreze. Dacă O'Brien n-ar fi fost ucis, nu s-ar fi descoperit niciodată faimoasa lui combinaţie.

- Dar fata aia care a fost asasinată ieri, nu lucra la "Little Tavern"? m-am hazardat eu, fără să las impresia că mă interesează.

- Da, aşa e, o păsărică frumuşică, dar care n-avea voce nici măcar cât să cânte pe stradă.

Am pus brusc o întrebare.

- Cui îi aparţine "Little Tavern"?

Ziaristul ridică din sprânceană.

- Asta-i o chestie pe care încerc s-o aflu de mult. E pe numele de Art Galgano, dar nimeni nu pare să-l cunoască. Nu cred că locuieşte aici. Gerantul localului este un oarecare Jack Claude care nu face doi bani. De ce întrebarea asta?

- Mi s-a spus ieri seară c-ar fi o ruletă la etajul întâi şi că se joacă puternic.

Buckley mă privi fix, apoi clătină din cap.

- E-un banc. Jocurile sunt interzise aici. O grămadă de mahări au încercat treaba, dar poliţia le-a închis localurile înainte chiar să se usuce zugrăveala."Little Tavern" e deschisă de trei ani. Dacă ar fi fost un tripou acolo, s-ar fi aflat.

- Crezi asta? Eşti sigur? Eram acolo aseară şi un client mi-a spus că e o ruletă la etajul întâi.

Buckley îşi scărpină nasul umflat cu un aer interesat.

- Ia stai puţin... spuse el dintr-o dată, privindu-mă cu atenţie. Era sectorul lui O'Brien. Probabil că le asigura protecţie. Ia spune! S-ar putea să fi pus degetul pe rană! Poate că de acolo îşi trăgea banii! Te duci des?

- Nu, deloc, doar întâmplător.

- Dar n-ai putea afla dacă într-adevăr este un tripou la etajul întâi, ce zici? zise Buckley, aplecându-şi în faţă trupul corpolent.

- Hei! îl întrerupse Joe. Da' ştii că ai tupeu! Pentru ce să-ţi facă Ches munca ta scârboasă?

Buckley îl îndepărtă cu un gest nerăbdător.

- Eu, dacă e să descopăr o ruletă, mă descurc mai bine ca un poliţai. Dar tipul ăsta e clientul localului. Dacă el vrea, nu văd de ce nu mi-ar da o mână de ajutor.

În timp ce ei discutau, am reflectat rapid şi am sfârşit prin a spune:

- Dacă pot, o fac cu plăcere. Mă duc acolo după amiază şi, dacă am un pic de baftă, vă dau un telefon.

Joe mă privi de parcă înnebunisem, dar ziaristul mă bătu pe braţ.

- Aşa-mi placi, şi pot să-ţi spun că "Inquirer" îţi va fi recunoscător. Data viitoare când un tip de la firma voastră va veni să transmită anunţuri, o să am grijă să-i facem nişte preţuri speciale. (Scoase o carte de vizită din portofel şi mi-o întinse.) Dacă eu nu sunt, întreabă de Jack Hemmings. O să se ocupe de tot ce-i aduci. Dacă într-adevăr au un tripou acolo, atunci o să izbucnească un scandal de toată frumuseţea. Ascultă, hai pe la mine la birou să-ţi dau un aparat de fotografiat. Dacă o să poţi face o poză cu ruleta, i-am prins cu mâţa-n sac.

- Nu cred că o să mă lase să fac poze.

Îmi făcu cu ochiul.

- Aşteaptă să vezi întâi aparatul. Se pune la butonieră. N-ai decât de apăsat pe declanşator, care îl ţii ascuns în buzunar. Restul e treaba obiectivului şi a peliculei. Fă-ne o poză cu masa de joc, Scott, şi ziarul e al tău, sau aproape!

- Sper.

Mă strânse de braţ.

- Ţi-o garantez. Hai, vino. O ştergem şi mergem să discutăm lovitura cu patronul meu.

Când mă ridicai, Joe mă luă de braţ.

- O secundă, Ches. S-ar putea să te bagi într-o încurcătură nenorocită. Nu vrei să te însoţesc? Ce zici?

- Nu, Joe. Am atrage atenţia. Nu-ţi face griji. Nu risc nimic. O să mă descurc foarte bine.

- Bineînţeles, zise Buckley. Nu-i nici un pericol. Eu sunt convins că nu-i absolut nimic în localul ăla, dar dacă e ceea ce spui... Dumnezeule! Şeful poliţiei o să damblagească!

- Cu toate astea, insistă Joe, aş vrea să merg cu tine. Poate că dăm de bănuit, dar în caz de pericol, doi inşi fac mai mult decât unul singur!

- Nu, Joe. Există posibilitatea ca să n-ajung nici măcar la etajul întâi. Iar amândoi, ar fi prea bătător la ochi, am spus. Şi, la

urma urmei, poate că ruleta nici nu funcţionează după amiază.

Joe mă urmă, încăpăţânat:

- Am să te însoţesc, Ches. Chiar dacă va trebui să aştept afară.

Dacă voiam să reuşesc, trebuia să scap de Joe, care n-ar fi făcut decât să mă încurce.

- N-am nevoie de tine, Joe. Vreau să îmbin utilul cu plăcutul şi prezenţa ta n-ar face decât să mă deranjeze.

- Aşa e. Du-te şi te scaldă, Joe, interveni Buckley. Amicul meu şi cu mine avem treabă. Du-te şi te joacă cu puştii tăi, fă castele de nisip pe plajă!

Îl bătu pe Joe pe umăr, apoi mă luă de braţ şi mă conduse la Buick. Mergând spre redacţie, am întrebat:

- Poliţia are vreun indiciu referitor la asasinul micuţei Lane?

- Nu-i ştiu numele, dar e ca şi prins. Au semnalmentele şi amprentele lui. Dacă nu e vreun nebun, atunci e un caraghios de amator. A lăsat amprente peste tot. A fost văzut părăsind apartamentul fetei şi hotelul Washington. S-au găsit amprentele lui în camera lui Dolores şi în cea a lui Nutley. S-ar părea că e un tip înalt, de vârsta ta şi destul de arătos. Locotenentul West a declarat că arestarea lui e doar o chestiune de ore.

Stomacul mi se strânse de durere.

- Zău? am murmurat, fixând parbrizul, cu inima bătând.

- Dacă-ţi spun. Acum se plimbă prin tot oraşul cu fata care l-a văzut, în speranţa că o să-l zărească pe undeva. Ceea ce-i posibil. Iar atunci, n-au altceva de făcut decât să-i ia amprentele şi o să-l vâre la camera de gazare înainte de a şti ce-i cu el!

II

Am ajuns la "Little Tavern" puţin după ora două. Parcarea era înţesată şi cu greu am găsit unde să parchez.

Era una din zilele acelea înăbuşitoare, sufocante, cum mai sunt câteodată la Palm City, când eşti tot timpul în aşteptarea

celei mai mici adieri, când praful se strecoară pe sub cămaşă şi ţi se lipeşte de piele, când toată lumea e nervoasă şi caută scandal.

Pe terasa plină de lume, bărbaţi şi femei, în ţinută uşoară, sport, stăteau la mese şi compuneau meniuri complicate.

Am urcat scările. Nimeni nu m-a băgat în seamă, cu excepţia portarului, care părea mai plictisit şi mai puţin impresionant la lumina zile, decât la lumina lunii. Mă recunoscu, duse un deget la caschetă şi răsuci uşa turnantă cu atâta grijă de parcă ar fi fost un coş cu ouă.

Fata de la vestiar mă recunoscu şi ea şi nu-şi mai dădu osteneala să vină să mă întâmpine. Îmi acordă doar un zâmbet palid şi se întoarse. Un tip fără pălărie reprezenta pentru ea tot atâta interes ca şi un cerşetor.

M-am îndreptat spre bar, dar n-am intrat. Era înţesat până la refuz de clienţii obişnuiţi de duminică, eniţi să se îmbibe cu alcool, care vorbeau prea tare şi cheltuiau banii câştigaţi din greu încercând să impresioneze blondele sau roşcatele pe care le târâseră cu ei până acolo.

Oscar Ross era la bar. La fel şi cei doi mexicani. Toţi trei erau destul de ocupaţi; Ross se consacra în special clientelei feminine. Am putut constata că avea un oarecare succes la trei pisicuţe care sorbeau cu graţie cocteiluri cu şampanie.

M-am tras puţin înapoi, căci nu doream să fiu văzut şi am aruncat o privire circulară în căutarea amatorului de rom cu lămâie de aseară. Am reuşit să-l descopăr când se îndepărtă de un grup compact aflat la celălalt capăt al barului şi se îndreptă spre mine.

- Salut, i-am zis când s-a apropiat. Mă mai recunoşti?

Era puţin ameţit, dar după ce îngustă puţin privirea ca să mă observe, îşi descreţi fruntea într-un zâmbet, semn că-şi amintea de mine.

- Salut, prietene, spuse. Ai venit să-ţi îneci necazul?

- Am venit să văd dacă pot să scot un ban de buzunar, i-am răspuns, conducându-l în hol. Crezi că găsesc ceva de jucat pe sus?

- De ce nu? Eu tot acolo merg. Hai cu mine!

- Credeam că e vreo formalitate de îndeplinit.

- Da' de unde! Sunt cunoscut aici. Cum ziceai că te numeşti?

- Scott.

- Ca în scoţiană.

- Exact.

Se înecă de râs. Se amuza din orice.

- E bună poanta. Hai, vino, Scott, o să-ţi dai şi cămaşa de pe tine.

Am traversat holul şi am deschis o uşă. L-am urmat de-a lungul unui culoar până la un ascensor pentru patru persoane. Liftul ne-a dus cu mare blândeţe până la etajul doi.

În timp ce urcam, simţeam în plină faţă răsuflarea îmbâcsită de rom a lui Welliver.

Modul ăsta de a pătrunde într-un tripou clandestin mi se părea mult prea uşor. În spatele reverului de la haină aveam prins aparatul foto miniatural pe care mi-l dăduse Buckley. Obiectivul de-abia se zărea prin butonieră. Ar fi trebuit să ai privirea ageră a lui David Crockett ca să-l poţi observa. În buzunar, stăteam cu mâna pe firul declanşatorului. Buckley mă sfătuise să nu fac decât o singură poză. N-aş fi avut timp să schimb filmul microscopic. Mă implorase să nu mă grăbesc.

"E o şansă la un milion, îmi spusese. Dacă reuşim să facem o fotografie cu ruleta aia, admiţând că există, o să aruncăm tot oraşul ăsta împuţit în aer!"

Mi se părea că a neglijat totuşi o eventualitate. Dacă eram surprins în timp ce fotografiam, eu eram cel care sărea în aer şi nu oraşul!

Ascensorul se opri cu un zgomot uşor şi uşile de deschiseră cu un fâşâit abia-auzit.

Welliver pătrunse într-un culoar păzit de două namile care-şi jucau bicepşii. Mi se păreau în stare să ţină piept fără să clipească unui Joe Louis sau Rocky Marciano în plină formă.

Îl priviră cu ochi scrutători pe Welliver şi apoi îşi mutară privirea asupra mea, cu aceeaşi surprindere cu care un sobor de preoţi ar fi observat căzând din cer o dansatoare goală, drept în mijlocul unei slujbe religioase.

Welliver se îndreptă cu pas vioi spre uşa dublă din capătul culoarului şi eu îl urmam ca o umbră. Reuşisem să iau o mină indiferentă, a unui simplu plimbăreţ de duminică.

Matahalele nu se clinteau (de parcă erau de piatră) şi era cât pe-aci să intrăm.

Cu o voce ca un raşpel, bun să cureţe rugina de pe o epavă centenară, unul dintre tipi strigă:

- Hei! Voi de colo! Unde vă duceţi aşa?

Vocea ne lovi ca un baros în ceafă şi ne opri brusc. Welliver se întoarse şi încruntă sprâncenele. Era puţin descumpănit, dar în definitiv, era membru al clubului şi nu se aştepta să fie tratat în felul ăsta. Replică cu o voce de stentor care, însă, în comparaţie cu cea a malacului, aducea mai mult a mieunat:

- Cu mine vorbeşti?

- Nu. Cu el! (Cel mai impunător dintre ei se apropie de mine ca un buldozer.) Tu, unde te duci aşa?

- E unul din prietenii mei, zise Welliver cu toată demnitatea de care era în stare, dar care era destul de subţire. Merge cu mine. Vezi vreun inconvenient?

- Domnul Claude este de acord? întrebă matahala.

- Bineînţeles, răspunse Welliver.

Şi, luându-mă de braţ, mă împinse pe uşă sub privirile bănuitoare ale celor doi cerberi.

Am pătruns într-o sală uriaşă, plină de o mulţime pestriţă, de fum, de lumini discrete şi de gălăgia conversaţiilor. O masă de ruletă trona în mijlocul camerei şi în jurul ei se înghesuia crema bogătaşilor din Palm City. Welliver spusese că se juca din gros. N-a trebuit să arunc decât o privire spre teancurile de fise ca să-mi dau seama că nu bătuse câmpii. În momentul acela, trebuie să fi fost vreo cincizeci de mii de dolari împrăştiaţi pe masă.

- Lasă să treacă, murmură Welliver după ce apreciase cu un ochi expert valoarea jocului. Nu putem să ne punem cu toţi nebunii.

Toată lumea era cu ochii pe un bătrânel grăsan şi pe mormanul de fise din faţa lui. M-am apropiat şi l-am văzut împingând un pachet de jetoane pe 5 negru.

Un mare număr de jucători îi urmară exemplul, mizând însă

mult mai puţin, şi apoi ruleta începu să se învârtească şi se opri pe 5 negru.

Toţi cei din jurul mesei scoaseră un oftat prelung când crupierul, un mexican sumbru şi impasibil, strânse cu lopăţica fisele celor ce pierduseră şi împinse o mare parte spre grăsan.

Eram în picioare, în spatele unei tipe blonde care-şi dăduse cam prea mult cu Channel 5. M-am strecurat până am ajuns lângă scaunul ei. De acolo, puteam vedea masa de la un capăt la altul. Lumina strălucitoare făcea să lucească fisele şi jetoanele aşezate în faţa barosanilor. Era un unghi perfect pentru fotografie.

Buckley îmi explicase că n-aveam altceva de făcut decât să mă aşez exact în faţa mesei de joc şi să apăs declanşatorul ascuns în buzunar. Obiectivul era atât de performant şi pelicula atât de sensibilă, că n-aş fi avut cum să ratez poza.

L-am văzut pe Welliver depărtându-se de mine şi căutând un scaun. Am luat o poziţie convenabilă şi degetele mi s-au strâns peste declanşatorul obturatorului. Mi-am ţinut respiraţia şi am rămas neclintit cum îmi recomandase Buckley şi apoi am apăsat uşor butonul. Mi s-a părut că aud un ţăcănit uşor, semn că aparatul funcţionase.

După care, evenimentele s-au precipitat.

N-am să ştiu niciodată dacă tipul care supraveghea jucătorii şi mizele mă reperase, sau dacă mă trădase expresia mea încordată sau dacă nu cumva crupierul văzuse obiectivul minuscul pe care-l purtam la butonieră. N-are deloc importanţă. Ceea ce contează este că m-am trezit deodată încadrat de două matahale. Nişte pumni de oţel îmi încleştară mâinile de fiecare parte.

Cu inima bătându-mi sarabanda, am privit la stânga şi apoi la dreapta. Cei doi tipi nu erau numai nişte simple matahale. Erau profesionişti, doi indivizi cu feţe ascuţite; puteai să zici că-s gemeni, după privirea lor identică, distantă, de ucigaşi de profesie. Unul dintre ei era puţin mai înalt ca celălalt; unul era blond şi celălalt brunet, dar amândoi aveau aceiaşi ochi negri lipsiţi de viaţă, aceleaşi buze subţiri şi aceleaşi fălci pătrate. Amândoi erau feroci, cruzi şi insensibili şi mi se păreau îngrozitor de periculoşi.

- Uşurel, tăticuţule, spuse încetişor blondul. Fără scandal. Patronul vrea să-ţi vorbească.

Cu o îndemânare profesională, mă conduseră prin mulţime; aveam ambele mâini paralizate de strânsoarea lor. Presupun c-ar fi trebuit să strig şi să mă zbat, dar nici măcar nu mi-a trecut prin cap.

Welliver, care tocmai găsise un loc la masă, ridică surprins privirea, dar cum nu ţinea să piardă locul câştigat cu greu, se mulţumi să-mi surâdă bucolic, mormăind că ne vom vedea mai târziu.

Evitând mulţimea, între cei doi gardieni, îmi ziceam că dacă voi mai avea vreodată ocazia să văd pe careva mai târziu, înseamnă că sunt al dracului de norocos. Gardianul cel blond reluă:

- Uşurel, bătrâne. Mulţumeşte-te să înaintezi liniştit. Dacă faci pe nebunul, ştim noi cum să te potolim.

Îmi dădură drumul la mâini, dar, ca doi câini ciobăneşti bine dresaţi, mă ghidau cu mici lovituri discrete de umăr.

Nu ne băga nimeni în seamă.

Bineînţeles că aş fi putut striga după ajutor şi încerca să fug, dar eram convins sută la sută că n-aş fi făcut altceva decât să mă aleg cu un baston după ceafă, în timp ce blondul explica celor din jur că eram "încă un beţiv care caută scandal".

Aşadar, i-am urmat prin toată sala, spre o uşă pe care a deschis-o brunetul. M-au împins înăuntru cu nenumărate precauţii, de parcă aş fi fost un miliardar neputincios ce mai are patru zile de trăit şi încă nu şi-a plătit datoriile.

Am traversat un coridor micuţ. Blondul bătu la o altă uşă în timp de brunetul îmi sufla în ceafă. O voce strigă să intrăm, blondul apăsă clanţa şi împinse uşa.

Brunetul mă împinse într-o încăpere care nu se hotăra să fie birou sau salon. Lângă o fereastră largă cu draperii portocalii se găsea un birou masiv cu fotolii pe rotile şi un fişet metalic. Restul camerei era încărcat cu fotolii gen club, un radio cu difuzoare separate, un bar micuţ şi un divan cu o pătură spaniolă.

Aşezat pe fotoliu la birou, stătea un tip voinic, îmbrăcat în smoking. Avea o chică roşcată înspicată cu fire albe, o faţă rumenă şi o expresie din acelea mieroase care nu-ţi spun nimic. Ochii lui mici, reci şi imobili priveau puţin cruciş de parcă l-am fi

tulburat dintr-o meditaţie profundă.

La prima vedere, putea să aibă între cincizeci şi cinci şi şaizeci de ani; în ciuda grăsimii părea încă destul de bine. Mâinile pline de pistrui şi acoperite de un puf roşcat erau aşezate fără vlagă pe sugativa albă.

Brunetul se apropie de birou în timp ce celălalt închidea uşa. S-ar putea să mă fi înşelat, dar mi s-a părut că am auzit cheia răsucindu-se în broască.

Mă simţeam din ce în ce mai înghesuit. Dacă descopereau aparatul, eram în pom. Tipul aşezat la birou mă privi, apoi se întoarse spre cei doi zbiri şi ridică interogativ o sprânceană.

- Nu e membru, murmură brunetul.

Grăsanul, care trebuie să fi fost Jack Claude, mă privi din nou şi-mi spuse pe un ton ce se vroia blajin:

- Îmi pare rău, dragul meu, dar sper că înţelegi că nu putem tolera vizitatori inopinanţi. Aş putea afla cum te numeşti?

- Sunt Chester Scott. Ce se întâmplă? Phil Welliver m-a adus aici. E unul dintre prietenii mei.

Claude nu păru impresionat în mod deosebit.

- Şi unde locuiţi dumneavoastră, domnule Scott?

I-am dat adresa. Întinse mâna, luă de pe birou cartea de telefon şi o verifică.

- Domnul Welliver trebuia să ştie de mult că n-are voie să-şi aducă prietenii fără acordul meu şi înainte ca aceştia să plătească taxa de intrare.

Am început să mă simt puţin mai bine.

- N-am ştiut. Welliver nu mi-a spus nimic. Asta vreau şi eu, să cotizez. Cât costă?

- Douăzeci şi cinci de dolari, spuse Claude.

Privirea i se îndreptă spre brunet, care rămăsese tot timpul lângă mine.

- Ce mai ştim despre domnul Scott? îl întrebă.

- A fost aseară aici. A mers în culise să vorbească cu domnişoara Lane.

Am început să transpir din nou. Privirea lui Claude se pierdu în depărtări. Îşi schimbă poziţia şi apoi mi se adresă, exact ca un dentist politicos care te roagă să deschizi gura mare:

- O cunoaşteţi pe domnişoara Lane, domnule Scott?

- Nu. Am ascultat-o cântând şi mi-a plăcut. I-am propus să bea un păhărel cu mine.

Dădu din cap.

- Şi ea a acceptat?

- Nu.

- Dar ai fost în cabina ei?

- Da. Am stat puţin de vorbă. De ce atâtea întrebări?

- Despre ce aţi vorbit?

- De una, de alta. Ce te priveşte?

Claude aruncă o privire tipului brunet.

- Altceva?

- Altceva eu nu ştiu.

Urmă un moment de tăcere, apoi Claude relua:

- Regret acest incident, domnule Scott. Deci e vorba de douăzeci şi cinci de dolari.

Am scos portofelul şi am pus pe birou o bancnotă de cinci şi două de zece. Tipul îmi semnă o chitanţă şi mi-o întinse.

- Suntem obligaţi să fim vigilenţi, domnule Scott, cred că vă daţi seama. Sper că o să vă revedem cât mai des.

- Categoric, am spus, incapabil să cred că totul se putea termina aşa de bine.

Blondul şi brunetul se îndepărtaseră; amândoi arborau acum un aer plictisit şi indiferent. Am pus chitanţa în portofel şi portofelul în buzunar.

- Ei bine! vă mulţumesc, am spus, pregătindu-mă să plec.

În momentul acela uşa se deschise şi m-am întors să văd cine e.

Era Oscar Ross, îmbrăcat în haina lui de barman şi purtând o tavă cu o sticlă de scotch, un pahar şi un vas cu gheaţă.

Nu mă văzu înainte de a ajunge în mijlocul camerei şi nu mă recunoscu decât după ce puse tava pe birou. Mă privi de parcă nu-i venea să-şi creadă ochilor.

Am încercat să ajung la uşă, făcând un efort să nu alerg, dar întinzând pasul cât puteam de mult.

Ross rămăsese împietrit, cu ochii cât cepele.

Blondul se apropie să-mi deschidă uşa, dar Ross strigă cu o voce sugrumată:

- Hei! Nu-l lăsaţi să plece!

Blondul rămase ţintuit pe loc.

Am apăsat clanţa şi deschisesem deja uşa când blondul ţâşni ca o săgeată şi blocă uşa cu piciorul.

- Ce caută ăsta aici? vru să ştie Ross.

Blondul, vizibil încurcat, privi spre Claude în aşteptarea unui ordin. Mi-am luat elan şi i-am expediat o dreaptă în maxilar. Lovitura a fost aşa de violentă că-mi amorţi braţul de tot. Tipul căzu pe spate şi se lovi cu capul de zid. Am apucat din nou clanţa.

- Opreşte-te!

Era brunetul. I-am aruncat o privire scurtă. Îndrepta spre mine o armă calibrul 38.

Mi-am zis că n-o să îndrăznească să tragă în clădirea clubului şi, ignorând ameninţarea, am deschis uşa cu o smucitură.

Ross ţâşni după mine, cu braţele întinse, cu ochii sălbatici. Am ieşit pe culoar tocmai când năvălea peste mine. În momentul când mă întorceam să mă apăr, pumnul lui drept se îndrepta în direcţia mea. Am eschivat la timp şi am reuşit să-i plasez una peste bot. Am simţit cu oarecare bucurie cum îmi plesneşte pielea pe încheietura pumnului sub dinţii lui şi văzându-l cum se umple de sânge. Se prăbuşi pe spate şi am profitat ca să măresc pasul pe culoar spre sala de joc. Atunci am simţit ceva ca un tanc cum năvăleşte peste mine. Mă trânti la pământ şi de-abia reuşisem să mă răsucesc pe spate când gorila cea brunetă îmi trase un pumn în bărbie. Reuşisem să feresc puţin capul; lovitura nimeri puţin prea sus ca să-şi facă efectul, dar fu suficient de dură ca să-mi smulgă un geamăt de durere. L-am răsturnat printr-o zvâcnire pe brunet şi m-am ridicat clătinându-mă, la timp ca să-l văd pe Ross repezindu-se la mine. Tot ce-mi doream atunci pe lume era să-i strivesc mutra odată pentru totdeauna. Am evitat pumnul care-mi era adresat, m-am lipit de el şi adunându-mi toate forţele, i-am ars un upercut de dreapta care-i sfărâmă mărul lui Adam. L-am văzut strâmbându-se de durere şi căzând. Ochii îi ieşiră din cap, răsuflarea i se transformă într-un şuierat printre dinţii încleştaţi, se prăbuşi într-un vacarm asurzitor care-mi păru însă cea mai

dulce melodie.

Dar vai, cursa mea se opri aici.

Brunetul își revenise și se năpusti spre mine cu grația unui buldozer. Sosi prea repede ca să pot încerca ceva. Am vrut să mă întorc cu fața spre el, dar am făcut-o mult, mult prea târziu. Am simțit șuieratul măciucii care se prăvălea peste mine. Am încercat s-o eschivez... când tavanul cu limini discrete mi se prăbuși în cap.

În definitiv, era un profesionist. Și când te lovea, te scotea definitiv din joc.

CAPITOLUL XIV

I

Mi-am revenit în fire simţînd soarele arzător încingându-mi faţa şi o lumină orbitoare pătrunzându-mi prin pleoapele închise. Aveam impresia că zbor cu o viteză ameţitoare. Mi-au trebuit câteva secunde ca să-mi dau seama că mă găseam într-o maşină care mă ducea undeva în cea mai mare grabă.

Aş fi vrut să pot geme de durere. Ceafa îmi pulsa; durerea îmi urca de-a lungul gâtului până-n creştet şi-mi înfigea în ochi ace înroşite în foc.

Dar nu scoteam un sunet. M-am lăsat legănat de maşină până mi-am revenit suficient ca să pot deschide ochii şi să pot arunca o privire în jurul meu.

Eram pe bancheta din spate a Buickului. Un tip era alături de mine. I-am recunoscut stofa de culoare gri a pantalonilor. Era ucigaşul brunet, cel care mă lovise.

Blondul era la volan. Îşi pusese o pălărie moale de culoare gri deschis cu borul lăsat peste ochi.

Cu ochii închişi pe jumătate, priveam pe geam încercând să aflu unde ne aflam.

Treceam pe una din străduţele din Palm City; în duminica aceea sufocantă era la fel de pustie ca albia secată a unui râu în miezul verii.

Nu mă mişcam şi mă întrebam unde mergem. Dar în curând aveam să aflu.

După vreo cinci minute, am lăsat în urmă Palm City şi am intrat pe şoseaua care ducea spre drumeagul de pe ţărmul mării unde locuiam. Mi-am zis că o să mă ducă acasă.

Pe genunchi aveam o pătură subţire care îmi ascundea

braţele legate cu ceea ce părea leucoplast. Îmi strânseseră atât de tare legăturile, că-mi simţeam sângele pulsând în vene şi, în ciuda eforturilor mele, încheieturile mi-au rămas prinse ca-ntr-un cleşte.

- La intersecţie o iei la dreapta, spuse dintr-o dată brunetul. Hogeacul lui e la vreo trei sute de metri pe dreapta. Un colţişor liniştit cum mi-aş dori şi eu.

Lew, blondul, râse fără prea multă veselie.

- N-ai decât să-l rogi să ţi-o lase prin testament. Lui tot n-o să-i mai folosească.

- Ah! Ştii, nici chiar aşa.

Maşina continuă să înainteze.

Mi se cam tăiase respiraţia, dar n-am avut timp să mă gândesc mai bine ce-au vrut să spună, că Buickul încetini şi se opri.

- Iată-ne ajunşi, spuse brunetul.

- Bun. Să-l scoatem, zise Lew.

M-am lăsat în voia lor, cu ochii închişi, cu inima bătând să-mi spargă pieptul.

L-am auzit pe brunet coborând, apoi cealaltă portieră se deschise şi mâini invizibile mă traseră din maşină. Pe când mă întindeau pe jos, Lew remarcă:

- Nu cumva l-ai plesnit cam tare, Nick? Ar fi trebuit să-şi revină deja...

- L-am plesnit atât cât trebuia, replică Nick. O să se trezească dintr-un moment într-altul.

Amândoi mă târâră, de bine - de rău, de-a lungul aleii şi mă lăsară să cad în faţa uşii.

- Ai cheile? întrebă Nick.

- Mda. Iat-o pe cea care trebuie.

Am auzit cheia deschizând broasca, apoi m-au cărat de-a lungul holului în living şi m-au azvârlit pe divan.

- Eşti sigur c-o să-şi revină? întrebă Lew.

O mână îmi pipăi gâtul să-mi ia pulsul.

- Se comportă minunat. În cinci minute o să se trezească.

- Sper din tot sufletul, spuse Lew pe un ton îngrijorat. Galgano va fi furios dacă măgaru' ăsta dă ortu' popii înainte ca să vorbească cu el.

- Nu-ţi face griji, umflatule. Îţi spun că e bine. Când eu lovesc, lovesc cum trebuie. În cinci minute o să ţopăie can-can, ai să vezi.

Am lăsat să-mi scape un geamăt şi m-am mişcat puţin.

- Ei, vezi? Îşi revine. Dă-mi frânghia.

Am simţit o frânghie înfăşurându-se în jurul pieptului şi lipindu-mă de saltea. Am deschis ochii şi l-am văzut pe Lew legând frânghia de picioarele patului. Mă privi impasibil şi se dădu un pas înapoi.

- Gata! zise el, apoi, aplecându-se deasupra mea, mă bătu uşurel pe obraz. Revino-ţi, bătrâne. Patronul vrea să stea de vorbă cu tine. N-o să întârzie mult.

- Hai, vino, se impacientă Nick. S-o ştergem. Ai uitat că trebuie să ne întoarcem pe jos?

Lew trase o înjurătură.

- De ce n-a trimis maşina lui, ticălosul ăla de Claude?

- Du-te şi întreabă-l.

Nick se apropie şi verifică cu ochi sever frânghia şi leucoplastul de la încheieturile mele. Mormăi ceva, se dădu înapoi şi mă privi cu un surâs vag.

- Adio, tâmpitule! zise el.

Ieşiră amândoi în hol trăgând uşa după ei, fără s-o închidă de tot. I-am auzit deschizând uşa de la intrare şi apoi închizând-o.

Câteva secunde mai târziu, liniştea coborî asupra bungaloului şi făcu să răsune puternic tictacul pendulei de pe şemineu.

Am pierdut un minut sau două făcând eforturi inutile în încercarea de a-mi elibera încheieturile mâinilor; apoi, constatând că nu era nimic de făcut, m-am lăsat să cad pe perne cu respiraţia întretăiată.

De abia atunci mi-am amintit de Lucille pe care o lăsasem legată de pat. Reuşise poate să se dezlege. În cazul ăsta, mă va dezlega poate şi pe mine.

- Lucille! am strigat. Lucille! Mă auzi?

Am tras cu urechea, dar în afară de ticăitul pendulei şi de foşnetul unei perdele agitate de briză, nu se mai auzea niciun zgomot. Am început să strig:

- Lucille! Eşti bine?

Liniştea se reinstală şi, dintr-odată, o sudoare rece mă inundă. Păţise oare ceva? Sau reuşise să se dezlege şi plecase.

- Lucille!

Şi atunci am auzit un zgomot pe coridor, scârţâitul unei uşi care se deschide, poate uşa dormitorului.

Am ridicat capul să ascult. Uşa scârţâi uşor. Era cea de la dormitor. De luni de zile de când tot voiam s-o ung, dar mereu îmi fusese lene.

- Tu eşti, Lucille? am strigat brusc.

Am auzit pe cineva mergând pe culoar, un pas lent şi greu; şi dintr-o dată am fost cuprins de spaimă atât de tare cum nu mai fusesem vreodată.

Lucille nu putea călca aşa. Paşii lenţi şi înăbuşiţi, pe care-i auzeam, erau prea greoi ca să fie ai unei femei. Cel care înainta pe hol era un bărbat, un bărbat care ieşise din dormitorul meu, acolo unde o lăsasem pe Lucille legată şi fără apărare, pe pat. Cu inima zbătându-mi-se în piept, cu o voce răguşită am întrebat:

- Cine-i acolo?

Paşii apăsaţi se opriră în faţa uşii livingului, apoi fu linişte.

Am rămas neclintit, cu auzul încordat, şiroind de transpiraţie. Auzeam o respiraţie regulată de cealaltă parte a uşii. Cu nervii la culme, am strigat:

- Intră odată! Ce tot faci acolo, în spatele uşii? Intră şi arată-te!

Uşa începu să se deschidă încetişor.

Tipul care era acolo avea de gând să mă îngrozească şi reuşise cât se poate de bine. Eram în pragul spaimei şi al furiei neputincioase, când uşa de deschise larg, în sfârşit.

Individul care stătea în prag era corpolent şi înalt. Purta o haină sport albastru închis, un pantalon de bumbac gri şi pantofi din piele de căprioară maro. Rămase acolo, cu mâinile în buzunarele hainei, numai cu degetele mari în afară, îndreptate spre mine.

Eram împietrit, privindu-l fix, fără să-mi cred ochilor, cu inima îngheţată dintr-o dată de groază.

Tipul care stătea în prag era Roger Aitken.

II

Cu un pas greoi şi calm, cu un aer hotărât, cu o expresie de-mi îngheţă măduva-n oase, Roger Aitken intră în cameră.

Mi-am dat imediat seama că nu şchiopăta şi că mergea ca de obicei. Şi totuşi, cu câteva zile în urmă, alunecase pe scările de la Plaza Grill şi-şi rupsese piciorul.

Eram în plin coşmar. Era Aitken şi totuşi, nu era el. Figura încordată, ochii scăpărători mă făceau să cred că cel care era în pielea lui Aitken nu mai era acelaşi om, era cineva pe care nu-l cunoşteam şi care mă înspăimânta. Apoi, vocea care-mi era familiară spuse:

- Mi se pare că te-am cam speriat, nu-i aşa, Scott?

Era Aitken întreg. Vocea şi zâmbetul nu puteau fi ale altcuiva.

- Da, am răspuns cu o voce răguşită şi nesigură. Chiar că m-am speriat. Se pare că piciorul vi s-a refăcut extrem de repede.

- N-am avut nimic la picior, zise el, proptindu-se în faţa mea şi scrutându-mă cu ochii strălucitori. Am înscenat toată comedia asta numai ca să poţi face cunoştinţă cu nevasta mea.

Mi se uscase gâtul atât de tare că n-am putut răspunde. Nu m-am mişcat şi m-am mulţumit să-l privesc. Aruncă o privire de jur împrejurul camerei şi apoi se aşeză într-un fotoliu.

- E simpatic la tine acasă, Scott. Un pic cam izolat, dar foarte practic. Ai obiceiul să te încurci cu nevestele altora?

- N-a durat mult şi nu m-am atins de ea. Îmi pare foarte rău. Dacă aş avea mâinile libere, aş putea să mă explic mai bine. Sunt enorm de multe lucruri de spus.

Mă întrebam ce se întâmplase cu Lucille.

Reuşise oare să se elibereze? Mai era încă în bungalou? Dacă ar fi fost încă legată de pat, Aitken ar fi trebuit să ştie, întrucât ieşise din dormitor. Scoase din buzunar un portţigaret din aur şi îşi aprinse o ţigară.

- Cred că am să te las aici. Cel puţin pentru moment.

Şi dintr-o dată un gând nebun îmi trecu prin minte, un gând care mă făcu să tresar şi să rămân cu privirea pironită asupra lui. Tipul de care vorbise Lew, cel care trebuia să vină să mă vadă, cel

pe care eu îl cunoşteam sub numele de Roger Aitken era cunoscut de Lew şi de prietenul lui sub numele de Art Galgano. Era incredibil şi, totuşi, absolut totul părea să confirme această idee. Aitken care mă observa remarcă:

- Ai înţeles? Da, aşa este. Eu sunt Galgano.

Înlemnit, îl priveam în tăcere. Îşi încrucişă picioarele.

- Doar nu-ţi închipui că aş fi putut să-mi permit modul ăsta de viaţă cu ce-mi aduce Agenţia Internaţională a Pacificului, Scott? Acum trei ani, am avut ocazia să cumpăr "Little Tavern" şi n-am ratat ocazia. Oraşul e plin de degeneraţi bucşiţi de parale care n-au nimic mai bun de făcut decât să alerge după nevestele prietenilor şi să se îmbibe cu whisky. Mai ştiam că erau o grămadă de tipi care ar fi fost încântaţi să joace dacă li se dădea ocazia. Ceea ce am şi făcut. De trei ani, ruleta de la "Little Tavern" nu s-a oprit o clipă. Mi-a adus o avere. Legile care interzic jocurile sunt severe. Mulţi au încercat deja să deschidă case de joc, dar le-au fost închise tot aşa de repede. Eu am avut mai mult noroc. Motociclistul Harry O'Brien era însărcinat să supravegheze şoselele care duc la "Little Tavern". Avea misiunea să descopere indivizi mai mult sau mai puţin cinstiţi care ar fi vrut să joace. El era cel care îl informa în acest sens pe şeful poliţiei. M-am aranjat ca să închidă ochii şi n-a avut ce să regrete. Dar ştiam că mai devreme sau mai târziu o să devină prea lacom: şi aşa s-a şi întâmplat. În loc să intre în buzunarele mele, beneficiile de la ruletă îl îmbogăţeau pe O'Brien. M-a supt la sânge. În materie de şantaj, era un as. După şase sau şapte luni, mi-am dat seama că venitul meu era mai mic decât înainte să am "Little Tavern". Tipul a devenit atât de ameninţător că pentru a-l mulţumi, a trebuit să sustrag din banii agenţiei. Aşa nu mai putea continua mult timp...

Pendula bătu dintr-o dată ora patru. Soarele de după-amiază încingea draperiile. Freamătul mării, atât de apropiat, avea ceva sinistru.

Stăteam legat fedeleş pe divan şi-l ascultam privindu-l pe cel care-mi era patron şi pe care îl luasem drept un geniu al publicităţii. Cu alura lui puternică, cu hainele bine croite şi figura plină şi rubincondă de băutor de whisky, era tot atât de impresionant, dar nu mai făcea asupra mea aceeaşi impresie.

Îşi stinse ţigarea într-o scrumieră şi-şi aprinse alta zâmbindu-mi.

- Nu era decât o singură cale de a pune capăt unui şantaj de asemenea anvergură, aceea de a ucide şantajistul. (Privirea strălucitoare a lui Aitken se aţinti asupra mea şi buzele lui subţiri se strânseră.) E întotdeauna periculos să ucizi un poliţist, Scott. E o sfidare la adresa întregii poliţii; şi ea va face pe dracu' în patru să-l prindă pe asasin. Mi-am făcut planul. Ca în toate acţiunile mele, am privit totul în mare. Dacă tot trebuia să ucid un om, atunci să profit la maximum. Aveam mare nevoie de bani. Sustrăsesem deja cincisprezece mii de dolari din fondurile Agenţiei şi nu puteam spera s-o ascund mult timp. Eram înglodat în datorii. Odată O'Brien eliminat, îmi trebuiau multe săptămâni ca să strâng o sumă mare de la ruletă: şi era mai mult ca sigur că succesorul lui şi-ar fi dat rapid seama de ceea ce se întâmplă la cabaret şi mi-ar fi închis localul. Îmi trebuiau deci banii imediat. Şi atunci m-am gândit la tine. Mi se spusese că eşti bogat... Odată hotărât să mă servesc de tine, restul venea de la sine. Ca să te momesc, ţi-am fluturat prin faţa nasului afacerea de la New York şi tu ai muşcat-o din plin.

Întins pe pat, ascultam vocea lui calmă şi ameninţătoare şi nu încetam să mă întreb ce se întâmplase cu Lucille. Nu îndrăzneam să-l întreb pe Aitken dacă mai era în dormitor, poate că reuşise să scape din bungalou înainte de sosirea soţului ei. Cine ştie dacă nu reuşise să se elibereze la timp?

- În cazul în care lucrurile luau o întorsătură nefavorabilă, urmă Aitken, îmi luasem măsura de a-mi asigura un alibi. Numai doamna Hepple şi Lucille ştiau că nu-mi rupsesem piciorul. Doamna Hepple este în serviciul meu de ani de zile şi pot avea toată încrederea în ea. Lucille... (Se întrerupse şi ridică din umeri.) Trebuie să-ţi vorbesc despre Lucille. Era animatoare la "Little Tavern". Când am cumpărat localul, am avut grijă ca să nu ştie nimeni cine sunt, cu excepţia lui Claude. Făceam pe clientul. Fata mi-a plăcut. Am făcut o prostie, bineînţeles. Era frumoasă, tânără şi veselă, dar te plictiseşti repede să ai o soţie atât de proastă ca Lucille. Are totuşi o calitate, face întotdeauna ceea ce i se spune şi asta e valabil şi pentru leneşul de frate-său, Ross, care lucra şi el la "Little Tavern" când am cumpărat localul. I-am

chemat pe amândoi şi le-am explicat ce doresc să facă. Le-am spus că dacă O'Brien continua să mă şantajeze, "Little Tavern" îşi închide porţile, Ross îşi pierde slujba şi Lucille se trezeşte soţia unui tip sărac. Eu am fost cel care i-a sugerat lui Lucille să-ţi ceară să-i dai lecţii de conducere. Cred că a fost o idee bună. (Din nou, buzele-i subţiri i se strânseră într-un rânjet sarcastic.) Când am fost gata, i-am spus lui Lucille să te atragă pe plaja aia pustie. Trebuia să mă întâlnesc cu O'Brien să-i dau cota lunară. Ne-am întâlnit. În timp ce eu îl ţineam de vorbă, Ross a venit prin spate şi l-a lovit. Între timp, Lucille şi cu tine v-aţi jucat comedia. I-am explicat foarte clar nevesti-mi ce are de făcut. Era indispensabil ca tu să încerci s-o seduci, pentru a-ţi insufla ulterior un sentiment de vinovăţie. Şi tot aşa de necesar era ca Lucille să fugă la volanul maşinii tale. Cunosc destul de bine reacţia bărbaţilor. Eram sigur că vei reacţiona aşa cum ai făcut-o şi nu m-am înşelat. (Se aplecă pentru a scutura scrumul ţigării într-o scrumieră.) Lucille mi-a adus maşina. N-a fost greu să simulăm accidentul. O'Brien era întins pe şosea. Am trecut cu maşina peste el. Apoi am lovit cu putere motocicleta pe care o sprijinisem de cric în mijlocul drumului. A ieşit foarte bine. Apoi le-am dat maşina lui Lucille şi lui Ross, spunându-le să o conducă la tine acasă.

- Aţi comis o mică eroare, am spus. Toţi asasinii o fac. L-aţi călcat pe O'Brien cu roata din dreapta din spate şi aţi lovit motocicleta cu aripa stângă. Am înţeles imediat că accidentul ăsta nu era în regulă. Era imposibil să-l calci pe O'Brien în felul în care aţi aranjat accidentul.

Aitken ridică sprâncenele.

- Asta n-are nici o importanţă. Ai reparat foarte amabil greşeala mea, dând maşina la reparat. Ai avut o idee foarte bună, Scott, de-a schimba numerele maşinilor. Dar gestul ăsta i-a dat ocazia lui Ross de a-ţi face o poză şi când mi-a arătat-o am înţeles că te-am prins în laţ. (Îşi întinse picioarele şi ridică privirea în tavan.) Păcat că ai devenit prea şmecher! Mare păcat de asemenea că ai făcut cunoştinţă cu tipa aia, Lane! Pentru mine, lucrurile s-au complicat. Ştiam că, mai devreme sau mai târziu, voi fi obligat să scap de ea, deoarece O'Brien probabil că-i spusese că mă şantaja şi ea şi-ar fi dat seama fără îndoială că moartea lui nu era accidentală. Unul din oamenii mei o supraveghea şi ea ştia asta.

Nutley şi cu ea erau îngroziţi. Voiau să părăsească oraşul ca să scape de răzbunarea mea, dar n-aveau bani. Când ai apărut, ea a prins imediat ocazia de a-ţi stoarce nişte bani ca să poată dispare. Mi s-a spus că trebuia să te duci la ea acasă. Am ajuns puţin cam târziu, dar la timp totuşi ca să-mi dau seama că te-a păcălit. O aşteptam în faţa apartamentului şi am ucis-o. Era cât pe-aci să-i pierd urma lui Nutley; noroc că unul din oamenii mei m-a înştiinţat că s-a dus la "Washington Hotel" şi că tu erai pe urmele lui. M-am dus acolo şi l-am împuşcat în inimă. Am fost obligat să-l omor şi pe recepţioner. Îmi ceruse o sută de dolari ca să-mi spună camera lui Nutley. La coborâre, a trebuit să mă debarasez de el. M-ar fi recunoscut. (Îşi frecă obrajii roşii şi dolofani şi-şi fixă asupra mea ochii strălucitori.) E uşor să ucizi, Scott, odată ce ai început, dar asta complică lucrurile. Asasinezi pe careva, şi atunci eşti obligat să comiţi o a doua crimă ca s-o disimulezi pe prima, apoi o a treia ca s-o acoperi pe a doua.

- Probabil că v-aţi pierdut capul, am suflat, pe un ton răguşit. Nu puteţi să scăpaţi.

- Ba da, ce vorbeşti. În clipa asta sunt imobilizat la pat cu un picior rupt. Este alibiul ideal. Nimănui nu-i va trece prin cap că aş putea fi amestecat în povestea asta. Oricum, o să-ţi pun ţie totul în spinare. Văd că ai şi o maşină de scris aici. Am intenţia să scriu la maşină un început de mărturisire care va convinge poliţia că l-ai ucis din greşeală pe O'Brien şi că Ross şi Lucille au vrut să te şantajeze. (Îşi aplecă zâmbind capul într-o parte.) Am uitat să-ţi spun că, în timp ce oamenii mei te aduceau aici, l-am dus pe Ross la el acasă şi i-am tras un glonţ în cap cu arma care l-a ucis pe Nutley. Am măturat locul, Scott. Eram sătul de Ross; iar de Lucille, eram sătul până peste cap. (Zâmbi din nou.) Şi revenind la mărturisirea ta, vor afla că Nutley şi cu tipa aia, Lane, au încercat şi ei să te şantajeze şi i-ai ucis pe amândoi. Ai lăsat destule indicii în urma ta, ca poliţia să fie convinsă de vinovăţia ta. Vei mărturisi apoi că te-ai dus la Ross, l-ai ucis, ai revenit aici şi ai omorât-o şi pe Lucille, sugrumând-o cu una dintre cravatele tale.

Dintr-o dată am simţit că mă ia cu frig şi-mi vine să vărs.

- Vreţi să spuneţi că aţi ucis-o? am întrebat, ridicând capul să-l privesc.

- Bineînţeles. Era o ocazie minunată. Când am găsit-o pe pat, legată şi fără apărare, a fost doar o joacă de copii să-i înnod una din superbele tale cravate în jurul gâtişorului ei tâmpit şi să scap astfel de ea. Îţi spun că am curăţat locul, Scott. M-am debarasat şi de ea şi de Ross, asta face două belele mai puţin pe cap. M-am eliberat de şantajistul care mă storcea. Printr-un noroc extraordinar, Hackett a apărut ca prin minune cu suta lui de mii de dolari, astfel că nu mai am nevoie de banii tăi. Pot să reîncep de la zero. Chiar şi dacă n-am să pot păstra ruleta la "Little Tavern", cu o sută de mii de dolari şi cu talentele mele, sunt sigur ca am să pot demara din nou foarte bine.

- N-o să scăpaţi, i-am spus, privindu-l. Sunt prea mulţi în joc. Claude este la curent, la fel şi cei doi ucigaşi...

Din nou îşi arboră rânjetul.

- Claude şi cei doi ucigaşi, cum le spui, sunt legaţi de averea mea. Dacă eu cad, cad şi ei, iar ei ştiu asta. Acum, nu-ţi mai rămâne decât să-ţi impaci conştiinţa şi să-ţi tragi un glonte în cap, Scott. Poliţia nu se va mira că viaţa ta devenise de nesuportat după toate aceste crime, şi că i-ai pus capăt.

Scoase o mănuşa de piele din buzunarul hainei şi şi-o trase pe mâna dreaptă, apoi scoase un Colt 45 din buzunarul de la spate.

- E cel al lui Nutley, reluă el. Cu ăsta a fost ucis, ca şi Ross; ăsta te va ucide şi pe tine acum. (Se ridică.) Pe de altă parte, afacerea asta mă întristează, Scott. O să-ţi simt lipsa. Erai un colaborator excelent, dar nu văd cum aş putea să scap altfel. Te asigur că n-ai să suferi. Se pare că un glonte în ureche omoară instantaneu.

Eram într-un hal de nervi de nedescris. Îl priveam pe Aitken apropiindu-se încetişor de mine, cu revolverul atârnându-i în mână, când sună soneria de la intrare.

A fost un moment pe care nu-l voi uita niciodată.

Aitken tresări şi se întoarse spre uşă. I-am văzut degetul ridicând piedica de siguranţă. Rămase nemişcat, împietrit, cu auzul încordat. Am reuşit să articulez cu un glas stins:

- Se ştie că sunt aici. Maşina e în faţa uşii.

Mă privi cu un rictus înfricoşător.

- Nici o vorbă, altfel vei fi primul pe care-l lichidez.

Sună din nou, nerăbdător şi insistent.

Fără zgomot, Aitken înaintă spre uşa livingului şi aruncă o privire prudentă în hol. Era cu spatele la mine şi tot cu spatele la fereastră. Şi atunci am zărit o umbră, apoi, brusc silueta masivă a locotenentului West pătrunse pe fereastră şi intră în cameră. În mâna dreaptă ţinea un revolver calibrul 38.

Nici nu mă privi. Avea ochii aţintiţi asupra umerilor largi ai lui Aitken. Îşi ridică arma şi strigă pe un ton sec:

- Mâinile sus, Aitken, şi aruncă-ţi arma!

Am văzut cum un fior a străbătut spatele lui Aitken. Se întoarse ridicându-şi arma, cu figura complet descompusă de furie şi teamă.

West trase.

Revolverul lui Aitken bubui şi el, dar, cum mâna începuse deja să-i coboare, glonţul lăsă o urmă pe parchet. O pată roşie apăru între ochii lui Aitken. Se apleca în faţă şi se prăbuşi cu atâta zgomot, că toate bibelourile se clătinară. Murind, mai avu o tresărire, dar nu era decât un simplu reflex. Arma îi scăpă din mână şi West înaintă s-o ridice.

Am auzit paşi alergând şi trei agenţi năvăliră în trombă, cu armele în mâini.

- E-n regulă, e-n regulă, fiţi liniştiţi, spuse West. S-a terminat.

Se apropie de mine vârându-şi arma în buzunar şi-mi surâse.

- Pariez că erai mort de frică, zise.

Am ridicat ochii, dar eram încă atât de înspăimântat că n-am putut scoate o vorbă.

Pe când locotenentul se apleca asupra mea să-mi desfacă legăturile, Joe Fellowes năvăli în cameră. Avea ochii ieşiţi din cap şi faţa îi şiroia de transpiraţie.

- Salut, Ches, zise el, în timp ce eu mă ridicasem şi-mi frecam încheieturile ca să-mi pun sângele în mişcare. Eşti bine?

- Da. Dar tu ce dracu' cauţi aici?

- Eu i-am anunţat pe poliţişti, spuse el. (Apoi se întrerupse brusc văzând cadavrul lui Aitken. Se făcu verde la faţă şi se dădu brusc înapoi.) Dumnezeule! E mort?

- Hei, voi doi, interveni West, căraţi-vă de-aici. (Mă bătu pe umăr şi mă ridicai clătinându-mă.) Mergeţi şi staţi pe terasă

până-mi fac eu timp să discut cu voi. Nu vă faceţi griji. Am auzit tot şi asta vă scoate din cauză. Plecaţi şi mă aşteptaţi afară.

- El a ucis-o? l-am întrebat.

- Mda. Cred că era nebun. E adevărat că avea o ruletă la "Little Tavern"?

Am dus mâna la reverul hainei. Aparatul era tot acolo. L-am desprins şi i l-am lăsat să cadă în palmă.

- E o fotografie înăuntru. "Inquirer" mi-a împrumutat aparatul.

- Cred că o să am de lucru după amiază. Duceţi-vă şi mă aşteptaţi pe terasă, spuse el, ridicând receptorul telefonului.

Un agent ne împinse spre verandă. Ne-am aşezat, sub privirea indiferentă a unui poliţist, sprijinit nepăsător de pervaz.

- I-am văzut pe cei doi haidamaci cum te scoteau pe ieşirea de serviciu a clubului, urmă Joe. Te urmărisem, convins că vei avea necazuri. V-am ţinut trena până aici, dar mi s-au părut prea tari ca să risc atacându-i singur; aşa că am chemat poliţia.

- Mulţumesc, Joe.

M-am lăsat în voie în fotoliul meu de nuiele. Nu mă simţeam prea grozav. S-au scurs câteva minute în linişte, apoi Joe spuse dintr-o dată:

- Cum s-ar zice, am impresia că vom rămâne şomeri.

- Poate că nu. Cineva trebuie să facă să meargă agenţia. Poate că dimpotrivă, e o şansă, am spus, comtemplând plaja şi oceanul.

- Da. La asta nu m-am gândit. (Se agită pe scaun, puţin jenat.) Cred că era nebun. Întotdeauna mi s-a părut că avea un aer bizar.

- Ai auzit ce-a spus?

- Nu mi-am părăsit postul de observaţie, chiar la intrarea pe verandă. Îmi era o frica de moarte să nu fiu surprins de Aitken. Dacă n-ar fi fost cu mine malacul ăsta de poliţist, nici nu ştiu ce m-aş fi făcut.

- Nici eu nu mă simţeam în largul meu, am remarcat.

Din nou se aşternu liniştea. Am aşteptat cam o oră, după care locotenentul West ieşi în sfârşit pe terasă.

- I-am arestat pe Claude şi pe cele două matahale, zise el, cu un surâs larg. Fără să mai vorbim de patru dube pline, încărcate cu crema oraşului, care sunt în drum spre zdup. Asta o

să provoace nişte titluri de toată frumuseţea în ziarele de mâine. (Se aşeză şi mă privi.) Bun, acum povesteşte-ne totul de la început. Sunt anumite detalii pe care nu le-am înţeles. După care, va trebui să vii să dai o declaraţie. Dar, pentru moment, dă-i drumul şi spune-ţi povestea.

Aşa că, m-am apucat să-i povestesc totul.

SFÂRŞIT